

U S T A W A

z dnia.....2022 r.

Prawo własności przemysłowej

TYTUŁ I

Przepisy ogólne

DZIAŁ I

Przepisy wstępne

Art. 1. Ustawa normuje:

- 1) stosunki w zakresie wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych, znaków towarowych, oznaczeń geograficznych, topografii układów scalonych, a także w zakresie udzielania i utrzymywania ochrony na produkty lecznicze i produkty ochrony roślin;
- 2) skutki obowiązywania patentu europejskiego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) zasady wynagradzania twórców wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych oraz topografii układów scalonych;
- 4) zadania i organizację Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 2. 1. Użyte w ustawie skróty oznaczają:

- 1) Biuro Międzynarodowe – Międzynarodowe Biuro Własności Intelektualnej utworzone na podstawie Konwencji o ustanowieniu Światowej Organizacji Własności Intelektualnej, sporządzonej w Sztokholmie dnia 14 lipca 1967 r. (Dz. U. z 1975 r. poz. 49);
- 2) kolegium – kolegium orzekające do spraw spornych;
- 3) Konwencja o patencie europejskim – Konwencja o udzielaniu patentów europejskich (Konwencja o patencie europejskim), sporządzona w Monachium dnia 5 października 1973 r., zmieniona aktem zmieniającym artykuł 63 Konwencji z dnia 17 grudnia 1991 r. oraz decyzjami Rady Administracyjnej Europejskiej Organizacji Patentowej z dnia 21 grudnia 1978 r., 13 grudnia 1994 r., 20 października 1995 r., 5 grudnia 1996 r. oraz 10

- grudnia 1998 r., wraz z Protokołami stanowiącymi jej integralną część (Dz. U. z 2004 r. poz. 737 oraz z 2007 r. poz. 1736);
- 4) Konwencja paryska – Akt sztokholmski zmieniający Konwencję paryską o ochronie własności przemysłowej z 20 marca 1883 r., zmienioną w Brukseli 14 grudnia 1900 r., w Waszyngtonie 2 czerwca 1911 r., w Hadze 6 listopada 1925 r., w Londynie 2 czerwca 1934 r., Lizbonie dnia 31 października 1958 r., sporządzony w Sztokholmie dnia 14 lipca 1967 r. (Dz. U. z 1975 r. poz. 51);
 - 5) Porozumienie – Porozumienie madryckie o międzynarodowej rejestracji znaków z dnia 14 kwietnia 1891 r., zrewidowane w Brukseli dnia 14 grudnia 1900 r., w Waszyngtonie dnia 2 czerwca 1911 r., w Hadze dnia 6 listopada 1925 r., w Londynie dnia 2 czerwca 1934 r., w Nicei dnia 15 czerwca 1957 r. i w Sztokholmie dnia 14 lipca 1967 r. oraz zmienione dnia 2 października 1979 r. (Dz. U. z 1993 r. poz. 514 oraz z 2003 r. poz. 129);
 - 6) Protokół – Protokół do Porozumienia madryckiego o międzynarodowej rejestracji znaków, sporządzony w Madrycie dnia 27 czerwca 1989 r. (Dz. U. z 2003 r. poz. 129);
 - 7) Rada – Rada do Spraw Regionalnych Nazw Produktów Nierolnych;
 - 8) regulamin – regulamin do Układu o Współpracy Patentowej sporządzony w Waszyngtonie dnia 19 czerwca 1970 r., poprawiony dnia 2 października 1979 r. i zmieniony dnia 3 lutego 1984 r. (Dz. U. z 1991 r. poz. 303);
 - 9) Rejestr Międzynarodowy – rejestr Biura Międzynarodowego Światowej Organizacji Własności Intelektualnej w rozumieniu Protokołu;
 - 10) topografia – topografia układu scalonego;
 - 11) Układ o współpracy patentowej – Układ o współpracy patentowej sporządzony w Waszyngtonie dnia 19 czerwca 1970 r., poprawiony dnia 2 października 1979 r. i zmieniony dnia 3 lutego 1984 r.;
 - 12) Urząd Patentowy – Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Ilekroć w ustawie jest mowa o:
- 1) europejskim zgłoszeniu patentowym – rozumie się przez to zgłoszenie w celu uzyskania patentu europejskiego, dokonane na podstawie Konwencji o patencie europejskim;
 - 2) międzynarodowym znaku towarowym – rozumie się przez to znak towarowy zarejestrowany w trybie określonym w Porozumieniu lub Protokole;
 - 3) międzynarodowym wzorze przemysłowym – rozumie się przez to wzór przemysłowy zarejestrowany w trybie określonym w Akcie genewskim Porozumienia haskiego w

sprawie międzynarodowej rejestracji wzorów przemysłowych, przyjętego w Genewie dnia 2 lipca 1999 r. (Dz. U. z 2009 r. poz. 1522);

- 4) międzynarodowym zgłoszeniu – rozumie się przez to zgłoszenie wynalazku lub wzoru użytkowego, dokonane na podstawie Układu o współpracy patentowej;
- 5) opisie zgłoszeniowym wynalazku – rozumie się przez to opis wynalazku, zastrzeżenia patentowe i rysunki;
- 6) osobie – rozumie się przez to osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną;
- 7) osobie zagranicznej – rozumie się przez to osobę niemającą miejsca zamieszkania, siedziby lub poważnego przedsiębiorstwa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 8) patencie europejskim – rozumie się przez to patent udzielony przez Europejski Urząd Patentowy na podstawie Konwencji o patencie europejskim;
- 9) podrobionym znaku towarowym – rozumie się przez to użyty bezprawnie znak identyczny lub taki, który nie może być odróżniony w zwykłych warunkach obrotu od znaku zarejestrowanego, dla towarów objętych prawem ochronnym;
- 10) prawie wyłącznym – rozumie się przez to patent, patent europejski, dodatkowe prawo ochronne, prawo ochronne lub prawo z rejestracji;
- 11) projekcie wynalazczym – rozumie się przez to wynalazki, wzory użytkowe, wzory przemysłowe i topografie;
- 12) przedmiocie własności przemysłowej – rozumie się przez to wynalazki, produkty lecznicze, produkty ochrony roślin, wzory użytkowe, wzory przemysłowe, topografie, znaki towarowe oraz oznaczenia geograficzne;
- 13) przekształceniu międzynarodowego znaku towarowego – rozumie się przez to przekształcenie rejestracji międzynarodowej, o którym mowa w art. 9 quinquies Protokołu;
- 14) tłumaczeniu patentu europejskiego – rozumie się przez to tłumaczenie opisu patentowego obejmującego opis wynalazku, zastrzeżenia patentowe i rysunki;
- 15) towarach – rozumie się przez to w szczególności wyroby przemysłowe, rzemieślnicze, płody rolne oraz produkty naturalne, w tym wody, minerały, surowce, a także usługi;
- 16) unijnym znaku towarowym – rozumie się przez to unijny znak towarowy, o którym mowa w art. 1 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001

z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 154 z 16.6.2017, str. 1);

- 17) uprzednim pierwszeństwie – rozumie się przez to pierwszeństwo do uzyskania patentu, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji oznaczone według daty wcześniejszego zgłoszenia dokonanego za granicą lub według daty wystawienia;
- 18) urzędzie przyjmującym – rozumie się przez to Urząd Patentowy, działający jako organ, do którego są wnoszone zgłoszenia międzynarodowe na podstawie Układu o współpracy patentowej;
- 19) urzędzie wyznaczonym – rozumie się przez to Urząd Patentowy, działający jako organ państwa wyznaczony przez zgłaszającego, zgodnie z rozdziałem I Układu o współpracy patentowej;
- 20) urzędzie wybranym – rozumie się przez to Urząd Patentowy, działający jako organ państwa wybrany przez zgłaszającego, zgodnie z rozdziałem II Układu o współpracy patentowej;
- 21) zgłaszającym – rozumie się przez to osobę, która dokonuje wstępnego zgłoszenia wynalazku oraz osobę, która ubiega się o udzielenie prawa wyłącznego na swoją rzecz;
- 22) znaku towarowym wcześniejszym – rozumie się przez to znak towarowy zgłoszony lub zarejestrowany z wcześniejszym pierwszeństwem.

3. Przepisy ustawy dotyczące przedsiębiorców stosuje się odpowiednio również do osób prowadzących działalność inną niż działalność gospodarcza.

Art. 3. 1. Jeżeli umowa międzynarodowa lub przepisy prawa Unii Europejskiej obowiązujące bezpośrednio w państwach członkowskich określają szczególny tryb udzielania ochrony na wynalazki, produkty lecznicze, produkty ochrony roślin, wzory użytkowe, wzory przemysłowe, znaki towarowe, oznaczenia geograficzne lub topografie, w sprawach nieuregulowanych w tej umowie lub w tych przepisach albo pozostawionych w kompetencji organów krajowych przepisy ustawy stosuje się odpowiednio.

2. Umowa międzynarodowa lub przepisy prawa Unii Europejskiej rozstrzygają w szczególności o tym, w jakim języku lub jakiej formie jest prowadzone postępowanie związane z udzielaniem ochrony i w jakim języku lub jakiej formie sporządza się dokumentację zgłoszeń wynalazków, produktów leczniczych, produktów ochrony roślin, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych, znaków towarowych, oznaczeń geograficznych i topografii.

Art. 4. 1. Osoba zagraniczna korzysta z uprawnień wynikających z ustawy na podstawie umów międzynarodowych.

2. Osoba zagraniczna może korzystać z uprawnień wynikających z ustawy na zasadzie wzajemności, chyba że umowa międzynarodowa stanowi inaczej. Przesłanki wzajemności, dla celów postępowania przed Urzędem Patentowym, stwierdza Prezes Urzędu Patentowego.

Art. 5. 1. Na warunkach określonych w ustawie są udzielane patenty na wynalazki, dodatkowe prawa ochronne na produkty lecznicze, dodatkowe prawa ochronne na produkty ochrony roślin, prawa ochronne na znaki towarowe, a także prawa z rejestracji na wzory użytkowe, wzory przemysłowe, topografie oraz oznaczenia geograficzne.

2. W sprawach, o których mowa w ust. 1, właściwy jest Urząd Patentowy.

DZIAŁ II

Prawo do uzyskania prawa wyłącznego

Art. 6. 1. Twórcy projektu wynalazczego przysługuje prawo do:

- 1) uzyskania patentu albo prawa z rejestracji;
- 2) wynagrodzenia;
- 3) wymieniania go jako twórcy w opisach, rejestrach oraz w innych dokumentach i publikacjach.

2. Przepis ust. 1 stosuje się do współtwórcy.

3. Współtwórcom projektu wynalazczego uprawnienie do uzyskania patentu lub prawa z rejestracji przysługuje wspólnie.

Art. 7. 1. W przypadku dokonania projektu wynalazczego w wyniku wykonywania przez twórcę obowiązków ze stosunku pracy lub z realizacji innej umowy, prawo, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1, przysługuje pracodawcy lub zamawiającemu, chyba że strony ustaliły inaczej.

2. W umowie między przedsiębiorcami może być określony podmiot, któremu będzie przysługiwać prawo, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1, w przypadku dokonania projektu wynalazczego w związku z wykonywaniem tej umowy.

3. W przypadku dokonania projektu wynalazczego przez twórcę przy pomocy przedsiębiorcy, przedsiębiorca ten może korzystać z tego wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub topografii we własnym zakresie. W umowie o udzielenie pomocy strony mogą ustalić, że przedsiębiorcy przysługuje w całości lub części prawo, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1.

Art. 8. 1. Prawa do uzyskania patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego oraz prawa z rejestracji są zbywalne i podlegają dziedziczeniu.

2. Umowa o przeniesienie prawa, o którym mowa w ust. 1, wymaga, pod rygorem nieważności, zachowania formy pisemnej.

Art. 9. 1. Twórca projektu wynalazczego uprawniony do uzyskania patentu lub prawa z rejestracji może nieodpłatnie albo za uzgodnioną zapłatą przenieść to prawo na rzecz przedsiębiorcy albo przekazać mu wynalazek, wzór użytkowy, wzór przemysłowy albo topografię do korzystania.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, z dniem przedstawienia projektu wynalazczego na piśmie następuje przejście na przedsiębiorcę prawa do uzyskania patentu lub prawa z rejestracji, pod warunkiem przyjęcia projektu wynalazczego przez przedsiębiorcę do korzystania i zawiadomienia o tym twórcy w terminie miesiąca, chyba że strony ustalą inny termin.

Art. 10. 1. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, twórca projektu wynalazczego ma prawo do wynagrodzenia za korzystanie z tego wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub topografii przez przedsiębiorcę, gdy prawo korzystania z niego albo prawo do uzyskania patentu lub prawa z rejestracji przysługuje przedsiębiorcy na podstawie art. 7 ust. 1 i 3 lub art. 9 ust. 2.

2. Jeżeli strony nie uzgodniły wysokości wynagrodzenia, wynagrodzenie to ustala się w słusznej proporcji do korzyści przedsiębiorcy z projektu wynalazczego, z uwzględnieniem okoliczności, w jakich projekt wynalazczy został dokonany, a w szczególności zakresu udzielonej twórcy pomocy przy dokonaniu wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego albo topografii oraz zakresu obowiązków pracowniczych twórcy w związku z ich dokonaniem.

3. Wynagrodzenie wypłaca się w całości lub w częściach.

4. Całość wynagrodzenia wypłaca się najpóźniej w terminie 2 miesięcy od dnia uzyskania pierwszych korzyści z projektu wynalazczego. W przypadku wypłaty wynagrodzenia w częściach jego pierwszą część wypłaca się w terminie, o którym mowa w zdaniu poprzednim, a pozostałe części najpóźniej w terminie 2 miesięcy po upływie każdego roku, jednak w terminie nie dłuższym niż 5 lat, licząc od dnia uzyskania pierwszych korzyści.

Art. 11. Wynagrodzenie twórcy projektu wynalazczego podwyższa się, jeżeli korzyści osiągnięte przez przedsiębiorcę okażą się znacząco wyższe od korzyści przyjętych za podstawę do ustalenia wypłaconego wynagrodzenia.

Art. 12. W przypadku, gdy zgłaszający nie jest twórcą projektu wynalazczego w podaniu wskazuje twórcę i podstawę swego prawa do uzyskania prawa wyłącznego.

Art. 13. Warunki wymagane do udzielenia patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji ocenia się według przepisów obowiązujących w dniu dokonania zgłoszenia w Urzędzie Patentowym.

Art. 14. 1. Jeżeli przed wydaniem decyzji o udzieleniu prawa wyłącznego nastąpiła zmiana zgłaszającego, o czym Urząd Patentowy został powiadomiony dopiero po wydaniu decyzji, Urząd Patentowy wydaje decyzję o przeniesieniu udzielonego prawa.

2. Decyzja, o której mowa w ust. 1, jest wydawana na wniosek zainteresowanego.

DZIAŁ III

Pierwszeństwo

Art. 15. 1. Pierwszeństwo do uzyskania patentu, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji oznacza się według daty zgłoszenia wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego albo znaku towarowego w Urzędzie Patentowym.

2. Pierwszeństwo do uzyskania patentu oznacza się również według daty wstępnego zgłoszenia wynalazku.

3. Zgłoszenie uważa się za dokonane w dniu, w którym wpłynęło do Urzędu Patentowego na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej, o ile zawiera wszystkie części dające podstawę do uznania zgłoszenia za dokonane.

4. W przypadku, gdy zgłoszenie zawiera szkodliwe oprogramowanie lub jest nieczytelne, skutek, o którym mowa w ust. 1 i ust. 2, nie powstaje.

5. W przypadku, gdy nieczytelne są niektóre z części zgłoszenia, uważa się, że nie zostały one złożone.

6. O zaistnieniu okoliczności, o których mowa w ust. 4 lub 5, Urząd Patentowy powiadamia zgłaszającego, o ile możliwe jest ustalenie adresu poczty elektronicznej oraz nie zagraża to bezpieczeństwu systemu teleinformatycznego Urzędu Patentowego, w rozumieniu art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344).

Art. 16. Pierwszeństwo do uzyskania patentu, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji przysługuje w Rzeczypospolitej Polskiej, na zasadach określonych w umowach międzynarodowych, według daty pierwszego prawidłowego zgłoszenia wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub znaku towarowego we wskazanym państwie, jeżeli od tej daty zgłoszenie w Urzędzie Patentowym zostanie dokonane w okresie:

- 1) 12 miesięcy – w przypadku zgłoszeń wynalazków i wzorów użytkowych;
- 2) 6 miesięcy – w przypadku zgłoszeń wzorów przemysłowych i znaków towarowych.

Art. 17. 1. Pierwszeństwo do uzyskania patentu, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji oznacza się, na zasadach określonych w umowach międzynarodowych, według daty wystawienia wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub towaru oznaczonego znakiem towarowym w Rzeczypospolitej Polskiej lub za granicą, na wystawie międzynarodowej oficjalnej lub oficjalnie uznanej, jeżeli zgłoszenie w Urzędzie Patentowym tego wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub znaku towarowego zostanie dokonane w okresie 6 miesięcy od tej daty.

2. Pierwszeństwo do uzyskania w Rzeczypospolitej Polskiej prawa z rejestracji wzoru użytkowego lub wzoru przemysłowego oznacza się także według daty wystawienia wzoru użytkowego lub wzoru przemysłowego na innej niż określona w ust. 1 wystawie w Rzeczypospolitej Polskiej, wskazanej przez Prezesa Urzędu Patentowego w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, jeżeli zgłoszenie w Urzędzie Patentowym tego wzoru użytkowego albo wzoru przemysłowego zostanie dokonane w okresie 6 miesięcy od tej daty.

3. W obwieszczeniu, o którym mowa w ust. 2, wskazuje się wystawy dające rękojmię wiarygodności, w szczególności posiadające ustaloną renomę i długoletnią tradycję.

4. Z inicjatywą wskazania wystawy, o której mowa w ust. 2, występuje minister właściwy, wojewoda lub podmiot zawodowo zajmujący się organizacją wystaw, o których mowa w ust. 2.

Art. 18. Jeżeli:

- 1) wynalazek, wzór użytkowy albo wzór przemysłowy, będący przedmiotem pierwszego prawidłowego zgłoszenia, był wcześniej wystawiony na wystawie,
- 2) znak towarowy, będący przedmiotem pierwszego prawidłowego zgłoszenia, był umieszczony na towarze wystawionym wcześniej na wystawie i korzystał, od dnia wystawienia do dnia zgłoszenia, z ochrony tymczasowej przewidzianej w Konwencji

paryskiej, pierwszeństwo do uzyskania patentu, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji, o którym mowa w art. 16, oraz początek przewidzianych tam terminów do dokonania zgłoszenia w Urzędzie Patentowym oznacza się według daty wystawienia tego wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego albo towaru oznaczonego tym znakiem towarowym na wystawie.

Art. 19. 1. Pierwszeństwo, o którym mowa w art. 16 i art. 17, jest zbywalne i podlega dziedziczeniu.

2. Umowa o przeniesienie pierwszeństwa, o którym mowa w ust. 1, wymaga pod rygorem nieważności zachowania formy pisemnej.

Art. 20. Jeżeli zgłoszenia wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub znaku towarowego dokonały niezależnie od siebie co najmniej dwie osoby, które korzystają z pierwszeństwa oznaczonego tą samą datą, prawo do uzyskania patentu, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji przysługuje każdej z tych osób.

Art. 21. 1. Zgłaszający, który zamierza skorzystać z uprzedniego pierwszeństwa jest obowiązany, złożyć w podaniu stosowne oświadczenie oraz dołączyć dowód potwierdzający zgłoszenie wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego albo znaku towarowego we wskazanym państwie lub wystawienie tego wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub towaru oznaczonego tym znakiem na określonej wystawie. Dowód taki może być również złożony w terminie 3 miesięcy od daty zgłoszenia. Późniejsze złożenie takiego oświadczenia lub dowodu nie skutkuje przyznaniem pierwszeństwa.

2. Zgłaszający jest obowiązany w terminie 3 miesięcy od daty zgłoszenia wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub znaku towarowego nadesłać tłumaczenie dowodu, o którym mowa w ust. 1, na język polski lub na inny język, jeżeli wynika to z umowy międzynarodowej lub przepisów, o których mowa w art. 3.

3. Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem odmowy przyznania uprzedniego pierwszeństwa, do uzupełnienia zgłoszenia wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub znaku towarowego w wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że nie zawiera ono tłumaczenia, o którym mowa w ust. 2.

4. Zgłaszający, który nabył prawo do korzystania z uprzedniego pierwszeństwa przysługującego ze zgłoszenia bądź wystawienia wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego albo znaku towarowego dokonanego przez inną osobę, w terminie 3 miesięcy od daty zgłoszenia wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub znaku

towarowego jest obowiązany złożyć oświadczenie o podstawie korzystania z uprzedniego pierwszeństwa. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 22. 1. Urząd Patentowy wydaje postanowienie o odmowie przyznania uprzedniego pierwszeństwa w całości albo części, jeżeli stwierdzi, że:

- 1) zgłaszający nie jest uprawniony do korzystania z uprzedniego pierwszeństwa;
- 2) zgłoszenie, na którym zgłaszający opiera swoje zastrzeżenie uprzedniego pierwszeństwa, nie jest pierwszym zgłoszeniem w rozumieniu art. 16;
- 3) wystawa, na której wystawienie jest podstawą zastrzeżenia uprzedniego pierwszeństwa przez zgłaszającego, nie spełnia warunków określonych w art. 17;
- 4) zgłoszenie wynalazku albo znaku towarowego albo jego odpowiednia część różni się od zgłoszenia wynalazku albo znaku towarowego, do którego zgłaszającemu przysługuje uprzednie pierwszeństwo;
- 5) zgłaszający uchybił przewidzianym w art. 16 i art. 17 terminom do dokonania zgłoszenia albo terminowi do złożenia dowodu pierwszeństwa lub innego dokumentu bądź oświadczenia o podstawie korzystania z uprzedniego pierwszeństwa wymaganego do uzyskania pierwszeństwa;
- 6) zgłaszający złożył, z naruszeniem art. 21 ust. 1, oświadczenie o korzystaniu z uprzedniego pierwszeństwa.

2. Przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w ust. 1, Urząd Patentowy informuje zgłaszającego o zebranych dowodach i okolicznościach mogących świadczyć o istnieniu przeszkód do uznania uprzedniego pierwszeństwa i wyznacza mu termin do zajęcia stanowiska.

3. Na postanowienie o odmowie przyznania uprzedniego pierwszeństwa służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 23. 1. Na wniosek zgłaszającego Urząd Patentowy wydaje, w celu zastrzeżenia pierwszeństwa za granicą, dowód dokonania zgłoszenia wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego albo znaku towarowego w Urzędzie Patentowym (dowód pierwszeństwa).

2. Podstawą sporządzenia dowodu pierwszeństwa może być wyłącznie zgłoszenie spełniające warunki określone w ustawie, jako dające podstawę do uznania go za dokonane.

3. Dowód pierwszeństwa ze zgłoszenia wynalazku nie zawiera dokumentacji wstępnego zgłoszenia wynalazku.

4. Dowód pierwszeństwa wydawany w postaci papierowej opatruje się pieczęcią okrągłą z wizerunkiem orła w koronie i napisem w otoku: „Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej” i podpisem osoby upoważnionej na piśmie przez Prezesa Urzędu Patentowego. W przypadku wydania dowodu pierwszeństwa w postaci elektronicznej opatruje się go pieczęcią elektroniczną Urzędu Patentowego i kwalifikowanym podpisem elektronicznym osoby upoważnionej na piśmie przez Prezesa Urzędu Patentowego.

5. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wzór dowodu pierwszeństwa, uwzględniając konieczność ujednoczenia formy i treści dokumentów potwierdzających pierwszeństwo.

TYTUŁ II

Wynalazki, produkty lecznicze, produkty ochrony roślin, wzory użytkowe, topografie układów scalonych, wzory przemysłowe, znaki towarowe i oznaczenia geograficzne

DZIAŁ I

Wynalazki

Rozdział 1

Wynalazek

Art. 24. Patenty są udzielane – bez względu na dziedzinę techniki – na wynalazki, które są nowe, posiadają poziom wynalazczy i nadają się do przemysłowego stosowania.

Art. 25. 1. Wynalazek uważa się za nowy, jeśli nie jest on częścią stanu techniki.

2. Przez stan techniki rozumie się wszystko to, co przed datą, według której oznacza się pierwszeństwo do uzyskania patentu, zostało udostępnione do wiadomości powszechnej w formie pisemnego lub ustnego opisu, przez stosowanie, wystawienie lub ujawnienie w inny sposób.

3. Za stanowiące część stanu techniki uważa się również informacje zawarte w zgłoszeniach wynalazków oraz wzorów użytkowych, korzystających z wcześniejszego pierwszeństwa, nieudostępnione do wiadomości powszechnej, pod warunkiem ich publikacji w sposób określony w ustawie.

4. Przepisy ust. 1–3 nie wyłączają możliwości udzielenia patentu na wynalazek dotyczący substancji lub mieszanin stanowiących część stanu techniki do zastosowania lub zastosowania w ściśle określony sposób w sposobach leczenia lub diagnostyki, o których

mowa w art. 29 ust.1 pkt 3, pod warunkiem, że takie zastosowanie nie stanowi części stanu techniki.

5. Przepisy ust. 1 i 2 nie wyłączają możliwości udzielenia patentu na wynalazek, jeżeli jego ujawnienie nastąpiło nie wcześniej niż 6 miesięcy przed dniem dokonania zgłoszenia wynalazku i było spowodowane oczywistym nadużyciem w stosunku do zgłaszającego lub jego poprzednika prawnego.

Art. 26. 1. Wynalazek uważa się za posiadający poziom wynalazczy, jeżeli wynalazek ten nie wynika dla znawcy, w sposób oczywisty, ze stanu techniki.

2. Przy ocenie poziomu wynalazczego nie uwzględnia się zgłoszeń, o których mowa w art. 25 ust. 3.

Art. 27. Wynalazek uważa się za nadający się do przemysłowego stosowania, jeżeli według wynalazku może być uzyskiwany wytwór lub wykorzystywany sposób, w rozumieniu technicznym, w jakiegokolwiek działalności przemysłowej, nie wykluczając rolnictwa.

Art. 28. 1. Za wynalazki nie uważa się w szczególności:

- 1) odkryć, teorii naukowych i metod matematycznych;
- 2) wytworów o charakterze wyłącznie estetycznym;
- 3) schematów, zasad i metod przeprowadzania procesów myślowych, rozgrywania gier lub prowadzenia działalności gospodarczej;
- 4) wytworów lub sposobów, których:
 - a) możliwość wykorzystania nie może być wykazana lub
 - b) wykorzystanie nie przyniesie rezultatu spodziewanego przez zgłaszającego – w świetle powszechnie przyjętych i uznanych zasad nauki;
- 5) programów komputerowych;
- 6) przedstawienia informacji.

2. Przedmiotu lub działalności, o których mowa w ust. 1 pkt 1–3, 5 i 6, nie uważa się za wynalazki, o ile zgłoszenie dotyczy przedmiotu lub działalności jako takich.

Art. 29. 1. Patentów nie udziela się na:

- 1) wynalazki, których wykorzystywanie byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami;
- 2) odmiany roślin lub rasy zwierząt oraz czysto biologiczne sposoby hodowli roślin lub zwierząt, a także wytwory uzyskiwane takimi sposobami;

3) sposoby leczenia ludzi i zwierząt metodami chirurgicznymi lub terapeutycznymi oraz sposoby diagnostyki stosowane na ludziach lub zwierzętach.

2. Nie uważa się za sprzeczne z porządkiem publicznym korzystanie z wynalazku tylko dlatego, że jest zabronione przez prawo.

3. Przepisu ust. 1 pkt 2 nie stosuje się do sposobów mikrobiologicznych, innych sposobów technicznych oraz wytworów uzyskiwanych takimi sposobami, o ile nie są to odmiany roślin albo rasy zwierząt.

4. Sposób hodowli roślin lub zwierząt, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jest czysto biologiczny, jeżeli w całości składa się ze zjawisk naturalnych, takich jak krzyżowanie lub selekcjonowanie.

5. Przepis ust. 1 pkt 3 nie dotyczy produktów, a w szczególności substancji lub mieszanin stosowanych w diagnostyce lub leczeniu.

Rozdział 2

Wstępne zgłoszenie wynalazku

Art. 30. 1. W celu zastrzeżenia pierwszeństwa do uzyskania patentu zgłaszający może dokonać w Urzędzie Patentowym wstępnego zgłoszenia wynalazku.

2. W przypadku wstępnego zgłoszenia wynalazku niedopuszczalne jest skorzystanie z uprzedniego pierwszeństwa.

3. Przepisu art. 23 nie stosuje się.

Art. 31. 1. Wstępne zgłoszenie wynalazku obejmuje:

- 1) podanie zawierające co najmniej oznaczenie zgłaszającego, określenie przedmiotu zgłoszenia oraz wnioski o zastrzeżenie pierwszeństwa do uzyskania patentu;
- 2) opis wynalazku ujawniający jego istotę;
- 3) rysunki, jeżeli są one niezbędne do zrozumienia wynalazku.

2. Rysunki składa się wraz ze wstępnym zgłoszeniem wynalazku. Późniejsze złożenie rysunków jest niedopuszczalne.

3. Jeżeli wstępne zgłoszenie wynalazku ujawnia sekwencje nukleotydów lub aminokwasów, zgłaszający przesyła w postaci elektronicznej wykaz sekwencji zgodnie z obowiązującą normą Światowej Organizacji Własności Intelektualnej opublikowaną na stronie internetowej Urzędu Patentowego dostarczony w formacie umożliwiającym dalsze elektroniczne, tekstowe przetwarzanie danych.

4. Wprowadzenie zmian do wstępnego zgłoszenia wynalazku jest niedopuszczalne.

5. Wstępne zgłoszenie wynalazku, które obejmuje co najmniej podanie oraz opis wynalazku, stanowi podstawę do uznania wstępnego zgłoszenia wynalazku za dokonane.

6. Jeżeli wstępne zgłoszenie wynalazku nie zawiera wszystkich dokumentów, o których mowa w ust. 5, Urząd Patentowy pozostawia je bez rozpoznania.

Art. 32. 1. Opis wynalazku przedstawia wynalazek na tyle jasno i wyczerpująco, aby znawca mógł ten wynalazek urzeczywistnić.

2. Rysunki przedstawiają w sposób czytelny, w połączeniu z opisem, przedmiot wynalazku w ujęciu schematycznym.

Art. 33. Po wpłynięciu wstępnego zgłoszenia wynalazku, Urząd Patentowy nadaje mu kolejny numer, stwierdza datę wpływu oraz zawiadamia o tym zgłaszającego.

Art. 34. Jeżeli wstępne zgłoszenie wynalazku nie spełnia wymogów formalnych, Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do uzupełnienia zgłoszenia w wyznaczonym terminie.

Art. 35. 1. W terminie 12 miesięcy od dnia dokonania wstępnego zgłoszenia wynalazku zgłaszający dokonuje w Urzędzie Patentowym zgłoszenia wynalazku. Termin nie podlega przywróceniu.

2. Zgłoszenie wynalazku, o którym mowa w ust. 1, nie może wykraczać poza to, co zostało ujawnione we wstępnym zgłoszeniu wynalazku.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, zgłoszenie wynalazku uważa się za dokonane w dniu zgłoszenia wstępnego zgłoszenia wynalazku.

4. Jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 1, zgłaszający nie dokona zgłoszenia wynalazku, wstępne zgłoszenie wynalazku uznaje się za wycofane.

Art. 36. W przypadku złożenia kolejnego wstępnego zgłoszenia wynalazku w odniesieniu do tego samego wynalazku, poprzednie zgłoszenie pozostawia się bez rozpoznania.

Art. 37. Do wstępnego zgłoszenia wynalazku przepis art. 8 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 3

Zgłoszenie i rozpatrywanie wynalazku

Art. 38. 1. Zgłoszenie wynalazku w celu uzyskania patentu obejmuje:

- 1) podanie zawierające co najmniej oznaczenie zgłaszającego, określenie przedmiotu zgłoszenia oraz wnioski o udzielenie patentu albo patentu dodatkowego;

- 2) opis wynalazku ujawniający jego istotę;
- 3) zastrzeżenie albo zastrzeżenia patentowe;
- 4) skrót opisu.

2. Zgłoszenie wynalazku, o którym mowa w ust. 1, zawiera także rysunki, jeżeli są one niezbędne do zrozumienia wynalazku.

3. Zgłoszenie wynalazku, które obejmuje co najmniej podanie oraz opis wynalazku i zastrzeżenie albo zastrzeżenia patentowe, stanowi podstawę do uznania zgłoszenia za dokonane.

4. Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do uzupełnienia zgłoszenia w wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że nie zawiera ono wszystkich dokumentów, o których mowa w ust. 3. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

5. Urząd Patentowy, jeżeli stwierdzi, że zgłoszenie wynalazku nie zawiera rysunków, na które w zgłoszeniu powołuje się zgłaszający, wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem uznania za niebyłe powołania się na rysunki, do uzupełnienia zgłoszenia w wyznaczonym terminie. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

6. Zgłoszenie wynalazku uważa się za dokonane w dniu wpłynięcia do Urzędu Patentowego ostatniego brakującego dokumentu, o którym mowa w ust. 3.

7. W przypadku, o którym mowa w ust. 5, zgłoszenie wynalazku uważa się za dokonane w dniu wpłynięcia do Urzędu Patentowego ostatniego brakującego rysunku.

Art. 39. 1. Opis wynalazku przedstawia wynalazek na tyle jasno i wyczerpująco, aby znawca mógł ten wynalazek urzeczywistnić. W szczególności opis zawiera tytuł odpowiadający przedmiotowi wynalazku, określa dziedzinę techniki, której wynalazek dotyczy, znany zgłaszającemu stan techniki oraz wskazuje problem techniczny do rozwiązania, a także przedstawia w sposób szczegółowy przedmiot rozwiązania, z objaśnieniem figur rysunków, jeżeli zgłoszenie zawiera rysunki, i przykładem albo przykładami realizacji lub stosowania wynalazku.

2. Zastrzeżenie patentowe określa zastrzegany wynalazek i zakres żądanej ochrony przez wskazanie cech technicznych rozwiązania odnoszących się do składu lub struktury, budowy lub związków konstrukcyjnych wytworu, czynności oraz środków technicznych sposobu bądź zastosowania wytworu lub sposobu.

3. Zastrzeżenie patentowe jest jasne i zwarte oraz w całości poparte opisem wynalazku. Zastrzeżenie patentowe jest ujęte w jednym zdaniu lub równoważniku zdania.

4. Oprócz zastrzeżenia niezależnego albo zastrzeżeń niezależnych, które przedstawiają ogół cech zgłaszanego wynalazku w zgłoszeniu może występować odpowiednia liczba zastrzeżeń zależnych dla przedstawienia wariantów wynalazku lub sprecyzowania cech wymienionych w zastrzeżeniu niezależnym albo innym zastrzeżeniu zależnym.

5. Wzajemne powiązanie w układzie zastrzeżenia niezależnego i zastrzeżeń zależnych przedstawia się wyraźnie w zgłoszeniu wynalazku.

6. Skrót opisu zawiera zwięzłą i jasną informację określającą przedmiot i charakterystyczne cechy techniczne wynalazku oraz wskazanie jego przeznaczenia, jeżeli nie wynika to z określenia samego przedmiotu.

7. Rysunki odtwarzają w sposób czytelny, w połączeniu z opisem i zastrzeżeniami patentowymi, przedmiot wynalazku w ujęciu schematycznym, bez tekstu, z wyjątkiem pojedynczych wyrazów, gdy są one konieczne.

Art. 40. 1. Zgłoszenie wynalazku może obejmować jeden lub więcej wynalazków połączonych ze sobą w taki sposób, że stanowią wyraźnie jeden pomysł wynalazczy (jednolitość wynalazku).

2. Wynalazki ujęte w jednym zgłoszeniu spełniają warunek jednolitości, jeżeli istnieje między nimi związek techniczny oparty na jednej cesze technicznej lub wielu wspólnych, lub wzajemnie sobie odpowiadających cechach technicznych spośród tych, które określają wkład wnoszony przez każdy z wynalazków do stanu techniki.

Art. 41. Do czasu wydania przez Urząd Patentowy decyzji ostatecznej w sprawie udzielenia patentu zgłaszający może dokonywać w zgłoszeniu zmian, które nie mogą wykroczać poza to, co zostało ujawnione w dniu dokonania zgłoszenia w opisie zgłoszeniowym wynalazku.

Art. 42. 1. W toku rozpatrywania zgłoszenia wynalazku lub w okresie 2 miesięcy od daty uprawomocnienia się decyzji o odmowie udzielenia patentu zgłaszający może złożyć wniosek o przekształcenie zgłoszenia wynalazku w zgłoszenie wzoru użytkowego. Takie zgłoszenie wzoru użytkowego uważa się za dokonane w dniu zgłoszenia wynalazku.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, zgłaszający dołącza:

- 1) podanie zawierające co najmniej oznaczenie zgłaszającego, określenie przedmiotu zgłoszenia oraz wnioski o udzielenie prawa z rejestracji;
- 2) opis wzoru użytkowego;
- 3) zastrzeżenie albo zastrzeżenia ochronne;

4) rysunek albo rysunki.

3. W przypadku niespełnienia warunków, o których mowa w ust. 2, Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania, do uzupełnienia wniosku w wyznaczonym terminie.

Art. 43. Osoba mająca siedzibę lub miejsce zamieszkania w Rzeczypospolitej Polskiej może dokonać zgłoszenia wynalazku, w celu uzyskania ochrony za granicą, za pośrednictwem Urzędu Patentowego, w trybie przewidzianym:

1) umową międzynarodową lub przepisami prawa Unii Europejskiej, o których mowa w art. 3, albo

2) ustawą

– po dokonaniu zgłoszenia tego wynalazku w Urzędzie Patentowym.

Art. 44. 1. Po wpłynięciu zgłoszenia wynalazku Urząd Patentowy nadaje mu kolejny numer, stwierdza datę wpływu oraz zawiadamia o tym zgłaszającego.

2. Oznaczenie daty dokonania zgłoszenia, w przypadkach, o których mowa w art. 38 ust. 4–7, następuje w drodze postanowienia. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 45. Po dokonaniu zgłoszenia wynalazku Urząd Patentowy w toku jego rozpatrywania wzywa, w drodze postanowienia, do uzupełnienia zgłoszenia lub wprowadzenia, w wyznaczonym terminie, wskazanych zmian, pod rygorem umorzenia postępowania. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 46. 1. W przypadku dokonania zgłoszenia wynalazku po upływie terminu, o którym mowa w art. 35 ust. 1, lub w przypadku w którym wynalazek będący przedmiotem zgłoszenia wykracza poza to, co zostało ujawnione we wstępnym zgłoszeniu wynalazku, Urząd Patentowy odmawia, w drodze postanowienia, przyznania daty zgłoszenia wstępnego zgłoszeniu wynalazku. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

2. W postanowieniu, o którym mowa w ust. 1, Urząd Patentowy oznacza także datę dokonania zgłoszenia wynalazku. Przepisy art. 15 ust. 1 i 3 stosuje się.

Art. 47. 1. W przypadku stwierdzenia, że zgłoszenie wynalazku zostało dokonane z naruszeniem przepisu o jednolitości wynalazku, Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, do złożenia, w wyznaczonym terminie, oddzielnych zgłoszeń (zgłoszenie wydzielone). Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

2. Jeżeli zgłoszenie wydzielone nie wpłynie w wyznaczonym terminie, uważa się, że zgłoszenie pierwotne dotyczy wynalazku określonego na pierwszym miejscu w zastrzeżeniach patentowych oraz innych wynalazków spełniających warunek jednolitości, a pozostałe wynalazki zostały wycofane przez zgłaszającego.

Art. 48. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 47 ust. 1, zgłoszenie wydzielone uważa się za dokonane w dniu zgłoszenia pierwotnego.

2. Jeżeli zgłaszający złoży zgłoszenie wydzielone bez wezwania Urzędu Patentowego, w przypadku, gdy zgłoszenie pierwotne zostało dokonane z naruszeniem przepisu o jednolitości wynalazku, przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

3. Urząd Patentowy odmawia, w drodze postanowienia, przyznania zgłoszeniu wydzielonemu daty zgłoszenia pierwotnego, jeżeli uzna, że zgłoszenie to nie dotyczy wynalazku ujawnionego w zgłoszeniu pierwotnym albo zgłoszenie to spełniało warunek jednolitości. Przepisy art. 41 oraz art. 56 ust. 2 stosuje się odpowiednio. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

4. Po uprawomocnieniu się postanowienia o odmowie przyznania zgłoszeniu wydzielonemu daty zgłoszenia pierwotnego, postępowanie w sprawie zgłoszenia wydzielonego podlega umorzeniu.

Art. 49. 1. Do zgłoszenia wydzielonego przepisy art. 38 ust. 1 i 2 stosuje się.

2. W przypadku, gdy zgłaszający chce skorzystać z uprzedniego pierwszeństwa dla zgłoszenia wydzielonego, a oświadczenia w tej sprawie i dowód, o których mowa w art. 21 ust. 1, wraz z tłumaczeniem, o ile było ono wymagane, zostały złożone w przewidzianym terminie do akt zgłoszenia pierwotnego, z którego zgłoszenie zostało wydzielone, w podaniu potwierdza on te oświadczenia, a także składa wraz ze zgłoszeniem wydzielonym kopię dowodu, o którym mowa w art. 21 ust. 1, lub kopię jego tłumaczenia, o ile jest ono wymagane. Przepisy art. 21 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

3. Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem odmowy przyznania uprzedniego pierwszeństwa dla zgłoszenia wydzielonego, do uzupełnienia zgłoszenia wynalazku w wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że nie zawiera ono kopii dowodu, o którym mowa w art. 21 ust. 1.

Art. 50. 1. Zgłoszenie wynalazku Urząd Patentowy publikuje niezwłocznie po upływie 18 miesięcy od daty pierwszeństwa do uzyskania patentu. Zgłaszający może w okresie 12

miesiący od daty pierwszeństwa złożyć wniosek o dokonanie publikacji w terminie wcześniejszym.

2. W opisie zgłoszeniowym wynalazku zamieszcza się zmiany zastrzeżeń patentowych, z określeniem daty ich wprowadzenia, jeżeli wpłynęły one do Urzędu Patentowego co najmniej na miesiąc przed publikacją zgłoszenia wynalazku.

3. Nie publikuje się zgłoszenia wynalazku, jeżeli:

- 1) dotyczy ono wynalazku tajnego;
- 2) przed terminem publikacji została wydana decyzja ostateczna o umorzeniu postępowania albo o odmowie udzielenia patentu.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 3, w razie ustania przyczyn uzasadniających niepublikowanie zgłoszenia wynalazku, Urząd Patentowy dokona publikacji niezwłocznie po wszczęciu lub wznowieniu postępowania w sprawie.

Art. 51. Od dnia publikacji zgłoszenia wynalazku osoby trzecie mogą zapoznać się z opisem zgłoszeniowym wynalazku. Osoby te mogą do czasu wydania decyzji w sprawie udzielenia patentu zgłaszać do Urzędu Patentowego uwagi co do istnienia okoliczności uniemożliwiających jego udzielenie.

Art. 52. 1. W uzasadnionych przypadkach Urząd Patentowy, badając, czy zostały spełnione warunki wymagane do udzielenia patentu, może wezwać, w drodze postanowienia, do złożenia, w wyznaczonym terminie, pod rygorem umorzenia postępowania, dokumentów i wyjaśnień dotyczących tego zgłoszenia oraz do wprowadzenia określonych zmian w dokumentacji zgłoszenia, a także do złożenia rysunków, które nie są niezbędne do zrozumienia wynalazku, jeżeli jest to potrzebne dla należytego przedstawienia wynalazku lub konieczne z innych względów. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

2. Jeżeli po wszczęciu postępowania zgłaszający wprowadził do zgłoszenia wynalazku zmiany niezgodne z ustawą, Urząd Patentowy odmawia, w drodze postanowienia, uwzględnienia tych zmian. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

3. Urząd Patentowy może wprowadzić poprawki w dokumentacji zgłoszenia jedynie w celu usunięcia oczywistych pomyłek i błędów językowych.

4. W skrócie opisu wynalazku Urząd Patentowy może wprowadzić również inne niż określone w ust. 3 poprawki.

Art. 53. 1. Urząd Patentowy sporządza, w terminie 6 miesięcy od daty wpływu zgłoszenia wynalazku do Urzędu Patentowego, dla każdego zgłoszenia wynalazku podlegającego publikacji, sprawozdanie o stanie techniki, obejmujące wykaz publikacji, które będą brane pod uwagę przy ocenie zgłoszonego wynalazku. Sprawozdanie sporządza się w oparciu o zastrzeżenia patentowe. Sprawozdanie jest przekazywane zgłaszającemu niezwłocznie po sporządzeniu.

2. Wraz ze sprawozdaniem, o którym mowa w ust. 1, Urząd Patentowy sporządza wstępną ocenę dotyczącą jednolitości zgłoszenia i spełnienia warunków wymaganych do udzielenia patentu. Wstępna ocena przekazywana jest zgłaszającemu niezwłocznie po sporządzeniu.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w zakresie, w jakim dokumentacja zgłoszenia nie pozwala na przeprowadzenie poszukiwań w stanie techniki. W takim przypadku Urząd Patentowy powiadamia zgłaszającego we wstępnej ocenie o przyczynach niesporządzenia w tym zakresie sprawozdania.

4. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, Urząd Patentowy podaje do publicznej wiadomości w dniu publikacji zgłoszenia wynalazku.

5. Zgłaszający może wystąpić do Urzędu Patentowego z wnioskiem o przeprowadzenie poszukiwania typu międzynarodowego, o którym mowa w art. 15 ust. 5 Układu o współpracy patentowej, oraz o sporządzenie sprawozdania z tego poszukiwania.

6. Urząd Patentowy bierze pod uwagę przy ocenie zgłoszonego wynalazku sprawozdanie z poszukiwania typu międzynarodowego, o którym mowa w ust. 5, o ile sprawozdanie to zostanie złożone do akt zgłoszenia wynalazku przez zgłaszającego przed zakończeniem postępowania w sprawie udzielenia patentu.

7. Do poszukiwań typu międzynarodowego prowadzonych przez Urząd Patentowy przepisy ust. 1–4 stosuje się odpowiednio.

Art. 54. Na wynalazek udziela się patentu.

Art. 55. Urząd Patentowy wydaje decyzję o udzieleniu patentu, jeżeli:

- 1) zostały spełnione warunki do jego udzielenia;
- 2) wynalazek został przedstawiony na tyle jasno i wyczerpująco, aby znawca mógł ten wynalazek urzeczywistnić;
- 3) zastrzeżenia patentowe określają przedmiot żądanej ochrony w sposób jasny i zwięzły oraz są w całości poparte opisem wynalazku.

Art. 56. 1. Jeżeli Urząd Patentowy stwierdzi, że nie zostały spełnione warunki, o których mowa w art. 55, wydaje decyzję o odmowie udzielenia patentu.

2. Przed wydaniem decyzji, o której mowa w ust. 1, Urząd Patentowy informuje zgłaszającego o zebranych dowodach i okolicznościach mogących świadczyć o istnieniu przeszkód do udzielenia patentu i wyznacza mu termin do zajęcia stanowiska. Dowody udostępnia się zgłaszającemu, na jego wniosek, w języku ich sporządzenia i mogą one wykraczać poza wykaz objęty sprawozdaniem o stanie techniki.

3. Decyzję, o której mowa w ust 1, Urząd Patentowy może wydać przed publikacją zgłoszenia wynalazku.

Art. 57. 1. W przypadku gdy niespełnienie warunków, o których mowa w art. 55, dotyczy tylko niektórych wynalazków, ujętych w jednym zgłoszeniu, a zgłaszający nie ograniczy zakresu żądanej ochrony, Urząd Patentowy w pierwszej kolejności odmawia udzielenia patentu na te wynalazki. Przepis art. 56 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Po uprawomocnieniu się decyzji, o której mowa w ust. 1, Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, w wyznaczonym terminie, pod rygorem umorzenia postępowania, do dokonania wskazanych zmian w opisie zgłoszeniowym wynalazku.

Art. 58. Udzielony patent podlega wpisowi do rejestru patentów.

Art. 59. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki zgłoszenia wynalazku oraz wstępnego zgłoszenia wynalazku, szczegółowy sposób i tryb rozpatrywania oraz badania zgłoszeń wynalazków oraz wstępnych zgłoszeń wynalazków, uwzględniając w szczególności sposób i formę publikacji zgłoszenia wynalazku, zakres, w jakim Urząd Patentowy może dokonywać zmian w skrócie opisu, a także formę sporządzanego sprawozdania o stanie techniki i sposób oraz termin udostępniania go osobom trzecim. Określenie warunków zgłoszenia wynalazku oraz wstępnego zgłoszenia wynalazku nie może prowadzić do tworzenia nadmiernych, ponad potrzebę, utrudnień dla zgłaszającego.

Rozdział 4

Faza krajowa międzynarodowego zgłoszenia

Art. 60. 1. Urząd Patentowy podejmuje postępowanie w sprawie międzynarodowego zgłoszenia, jako urząd wyznaczony albo urząd wybrany, po otrzymaniu, w terminie przewidzianym w Układzie o współpracy patentowej, wniosku o podjęcie takiego

postępowania, kopii międzynarodowego zgłoszenia, o ile kopia taka nie została dostarczona przez Biuro Międzynarodowe, a także jego tłumaczenia na język polski oraz opłaty krajowej.

2. Tłumaczenie międzynarodowego zgłoszenia obejmuje:

- 1) opis wynalazku;
- 2) zastrzeżenie albo zastrzeżenia patentowe;
- 3) tekst zamieszczony na rysunku oraz wykazy sekwencji nukleotydów i aminokwasów;
- 4) skrót opisu wynalazku.

3. Tłumaczenie międzynarodowego zgłoszenia składa się, z wyjątkiem tłumaczenia skrótu opisu wynalazku, w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia wniosku o podjęcie postępowania. Termin nie podlega przywróceniu.

4. Tłumaczenie zastrzeżeń, o których mowa w ust. 2 pkt 2, zawiera tłumaczenie wersji pierwotnej i wersji zmienionej na podstawie art. 19 Układu o współpracy patentowej oraz tłumaczenie oświadczenia złożonego zgodnie z tym przepisem.

5. Jeżeli części międzynarodowego zgłoszenia wymienione w ust. 3 zmieniono na podstawie art. 34 ust. 2 Układu o współpracy patentowej, przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio.

6. Urząd Patentowy wzywa, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania, do nadesłania kopii międzynarodowego zgłoszenia w wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że nie została ona złożona albo dostarczona przez Biuro Międzynarodowe.

Art. 61. 1. Jeżeli zgłaszający chce skorzystać z uprzedniego pierwszeństwa wraz z tłumaczeniem, o którym mowa w art. 60 ust. 1, składa:

- 1) dowód pierwszeństwa;
- 2) tłumaczenie dowodu pierwszeństwa, jeżeli jest wymagane;
- 3) oświadczenie o podstawie korzystania z uprzedniego pierwszeństwa, jeżeli jest wymagane;
- 4) poświadczenie instytucji depozytowej, w przypadku, o którym mowa w art. 86 ust. 1.

2. Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem odmowy przyznania uprzedniego pierwszeństwa, do uzupełnienia zgłoszenia w wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że nie zawiera ono dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1–3.

3. Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem uznania zdeponowania materiału biologicznego za nieujawnione, do uzupełnienia zgłoszenia w wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że nie zawiera ono dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 4.

4. Dowodu pierwszeństwa nie składa się w przypadku, gdy dotyczy on zgłoszenia dokonanego wcześniej w Urzędzie Patentowym albo gdy dowód taki, dostarczony Urzędowi Patentowemu, zgodnie z regulaminem, przez Biuro Międzynarodowe, jest sporządzony w języku angielskim, francuskim, niemieckim lub rosyjskim, lub zostało załączone do tego dokumentu tłumaczenie na jeden z tych języków.

Art. 62. 1. Jeżeli w międzynarodowym zgłoszeniu brak jest sprawozdania z międzynarodowego poszukiwania, o którym mowa w art. 18 Układu o współpracy patentowej, Urząd Patentowy zawiadamia o tym zgłaszającego.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, zgłaszający może wystąpić z wnioskiem o rozpatrzenie takiego zgłoszenia jako zgłoszenia krajowego, pod warunkiem uzupełnienia opłaty do wysokości, jaka jest wymagana od dokonania zgłoszenia w trybie krajowym.

3. Jeżeli w międzynarodowym zgłoszeniu brak jest sprawozdania z międzynarodowego poszukiwania, o którym mowa w art. 18 Układu o współpracy patentowej, w odniesieniu do niektórych części zgłoszenia, części te uważa się za wycofane i postępowanie w tej części umarza się.

4. Jeżeli zgłaszający, na wezwanie Urzędu Patentowego, złoży oddzielne zgłoszenia i uiszczy za nie opłaty, przewidziane dla zgłoszeń dokonanych bezpośrednio w Urzędzie Patentowym, przepisu ust. 3 nie stosuje się.

Rozdział 5

Wynalazek tajny

Art. 63. 1. Wynalazek dokonany przez obywatela polskiego może być uznany za tajny, jeżeli dotyczy obronności lub bezpieczeństwa państwa.

2. Wynalazkami dotyczącymi obronności państwa są w szczególności rodzaje broni lub sprzętu wojskowego oraz sposoby walki.

3. Wynalazkami dotyczącymi bezpieczeństwa państwa są w szczególności środki techniczne stosowane przez służby państwowe uprawnione do wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych, a także nowe rodzaje wyposażenia i sprzętu oraz sposoby ich wykorzystywania przez te służby.

Art. 64. 1. Wynalazkiem tajnym jest wynalazek stanowiący informację niejawną, której nadano klauzule: „ściśle tajne”, „tajne”, „poufne” lub „zastrzeżone”.

2. O tajności wynalazku dotyczącego obronności lub bezpieczeństwa państwa postanawiają, odpowiednio, Minister Obrony Narodowej, minister właściwy do spraw wewnętrznych lub Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

Art. 65. 1. Zgłoszenia wynalazku tajnego w Urzędzie Patentowym można dokonać tylko w celu zastrzeżenia pierwszeństwa do uzyskania patentu. W okresie, w jakim zgłoszony wynalazek pozostaje tajny, Urząd Patentowy nie rozpatruje tego zgłoszenia.

2. Jeżeli postanowienie o tajności wynalazku zostało podjęte po wpłynięciu zgłoszenia do Urzędu Patentowego, przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 66. 1. Prawo do uzyskania patentu na wynalazek tajny zgłoszony w Urzędzie Patentowym w celu zastrzeżenia pierwszeństwa przechodzi, za odszkodowaniem, na Skarb Państwa reprezentowany odpowiednio przez Ministra Obrony Narodowej, ministra właściwego do spraw wewnętrznych lub Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

2. Wysokość odszkodowania, o którym mowa w ust. 1, określa się według wartości rynkowej wynalazku.

3. Jeżeli strony nie uzgodniły wysokości i warunków wypłaty odszkodowania, o którym mowa w ust. 1, odszkodowanie to ustala odpowiednio Minister Obrony Narodowej, minister właściwy do spraw wewnętrznych lub Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

4. Odszkodowanie wypłaca się ze środków budżetu państwa jednorazowo lub w częściach co roku, jednak nie dłużej niż przez 5 lat.

Art. 67. 1. O uznaniu, że wynalazek przestał być wynalazkiem tajnym, postanawia odpowiednio Minister Obrony Narodowej, minister właściwy do spraw wewnętrznych lub Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. W tym przypadku, na wniosek właściwego organu, Urząd Patentowy wszczyna albo wznowia postępowanie o udzielenie patentu, jeżeli nie upłynął jeszcze okres 20 lat od daty zgłoszenia wynalazku.

2. Zgłoszenia wynalazków tajnych uważa się za niebyłe po upływie okresu, o którym mowa w ust. 1.

Art. 68. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje wynalazków dotyczących obronności lub bezpieczeństwa państwa oraz tryb postępowania z takimi wynalazkami, zarówno przed stwierdzeniem przez właściwy organ, że są to wynalazki tajne, jak też po wydaniu postanowienia o ich tajności, uwzględniając potrzebę zapewnienia ochrony praw zgłaszających oraz skutecznego zabezpieczenia obronności lub bezpieczeństwa państwa.

Art. 69. 1. Urząd Patentowy przesyła Ministrowi Obrony Narodowej, ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych oraz Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, w zakresie dokonanych uzgodnień, wykazy zgłoszonych wynalazków mogących dotyczyć obronności lub bezpieczeństwa państwa, a także na żądanie tych organów opisy i rysunki wynalazków. Osoby mające dostęp do przekazywanych informacji są obowiązane do nieujawniania danych dotyczących zgłoszenia.

2. Akta dotyczące zgłoszenia wynalazku tajnego mogą być udostępnione do wglądu tylko osobom upoważnionym przez Ministra Obrony Narodowej, ministra właściwego do spraw wewnętrznych lub Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

Rozdział 6

Patent

Art. 70. 1. Przez uzyskanie patentu nabywa się prawo wyłącznego korzystania z wynalazku w sposób zarobkowy lub zawodowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Zakres przedmiotowy patentu określają zastrzeżenia patentowe, zawarte w opisie patentowym. Opis wynalazku i rysunki mogą służyć do wykładni zastrzeżeń patentowych.

3. Czas trwania patentu wynosi 20 lat od daty dokonania zgłoszenia wynalazku w Urzędzie Patentowym.

4. Uprawniony z patentu może wskazać, w szczególności przez stosowne oznaczenie na towarach, że jego wynalazek korzysta z ochrony.

Art. 71. 1. Patent na wynalazek dotyczący sposobu wytwarzania obejmuje także wytwory uzyskane bezpośrednio tym sposobem.

2. W stosunku do nowych wytworów albo gdy uprawniony wykaże, że nie mógł ustalić, mimo podjęcia należytych wysiłków, rzeczywiście zastosowanego przez inną osobę sposobu wytwarzania wytworu, domniemywa się, że wytwór, który może być uzyskany opatentowanym sposobem, został tym sposobem wytworzony.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, przy przeprowadzaniu dowodu przeciwnego należy brać pod uwagę prawnie uzasadniony interes pozwanego w zakresie ochrony jego tajemnic produkcyjnych i handlowych.

Art. 72. Patent na wynalazek, dotyczący użycia substancji stanowiącej część stanu techniki do uzyskania wytworu mającego nowe zastosowanie, obejmuje także wytwory specjalnie przygotowane zgodnie z wynalazkiem do takiego zastosowania.

Art. 73. Uprawniony z patentu może zakazać osobie trzeciej korzystania z wynalazku w sposób zarobkowy lub zawodowy polegający na:

- 1) wytwarzaniu, używaniu, oferowaniu, wprowadzaniu do obrotu, przechowywaniu lub składowaniu produktów będących przedmiotem wynalazku, eksportowaniu lub importowaniu ich do tych celów, lub
- 2) stosowaniu sposobu będącego przedmiotem wynalazku, jak też używaniu, oferowaniu, wprowadzaniu do obrotu, przechowywaniu lub składowaniu produktów otrzymanych bezpośrednio takim sposobem, eksportowaniu lub importowaniu ich do tych celów.

Art. 74. 1. Uprawniony z patentu lub z licencji nie może nadużywać swego prawa, w szczególności przez uniemożliwianie korzystania z wynalazku przez osobę trzecią, jeżeli jest ono konieczne do zaspokojenia potrzeb rynku krajowego, a zwłaszcza, gdy wymaga tego interes publiczny, a wytwór jest dostępny społeczeństwu w niedostatecznej ilości lub jakości albo po nadmiernie wysokich cenach.

2. Nie uważa się za nadużycie prawa, o którym mowa w ust. 1, uniemożliwiania korzystania z wynalazku przez osoby trzecie w okresie 3 lat od dnia udzielenia patentu.

3. Urząd Patentowy może żądać od uprawnionego z patentu lub z licencji wyjaśnień dotyczących zakresu korzystania z wynalazku w celu stwierdzenia, czy patent nie jest nadużywany.

Art. 75. 1. Nie narusza się patentu przez:

- 1) korzystanie z wynalazku dotyczącego środków komunikacji i ich części lub urządzeń, które znajdują się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej czasowo, a także przedmiotów, które znajdują się na tym terytorium w komunikacji tranzytowej;
- 2) korzystanie z wynalazku dla celów państwowych w niezbędnym wymiarze, bez prawa wyłączności, jeżeli jest to konieczne do zapobieżenia lub usunięcia stanu zagrożenia ważnych interesów państwa, w szczególności w zakresie bezpieczeństwa i porządku publicznego;
- 3) stosowanie wynalazku do celów badawczych i doświadczalnych, dla dokonania jego oceny, analizy albo nauczania;
- 4) korzystanie z wynalazku polegające na wytwarzaniu, używaniu, przechowywaniu, składowaniu, oferowaniu, wprowadzaniu do obrotu, eksportowaniu lub importowaniu, w celu wykonania czynności, jakie są wymagane dla uzyskania, również przez osobę trzecią, rejestracji lub zezwolenia, stanowiących warunek dopuszczenia do obrotu

niektórych wytworów ze względu na ich przeznaczenie, w szczególności produktów leczniczych na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego lub innego państwa;

- 5) wykonanie leku w aptece na podstawie indywidualnej recepty lekarskiej;
- 6) korzystanie z materiału biologicznego do celów hodowli lub odkrywania i wyprowadzania nowych odmian roślin.

2. Decyzję o korzystaniu z wynalazku w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, podejmuje w zależności od okoliczności minister właściwy lub wojewoda i niezwłocznie zawiadamia o tym uprawnionego. W decyzji określa się zakres i okres korzystania z wynalazku.

3. Na decyzję, o której mowa w ust. 2, służy skarga do sądu administracyjnego.

4. Osobie, której wynalazek jest wykorzystywany dla celów państwowych, przysługuje prawo do wynagrodzenia ze środków budżetu państwa, w wysokości odpowiadającej wartości rynkowej licencji.

5. Uzyskanie rejestracji lub zezwolenia, o których mowa w ust. 1 pkt 4, nie wpływa na odpowiedzialność cywilną za wprowadzenie wytworów do obrotu bez zgody uprawnionego, jeżeli taka zgoda jest potrzebna.

Art. 76. 1. Patent nie rozciąga się na działania dotyczące wytworu według wynalazku lub wytworzonego sposobem według wynalazku, polegające w szczególności na jego oferowaniu do sprzedaży lub dalszym wprowadzaniu do obrotu, jeżeli wytwór ten został uprzednio wprowadzony do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez uprawnionego lub za jego zgodą.

2. Nie stanowi również naruszenia patentu import na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz inne działania, o których mowa w ust. 1, dotyczące wytworu wprowadzonego uprzednio do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego przez uprawnionego lub za jego zgodą.

Art. 77. 1. Korzystający w dobrej wierze z wynalazku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w chwili stanowiącej o pierwszeństwie do uzyskania patentu, może z niego nadal bezpłatnie korzystać w swoim przedsiębiorstwie w zakresie, w jakim korzystał dotychczas. Prawo to przysługuje również temu, kto w tej samej chwili przygotował już wszystkie istotne urządzenia potrzebne do korzystania z wynalazku.

2. Prawa określone w ust. 1 podlegają, na wniosek zainteresowanego, wpisowi do rejestru patentowego. Prawa te mogą zostać przeniesione na inną osobę tylko łącznie z przedsiębiorstwem.

Art. 78. W przypadku zgłoszenia wynalazku albo uzyskania na wynalazek patentu przez osobę nieuprawnioną, uprawniony może żądać umorzenia postępowania albo unieważnienia patentu. Może również żądać udzielenia mu patentu albo przeniesienia na niego już udzielonego patentu za zwrotem kosztów zgłoszenia wynalazku lub uzyskania patentu.

Art. 79. 1. Osoba, która w dobrej wierze uzyskała albo nabyła patent, przeniesiony następnie na podstawie art. 78 na rzecz osoby uprawnionej, albo uzyskała w dobrej wierze licencję, a korzystała z wynalazku co najmniej przez rok przed wszczęciem postępowania o przeniesienie patentu lub w tym okresie przygotowała wszystkie istotne urządzenia potrzebne do korzystania z wynalazku, może z tego wynalazku korzystać w swoim przedsiębiorstwie w zakresie, w jakim z niego korzystała w chwili wszczęcia tego postępowania, z tym że jest obowiązana do uiszczania uprawnionemu ustalonego wynagrodzenia.

2. Prawo do korzystania z wynalazku określone w ust. 1 podlega, na wniosek zainteresowanego, wpisowi do rejestru patentów. Prawo to może zostać przeniesione na inną osobę tylko łącznie z przedsiębiorstwem.

Art. 80. 1. Współuprawniony z patentu może, bez zgody pozostałych współuprawnionych, korzystać z wynalazku we własnym zakresie oraz dochodzić roszczeń z powodu naruszenia patentu.

2. W razie uzyskania korzyści z wynalazku przez jednego ze współuprawnionych każdy z pozostałych współuprawnionych ma prawo, o ile umowa nie stanowi inaczej, do odpowiedniej części z jednej czwartej tych korzyści po potrąceniu nakładów, stosownie do swego udziału w patencie.

3. Do wspólności prawa do uzyskania patentu przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 7

Wynalazki biotechnologiczne

Art. 81. Ilekroć w rozdziale jest mowa o:

- 1) wynalazku biotechnologicznym – rozumie się przez to wynalazek w rozumieniu art. 24, dotyczący wytworu składającego się z materiału biologicznego lub zawierającego taki

materiał albo sposobu, za pomocą którego materiał biologiczny jest wytwarzany, przetwarzany lub wykorzystywany;

- 2) materiale biologicznym – rozumie się przez to materiał zawierający informację genetyczną i zdolny do samoreprodukcji albo nadający się do reprodukcji w systemie biologicznym;
- 3) sposobie mikrobiologicznym – rozumie się przez to sposób, w którym bierze udział lub który został dokonany na materiale mikrobiologicznym albo wynikiem którego jest ten materiał.

Art. 82. 1. Za wynalazki biotechnologiczne, na które mogą być udzielane patenty, uważa się w szczególności:

- 1) stanowiące materiał biologiczny, który jest wyizolowany ze swojego naturalnego środowiska lub wytworzony sposobem technicznym, nawet jeżeli poprzednio występował w naturze;
- 2) stanowiące element wyizolowany z ciała ludzkiego lub w inny sposób wytworzony sposobem technicznym, włącznie z sekwencją lub częściową sekwencją genu, nawet jeżeli budowa tego elementu jest identyczna z budową elementu naturalnego;
- 3) dotyczące roślin lub zwierząt, jeżeli możliwości techniczne stosowania wynalazku nie ograniczają się do szczególnej odmiany roślin lub rasy zwierząt.

2. W zgłoszeniu wynalazku dotyczącym sekwencji lub częściowej sekwencji genu, w opisie wynalazku, ujawnia się przemysłowe zastosowanie sekwencji, a w niezależnym zastrzeżeniu patentowym wskazuje się ponadto funkcję jaką ta sekwencja spełnia.

3. W celu spełnienia kryterium przemysłowego zastosowania w przypadku wykorzystania sekwencji lub częściowej sekwencji genu do produkcji białka lub części białka, w opisie wynalazku określa się, jakie białko lub jaka jego część są wytwarzane i jaką spełniają funkcję.

4. Jeżeli zgłoszenie wynalazku, o którym mowa w ust. 2, ujawnia sekwencje nukleotydów lub aminokwasów, zgłaszający przesyła w postaci elektronicznej wykaz sekwencji zgodnie z obowiązującą normą Światowej Organizacji Własności Intelektualnej opublikowaną na stronie internetowej Urzędu Patentowego, dostarczony w formacie umożliwiającym dalsze elektroniczne, tekstowe przetwarzanie danych.

Art. 83. 1. Za wynalazek nie uważa się ciała ludzkiego, w różnych jego stadiach formowania się i rozwoju oraz zwykłego odkrycia jednego z jego elementów, włącznie z sekwencją lub częściową sekwencją genu.

2. Za wynalazki biotechnologiczne, których wykorzystywanie może być sprzeczne z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami, uważa się w szczególności:

- 1) sposoby klonowania ludzi;
- 2) sposoby modyfikacji tożsamości genetycznej linii zarodkowej człowieka;
- 3) stosowanie embrionów ludzkich do celów przemysłowych lub handlowych;
- 4) sposoby modyfikacji tożsamości genetycznej zwierząt, które mogą powodować u nich cierpienia, nie przynosząc żadnych istotnych korzyści medycznych dla człowieka lub zwierzęcia, oraz zwierzęta będące wynikiem zastosowania takich sposobów.

Art. 84. 1. Patent na materiał biologiczny posiadający określone w zastrzeżeniu lub zastrzeżeniach patentowych cechy charakterystyczne będące wynikiem wynalazku obejmuje każdy materiał biologiczny otrzymany z danego materiału biologicznego przez reprodukcję w identycznej albo odmiennej formie i posiadający te same cechy charakterystyczne.

2. Patent na sposób, który umożliwia wytworzenie materiału biologicznego posiadającego określone w zastrzeżeniu lub zastrzeżeniach patentowych cechy charakterystyczne będące wynikiem wynalazku, obejmuje także materiał biologiczny otrzymany bezpośrednio tym sposobem oraz każdy inny materiał biologiczny pochodzący z materiału biologicznego uzyskanego bezpośrednio przez reprodukcję w identycznej albo odmiennej formie i posiadający te same cechy charakterystyczne.

3. Patent na wytwór zawierający lub posiadający informację genetyczną obejmuje wszystkie materiały, do których został włączony wytwór i w których została zawarta informacja genetyczna spełniająca w tym materiale swoją funkcję, z wyjątkiem materiałów, o których mowa w art. 83 ust. 1.

Art. 85. 1. Patent nie rozciąga się na materiał biologiczny otrzymany przez jednokrotną reprodukcję materiału biologicznego wprowadzonego do obrotu przez uprawnionego z patentu lub za jego zgodą, jeżeli reprodukcja jest nieodzownym następstwem wykorzystywania materiału biologicznego.

2. Osoba, która nabyła lub w inny sposób uzyskała od uprawnionego z patentu, lub za jego zgodą chroniony patentem materiał roślinny, do wykorzystania w działalności rolniczej, jest upoważniona do jego wykorzystywania dla wielokrotnej reprodukcji w ramach własnego

gospodarstwa rolnego, z uwzględnieniem takich samych ograniczeń, jakie są przewidziane dla korzystania, bez zgody hodowcy, z materiału siewnego odmiany rośliny chronionej na podstawie przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin (Dz. U. z 2021 r. poz. 231).

3. Do inwentarza hodowlanego i innego zwierzęcego materiału zarodowego przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 86. 1. Jeżeli do urzeczywistnienia wynalazku jest potrzebne użycie materiału biologicznego, który nie jest powszechnie dostępny oraz nie może być przedstawiony w opisie zgłoszeniowym w taki sposób, aby umożliwić znawcy zastosowanie wynalazku, ujawnienie go może polegać na powołaniu się na dokonane, najpóźniej w dacie zgłoszenia, zdeponowanie tego materiału w kolekcji uznanej na podstawie umowy międzynarodowej lub w kolekcji krajowej, wskazanej przez Prezesa Urzędu Patentowego w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

2. O nadaniu statusu kolekcji krajowej, o której mowa w ust. 1, Prezes Urzędu Patentowego obwieszcza po uzyskaniu, na wniosek zainteresowanej instytucji, pozytywnego stanowiska ministra właściwego ze względu na przedmiot zdeponowanych materiałów biologicznych.

3. W przypadku dokonania depozytu, o którym mowa w ust. 1, zgłaszający dołącza do zgłoszenia poświadczenie instytucji depozytowej. Poświadczenie takie zawiera co najmniej nazwę instytucji, datę zdeponowania oraz numer, pod którym jest dostępny materiał biologiczny.

4. Poświadczenie instytucji depozytowej może być złożone w terminie 6 miesięcy od daty zgłoszenia wynalazku albo wstępnego zgłoszenia wynalazku. W przypadku późniejszego złożenia poświadczenia uznanie zdeponowania materiału biologicznego nie jest równoznaczne z jego ujawnieniem w zgłoszeniu.

5. Dostęp do depozytu, o którym mowa w ust. 1, przed publikacją zgłoszenia wynalazku, jest ograniczony do osób wskazanych w art. 411 ust. 1. Na wniosek zgłaszającego, złożony w Urzędzie Patentowym przed publikacją zgłoszenia wynalazku, powyższe ograniczenie rozciąga się na cały okres rozpatrywania zgłoszenia wynalazku.

6. Od publikacji zgłoszenia wynalazku, jeżeli nie został złożony wniosek, o którym mowa w ust. 5, oraz po udzieleniu patentu nie można odmówić dostępu do depozytu osobie trzeciej, z zachowaniem warunku, o którym mowa w ust. 7. Przepis stosuje się odpowiednio także w przypadku unieważnienia albo wygaśnięcia patentu.

7. Warunkiem udostępnienia próbki materiału biologicznego ubiegającej się o to osobie jest zobowiązanie się jej na piśmie wobec zgłaszającego lub uprawnionego z patentu, że w trakcie pozostawania patentu w mocy:

- 1) nie udostępni osobom trzecim próbki ani żadnej substancji z niej pochodzącej,
- 2) będzie wykorzystywała próbkę lub substancję z niej pochodzącą jedynie do celów doświadczalnych

– chyba że zgłaszający lub uprawniony z patentu wyraźnie odstąpi od tego zobowiązania.

8. Jeżeli Urząd Patentowy wyda decyzję o odmowie udzielenia patentu lub umorzeniu postępowania, na wniosek zgłaszającego złożony w terminie określonym w ust. 5, przez okres 20 lat od daty dokonania zgłoszenia, dostęp do depozytu materiału biologicznego będzie ograniczony do osób, o których mowa w ust. 5. Przepis ust. 7 stosuje się odpowiednio.

Art. 87. Jeżeli materiał biologiczny zdeponowany zgodnie z art. 86 przestał być dostępny w kolekcji, nowego depozytu można dokonać na warunkach określonych w umowie międzynarodowej.

Rozdział 8

Ograniczenie, unieważnienie i wygaśnięcie patentu

Art. 88. 1. Na wniosek uprawnionego z patentu, patent może być ograniczony przez zmianę zastrzeżeń patentowych. Przepisy art. 38 ust. 1 pkt 2 i 3 i ust. 2 oraz art. 39 stosuje się odpowiednio.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, nie może zostać złożony w czasie, gdy toczy się postępowanie w sprawie o unieważnienie tego patentu. W takim przypadku wniosek o ograniczenie patentu pozostawia się bez rozpoznania.

3. Do rozpatrzenia wniosku o ograniczenie patentu Prezes Urzędu Patentowego wyznacza eksperta.

4. Stroną postępowania o ograniczenie patentu jest wyłącznie uprawniony.

5. Do rozpatrzenia wniosku o ograniczenie patentu przepisy art. 41, art. 52 ust. 1 i 2 oraz art. 56 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

6. Po rozpoznaniu wniosku o ograniczenie patentu Urząd Patentowy wydaje decyzję o ograniczeniu patentu, odmowie ograniczenia patentu lub umorzeniu postępowania. Decyzję o ograniczeniu patentu wydaje się po złożeniu przez uprawnionego opisu wynalazku dostosowanego do wprowadzonych zmian.

7. Ograniczenie patentu podlega wpisowi do rejestru patentów. Informacja o ograniczeniu patentu, a także zmieniony opis patentowy, są publikowane przez Urząd Patentowy.

8. Ograniczenie patentu wywołuje skutek od daty zgłoszenia wynalazku.

Art. 89. 1. Patent może zostać unieważniony w całości albo części na wniosek każdego, kto wykaże, że:

- 1) nie zostały spełnione warunki wymagane do jego udzielenia;
- 2) wynalazek nie został przedstawiony na tyle jasno i wyczerpująco, aby znawca mógł ten wynalazek urzeczywistnić;
- 3) patent został udzielony na wynalazek nieobjęty treścią zgłoszenia lub zgłoszenia pierwotnego;
- 4) zastrzeżenia patentowe nie określają przedmiotu żądanej ochrony w sposób jasny i zwięzły lub nie są w całości poparte opisem wynalazku.

2. Prokurator Generalny Rzeczypospolitej Polskiej lub Prezes Urzędu Patentowego może w interesie publicznym wystąpić z wnioskiem o unieważnienie patentu albo przystąpić do toczącego się postępowania w sprawie.

Art. 90. 1. Patent wygasa na skutek:

- 1) upływu okresu, na który został udzielony;
- 2) zrzeczenia się patentu przez uprawnionego przed Urzędem Patentowym, za zgodą osób, którym służą prawa na patencie;
- 3) nieuiszczenia w przewidzianym terminie opłaty okresowej;
- 4) trwałej utraty możliwości korzystania z wynalazku biotechnologicznego z braku potrzebnego do tego materiału biologicznego, który stał się niedostępny i nie może być odtworzony na podstawie opisu, chyba że nowy depozyt zostanie dokonany zgodnie z art. 87.

2. W sprawach, o których mowa w ust. 1 pkt 2–4, Urząd Patentowy wydaje decyzje stwierdzające wygaśnięcie patentu.

3. Patent wygasa w dniu, w którym nastąpiło zdarzenie, z jakim ustawa wiąże skutek wygaśnięcia patentu. Datę wygaśnięcia patentu potwierdza się w decyzji.

4. Wygaśnięcie patentu z powodu nieuiszczenia w przewidzianym terminie opłaty okresowej następuje w dniu, w którym upłynął poprzedni okres ochrony wynalazku.

Art. 91. 1. Unieważnienie, wygaśnięcie oraz ograniczenie patentu podlega wpisowi w rejestrze patentów.

2. Wzmianka o wniosku o unieważnienie, ograniczenie patentu oraz wynik postępowania wszczętego na skutek takiego wniosku, podlega wpisowi w rejestrze patentów.

Rozdział 9

Patent dodatkowy

Art. 92. Uprawniony z patentu może uzyskać patent na ulepszenie lub uzupełnienie wynalazku, które posiada cechy wynalazku, a nie może być stosowane samoistnie (patent dodatkowy). Można również uzyskać patent dodatkowy do już udzielonego patentu dodatkowego.

Art. 93. 1. Wraz z patentem głównym tracą moc patenty dodatkowe.

2. Jeżeli patent główny traci moc z przyczyny niemającej wpływu na wynalazek będący przedmiotem patentu dodatkowego, patent dodatkowy może zostać przekształcony w patent samoistny i zachować moc przez okres, na który został udzielony patent główny.

3. W terminie miesiąca od dnia doręczenia decyzji o wygaśnięciu patentu głównego uprawniony może złożyć wniosek o przekształcenie patentu dodatkowego w patent samoistny.

4. Wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 3, należy uiścić opłatę okresową, poczynając od okresu ochrony następującego po ustaniu patentu głównego, w wysokości, jaka przypadalaby za ten okres i za dalsze okresy ochrony wynalazku stanowiącego przedmiot patentu głównego, o ile te są należne.

5. Urząd Patentowy w sprawie przekształcenia patentu dodatkowego w patent samoistny wydaje postanowienie. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

6. Przekształcenie patentu dodatkowego w patent samoistny podlega wpisowi do rejestru patentów.

DZIAŁ II

Patent europejski

Rozdział 1

Europejskie zgłoszenie patentowe

Art. 94. 1. Do europejskiego zgłoszenia patentowego i patentu europejskiego, w których Rzeczpospolita Polska została wyznaczona jako kraj ochrony, stosuje się Konwencję o patencie europejskim oraz przepisy ustawy.

2. Europejskie zgłoszenie patentowe, z wyjątkiem europejskiego zgłoszenia wydzielonego, może być dokonane w Urzędzie Patentowym.

3. Europejskie zgłoszenie patentowe złożone za pośrednictwem Urzędu Patentowego przez osoby wymienione w art. 43 sporządza się w języku polskim albo dołącza się do niego tłumaczenie na język polski.

Art. 95. 1. Do europejskiego zgłoszenia patentowego opublikowanego w sposób określony w Konwencji o patencie europejskim, w którym Rzeczpospolita Polska została wyznaczona jako kraj ochrony, przepisy art. 25 ust. 3 i art. 26 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Urząd Patentowy, niezwłocznie po otrzymaniu tłumaczenia na język polski zastrzeżeń patentowych europejskiego zgłoszenia patentowego, publikuje informację o złożeniu tego tłumaczenia. Przepisy art. 98 ust. 2 i 5 oraz art. 99 stosuje się odpowiednio.

3. Informacja, o której mowa w ust. 2, obejmuje tytuł wynalazku oraz wskazanie klas według międzynarodowej klasyfikacji patentowej.

4. Osoby trzecie mogą zapoznawać się z tłumaczeniem, o którym mowa w ust. 2, od dnia publikacji informacji o tym tłumaczeniu.

Art. 96. 1. W przypadku, gdy europejskie zgłoszenie patentowe zostanie odrzucone, wycofane albo uznane za wycofane, może ono być, na warunkach określonych w Konwencji o patencie europejskim, uznane za zgłoszenie wynalazku albo wzoru użytkowego.

2. W przypadkach określonych w ust. 1 zgłaszający jest obowiązany uiścić, najpóźniej w terminie 2 miesięcy od daty doręczenia wezwania, opłaty przewidziane dla europejskich zgłoszeń patentowych dokonanych za pośrednictwem Urzędu Patentowego, oraz dostarczyć tłumaczenie na język polski europejskiego zgłoszenia patentowego.

3. Tłumaczenie europejskiego zgłoszenia patentowego, o którym mowa w ust. 2, w części obejmującej opis zgłoszeniowy wynalazku, a także skrót opisu, składa się w jednym egzemplarzu.

Rozdział 2

Skutki patentu europejskiego

Art. 97. 1. Przez uzyskanie patentu europejskiego, w którym Rzeczpospolita Polska została wyznaczona jako kraj ochrony, nabywa się takie same prawa, jakie przyznaje patent.

2. Uprawniony z patentu europejskiego jest obowiązany złożyć w Urzędzie Patentowym wniosek o walidację patentu europejskiego wraz z jego tłumaczeniem na język polski w terminie 3 miesięcy od daty opublikowania przez Europejski Urząd Patentowy informacji o jego udzieleniu. Termin nie podlega przywróceniu.

3. Jeżeli patent europejski walidowany uprzednio na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zostanie zmieniony w wyniku rozpatrzenia sprzeciwu przez Europejski Urząd Patentowy albo, na wniosek uprawnionego, ograniczony, przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

4. W przypadku niespełnienia warunków, o których mowa w ust. 2 lub 3, patent europejski jest nieważny na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej od daty jego udzielenia.

5. Urząd Patentowy stwierdza, w drodze postanowienia, uchybienie terminu, o którym mowa w ust. 2 i 3. Postanowienie w tej sprawie jest ostateczne.

Art. 98. 1. Tłumaczenie patentu europejskiego Urząd Patentowy publikuje niezwłocznie po jego złożeniu, zamieszczając datę publikacji przez Europejski Urząd Patentowy w informacji o udzieleniu patentu europejskiego.

2. W każdym czasie uprawniony z patentu europejskiego może złożyć poprawione tłumaczenie patentu europejskiego, które wywołuje skutek prawny po dokonaniu jego publikacji przez Urząd Patentowy. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

3. Jeżeli w tłumaczeniu patentu europejskiego uprawniony stwierdzi błędy i oczywiste omyłki, przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

4. Jeżeli publikacja tłumaczenia patentu europejskiego nie jest zgodna z tekstem tłumaczenia złożonym przez uprawnionego, przepisy art. 317 ust. 3–5 stosuje się odpowiednio.

5. Po dacie publikacji poprawionego tłumaczenia patentu europejskiego, osoba, która w dobrej wierze stosuje wynalazek lub poczyniła rzeczywiste i poważne przygotowania do jego

stosowania w sposób niepowodujący naruszenia patentu europejskiego, o którym mowa w art. 99, może nadal stosować wynalazek nieodpłatnie w ramach swojego przedsiębiorstwa lub dla swoich potrzeb.

6. Uprawniony z patentu europejskiego jest obowiązany uiścić opłatę za publikację tłumaczenia patentu europejskiego w terminie 3 miesięcy od daty doręczenia wezwania.

7. Przepis ust. 6 stosuje się również w przypadku złożenia przez uprawnionego tłumaczenia zmienionego lub ograniczonego w wyniku złożenia sprzeciwu oraz każdego tłumaczenia poprawionego.

Art. 99. W przypadku gdy zakres przedmiotowy patentu europejskiego określony w tłumaczeniu jest węższy od jego zakresu określonego w języku postępowania przed Europejskim Urzędem Patentowym, przyjmuje się, że tekstem autentycznym patentu europejskiego jest, z wyjątkiem postępowania o unieważnienie patentu europejskiego, jego tłumaczenie.

Art. 100. Po złożeniu wniosku, o którym mowa w art. 97 ust. 2, 3 lub art. 98 ust. 2, Urząd Patentowy w toku jego rozpatrywania wzywa, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania, do uzupełnienia wniosku lub wprowadzenia wskazanych w wezwaniu zmian w wyznaczonym terminie.

Art. 101. 1. Za ochronę wynalazku, na który został udzielony patent europejski, Urząd Patentowy pobiera opłaty okresowe, począwszy od roku następującego po roku, w którym Europejski Urząd Patentowy opublikował informację o jego udzieleniu. Opłat okresowych nie pobiera się w przypadku, o którym mowa w art. 97 ust. 4.

Art. 102. Patent europejski walidowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podlega wpisowi do rejestru patentów europejskich.

Art. 103. Do unieważnienia i wygaśnięcia patentu europejskiego udzielonego w trybie określonym w Konwencji o patencie europejskim przepisy art. 89–91 stosuje się odpowiednio.

DZIAŁ III

Dodatkowe Prawo Ochronne

Art. 104. Na warunkach określonych w ustawie oraz:

- 1) rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1610/96 z dnia 23 lipca 1996 r. dotyczącym stworzenia dodatkowego świadectwa ochronnego dla środków ochrony roślin (Dz. Urz. UE L 198 z 8.8.1996, str. 30, z późn. zm.¹⁾),
- 2) rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1901/2006 z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie produktów leczniczych stosowanych w pediatrii oraz zmieniającym rozporządzenie (EWG) nr 1768/92, dyrektywę 2001/20/WE, dyrektywę 2001/83/WE i rozporządzenie (WE) nr 726/2004 (Dz. Urz. UE L 378 z 27.12.2006, str. 1, z późn. zm.²⁾),
- 3) rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczące dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (Dz. Urz. UE L 152 z 16.6.2009, str. 1, z późn. zm.³⁾)

są udzielane dodatkowe prawa ochronne na produkty lecznicze, dodatkowe prawa ochronne na produkty ochrony roślin oraz są przedłużane dodatkowe prawa ochronne na produkty lecznicze stosowane w pediatrii.

Art. 105. 1. Wniosek o udzielenie dodatkowego prawa ochronnego lub przedłużenie obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego składa się w Urzędzie Patentowym.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, uważa się za złożony w dniu, w którym wpłynął do Urzędu Patentowego na piśmie utrwalonej w postaci papierowej albo elektronicznej.

Art. 106. Urząd Patentowy wydaje decyzję o udzieleniu dodatkowego prawa ochronnego lub przedłużeniu obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego po stwierdzeniu, że zostały spełnione warunki do jego udzielenia.

Art. 107. 1. Jeżeli Urząd Patentowy stwierdzi, że nie zostały spełnione warunki do udzielenia dodatkowego prawa ochronnego lub przedłużenia obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego albo wniosek został złożony z uchybieniem terminu, wydaje decyzję o odmowie udzielenia dodatkowego prawa ochronnego lub przedłużenia obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego.

2. Przed wydaniem decyzji, o której mowa w ust. 1, Urząd Patentowy informuje wnioskodawcę o zebranych dowodach i okolicznościach mogących świadczyć o istnieniu

¹⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 236 z 23.9.2003, str. 33; Dz. Urz. UE L 157 z 21.6.2005, str. 203 oraz Dz. Urz. UE L 112 z 24.4.2012, str. 21.

²⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 378 z 27.12.2006, str. 20 oraz Dz. Urz. UE L 4 z 7.1.2019, str. 24.

³⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 112 z 24.4.2012, str. 21; Dz. Urz. UE L 162 z 23.6.2017, str. 56 oraz Dz. Urz. UE L 153 z 11.6.2019, str. 1.

przeszkód do udzielenia dodatkowego prawa ochronnego lub przedłużenia obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego i wyznacza termin do zajęcia stanowiska.

Art. 108. 1. Udzielone dodatkowe prawo ochronne, przedłużenie obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego, unieważnienie albo wygaśnięcie dodatkowego prawa ochronnego, a także uchylenie przedłużenia obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego podlegają wpisowi do rejestru dodatkowych praw ochronnych.

Art. 109. Do dodatkowych praw ochronnych przepisy art. 15 ust. 4–6, art. 44 ust. 1, art. 45, art. 52, art. 70 ust. 4, art. 78, art. 79, art. 89 ust. 2, art. 90 i art. 91 stosuje się odpowiednio.

Art. 110. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki wniosku o udzielenie dodatkowego prawa ochronnego, przedłużenie obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego, oraz szczegółowy sposób i tryb rozpatrywania wniosków, uwzględniając w szczególności miejsce i sposób publikacji o złożeniu wniosku, a także dane, jakie ma zawierać dodatkowe świadectwo ochronne. Określenie warunków, jakim ma odpowiadać wniosek, nie może prowadzić do tworzenia nadmiernych, ponad potrzebę, utrudnień dla wnioskodawcy.

DZIAŁ IV

Wzory użytkowe

Rozdział 1

Wzór użytkowy

Art. 111. Wzorem użytkowym jest nowe i nadające się do przemysłowego stosowania rozwiązanie o charakterze technicznym.

Art. 112. 1. Za wzory użytkowe nie uważa się:

- 1) odkryć, teorii naukowych i metod matematycznych;
- 2) wytworów o charakterze wyłącznie estetycznym;
- 3) schematów, zasad i metod przeprowadzania procesów myślowych, rozgrywania gier lub prowadzenia działalności gospodarczej;
- 4) wytworów, których:
 - a) możliwość wykorzystania nie może być wykazana lub
 - b) wykorzystanie nie przyniesie rezultatu spodziewanego przez zgłaszającego

- w świetle powszechnie przyjętych i uznanych zasad nauki;
- 5) programów komputerowych;
- 6) przedstawienia informacji;
- 7) sposobów;
- 8) wytworów składających się z materiału biologicznego lub zawierających taki materiał;
- 9) substancji chemicznych i ich mieszanin, w tym kompozycji farmaceutycznych;
- 10) zastosowania.

Art. 113. Do wzoru użytkowego art. 25 ust. 1–3 i 5, art. 27, art. 28 ust. 2 oraz art. 29 ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 2

Zgłoszenie i rozpatrywanie wzoru użytkowego

Art. 114. 1. Zgłoszenie wzoru użytkowego w celu uzyskania prawa z rejestracji obejmuje:

- 1) podanie zawierające co najmniej oznaczenie zgłaszającego, określenie przedmiotu zgłoszenia oraz wnioski o udzielenie prawa z rejestracji;
- 2) opis wzoru użytkowego;
- 3) zastrzeżenie albo zastrzeżenia ochronne;
- 4) rysunek albo rysunki przedstawiające istotne cechy techniczne wzoru.

2. Zgłoszenie wzoru użytkowego obejmuje tylko jedno rozwiązanie.

3. Warunek, o którym mowa w ust. 2, nie ogranicza ujęcia w zgłoszeniu różnych postaci wytworu posiadających te same istotne cechy techniczne rozwiązania.

4. Zgłoszenie wzoru użytkowego obejmuje tylko jedno zastrzeżenie ochronne niezależne.

Art. 115. 1. Zgłoszenie wzoru użytkowego, które obejmuje podanie oraz opis wzoru użytkowego, zastrzeżenie albo zastrzeżenia ochronne i rysunek albo rysunki, stanowi podstawę do uznania zgłoszenia za dokonane.

2. Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do uzupełnienia zgłoszenia, wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że nie zawiera ono wszystkich dokumentów, o których mowa w ust. 1. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

3. Zgłoszenie wzoru użytkowego uważa się za dokonane w dniu wpłynięcia do Urzędu Patentowego ostatniego brakującego dokumentu.

Art. 116. 1. Opis wzoru użytkowego przedstawia wzór na tyle jasno i wyczerpująco, aby znawca mógł ten wzór urzeczywistnić. W szczególności opis zawiera tytuł odpowiadający przedmiotowi wzoru, określa dziedzinę techniki, której wzór dotyczy, znany zgłaszającemu stan techniki, wskazuje problem techniczny do rozwiązania oraz jego przemysłowe stosowanie, a także przedstawia w sposób szczegółowy przedmiot wzoru, z objaśnieniem figur rysunku albo rysunków.

2. Zastrzeżenia ochronne określają zastrzegany wzór użytkowy i zakres żądanej ochrony przez wskazanie cech technicznych rozwiązania określających kształt lub budowę wytworu materialnego lub określających wytwór składający się ze związanych ze sobą funkcjonalnie części, lub określających strukturę układu, przez wskazanie usytuowania poszczególnych elementów układu względem siebie oraz ich wzajemnego powiązania.

3. Oprócz zastrzeżenia niezależnego, które przedstawia istotne cechy techniczne i wyznacza zakres żądanej ochrony zgłaszanego wzoru użytkowego, w zgłoszeniu może występować odpowiednia liczba zastrzeżeń zależnych dla przedstawienia postaci wytworu lub sprecyzowania cech wymienionych w zastrzeżeniu niezależnym lub innym zastrzeżeniu zależnym.

Art. 117. Do czasu wydania przez Urząd Patentowy decyzji ostatecznej w sprawie udzielenia prawa z rejestracji wzoru użytkowego zgłaszający może dokonywać w zgłoszeniu zmian, które nie mogą wykraczać poza to, co zostało ujawnione w dniu dokonania zgłoszenia w opisie zgłoszeniowym wzoru użytkowego obejmującym opis wzoru użytkowego, zastrzeżenie albo zastrzeżenia ochronne i rysunek albo rysunki.

Art. 118. W przypadku dokonania zgłoszenia wzoru użytkowego zawierającego więcej niż jedno rozwiązanie, przepisy art. 47–49 stosuje się odpowiednio.

Art. 119. 1. Zgłaszający może złożyć wniosek o sporządzenie sprawozdania o stanie techniki obejmującego wykaz publikacji wskazujących najbliższy stan techniki lub podważających nowość zgłoszonego wzoru użytkowego.

2. Wraz ze sprawozdaniem, o którym mowa w ust. 1, Urząd Patentowy sporządza ocenę dotyczącą warunku nowości i warunku jednego rozwiązania.

3. W przypadku gdy dokumentacja zgłoszenia nie pozwala na przeprowadzenie poszukiwań w stanie techniki, Urząd Patentowy nie sporządza sprawozdania, o którym mowa w ust. 1. W takim przypadku Urząd Patentowy we wstępnej ocenie powiadamia zgłaszającego o przyczynach niesporządzenia sprawozdania.

4. Złożenie wniosku o sporządzenie sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, nie wstrzymuje biegu postępowania w sprawie zgłoszenia wzoru użytkowego.

Art. 120. Na wzór użytkowy udziela się prawa z rejestracji.

Art. 121. 1. Urząd Patentowy wydaje decyzję o odmowie udzielenia prawa z rejestracji wzoru użytkowego, jeżeli:

- 1) zgłoszony wzór w sposób oczywisty nie spełnia warunków, o których mowa w art. 111;
- 2) w sposób oczywisty zachodzą przeszkody, o których mowa w art. 28, art. 29 ust. 1 lub art. 112;
- 3) została wydana decyzja o odmowie udzielenia patentu z powodu braku spełnienia warunku nowości w przypadku, o którym mowa w art. 42.

2. Przed wydaniem decyzji, o której mowa w ust. 1, Urząd Patentowy informuje zgłaszającego o zebranych dowodach i okolicznościach mogących świadczyć o istnieniu przeszkód do udzielenia prawa z rejestracji wzoru użytkowego i wyznacza mu termin do zajęcia stanowiska. Dowody udostępnia się zgłaszającemu, na jego wniosek, w języku ich sporządzenia.

3. Urząd Patentowy wydaje decyzję o udzieleniu prawa z rejestracji wzoru użytkowego jeżeli po sprawdzeniu, że zgłoszenie spełnia warunki, o których mowa w art. 114–116 nie zachodzą przeszkody, o których mowa w ust. 1.

Art. 122. Udzielone prawo z rejestracji wzoru użytkowego podlega wpisowi do rejestru wzorów użytkowych.

Art. 123. Do rozpatrywania zgłoszenia wzoru użytkowego przepisy art. 39 ust. 3–5 i 7, art. 43, art. 44, art. 45, art. 52 ust. 1–3 i art. 60–62 stosuje się odpowiednio.

Art. 124. 1. Wzór użytkowy dokonany przez obywatela polskiego może być uznany za tajny, jeżeli dotyczy obronności lub bezpieczeństwa państwa. Do wzoru użytkowego tajnego przepisy art. 63 ust. 2 i 3, art. 64–67 i art. 69 stosuje się odpowiednio.

2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje wzorów użytkowych dotyczących obronności lub bezpieczeństwa państwa oraz tryb postępowania z takimi wzorami użytkowymi, zarówno przed stwierdzeniem przez właściwy organ, że są to wzory użytkowe tajne, jak też po wydaniu postanowienia o ich tajności, uwzględniając potrzebę zapewnienia ochrony praw zgłaszających oraz skutecznego zabezpieczenia obronności lub bezpieczeństwa państwa.

Art. 125. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczególne warunki zgłoszenia wzoru użytkowego, szczególny sposób i tryb rozpatrywania oraz badania zgłoszeń, uwzględniając w szczególności formę sporządzanego sprawozdania o stanie techniki i wstępnej oceny, a także sposób udostępniania i rozpowszechniania opisów ochronnych wzorów użytkowych. Określenie warunków zgłoszenia nie może prowadzić do tworzenia nadmiernych, ponad potrzebę, utrudnień dla zgłaszającego.

Rozdział 3

Prawo z rejestracji wzoru użytkowego

Art. 126. 1. Przez uzyskanie prawa z rejestracji wzoru użytkowego nabywa się prawo wyłącznego korzystania z tego wzoru w sposób zarobkowy lub zawodowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Zakres przedmiotowy prawa z rejestracji wzoru użytkowego określają zastrzeżenia ochronne zawarte w opisie ochronnym. Opis wzoru użytkowego i rysunki mogą służyć do wykładni zastrzeżeń ochronnych.

3. Czas trwania prawa z rejestracji wynosi 10 lat od daty dokonania zgłoszenia w Urzędzie Patentowym.

Art. 127. Do prawa z rejestracji wzoru użytkowego przepisy art. 70 ust. 4, art. 73 pkt 1 i art. 74–80 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 4

Ograniczenie, unieważnienie i wygaśnięcie prawa z rejestracji wzoru użytkowego

Art. 128. 1 Na wniosek uprawnionego z prawa z rejestracji wzoru użytkowego, prawo z rejestracji tego wzoru może być ograniczone przez zmianę zastrzeżeń ochronnych. Art. 114 ust. 1 pkt 2 i 4 oraz art. 116 stosuje się odpowiednio.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, nie może zostać złożony w czasie, gdy toczy się postępowanie w sprawie sprzeciwu albo unieważnienia prawa z rejestracji wzoru użytkowego. W takim przypadku wniosek o ograniczenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego pozostawia się bez rozpoznania.

3. Do rozpatrzenia wniosku o ograniczenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego przepisy art. 52 ust. 1 i 2, art. 88 ust. 3, 4 i 6–8, art. 117 i art. 121 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 129. Do unieważnienia i wygaśnięcia prawa z rejestracji wzoru użytkowego przepisy art. 89–91 stosuje się odpowiednio.

DZIAŁ V

Topografie układów scalonych

Rozdział 1

Topografia układu scalonego

Art. 130. 1. Topografią jest rozwiązanie polegające na przestrzennym, wyrażonym w dowolny sposób, rozplanowaniu elementów, z których co najmniej jeden jest elementem aktywnym, oraz wszystkich lub części połączeń układu scalonego.

2. Przez układ scalony rozumie się jedno- lub wielowarstwowy wytwór przestrzenny, utworzony z elementów z materiału półprzewodnikowego tworzącego ciągłą warstwę, ich wzajemnych połączeń przewodzących i obszarów izolujących, nierozdzielnie ze sobą sprzężonych, w celu spełniania funkcji elektronicznych.

Art. 131. 1. Prawa z rejestracji topografii udziela się na topografię oryginalną.

2. Topografię uznaje się za oryginalną, jeżeli jest wynikiem pracy intelektualnej twórcy i nie jest powszechnie znana w chwili jej powstania.

3. Na topografię składającą się z elementów powszechnie znanych udziela się prawa z rejestracji topografii tylko w takim zakresie, w jakim kombinacja tych elementów jest oryginalna.

Art. 132. Nie udziela się prawa z rejestracji topografii, jeżeli:

- 1) przed zgłoszeniem w Urzędzie Patentowym była ona wykorzystywana jawnie w celach handlowych w okresie dłuższym niż 2 lata;
- 2) od jej dokonania i utrwalenia w dowolnej formie minęło 15 lat i nie była ona wykorzystywana w celach handlowych;
- 3) jednoznacznie wynika ona z funkcji układu scalonego, w którym jest stosowana.

Rozdział 2

Zgłoszenie i rozpatrywanie zgłoszenia topografii

Art. 133. 1. Zgłoszenie topografii w celu uzyskania prawa z rejestracji obejmuje:

- 1) podanie zawierające co najmniej oznaczenie zgłaszającego, określenie przedmiotu zgłoszenia oraz wnioski o udzielenie prawa z rejestracji;

- 2) materiał identyfikujący topografię, zawierający niezbędne dane do jednoznacznego określenia topografii, w szczególności rysunki lub fotografie;
- 3) oświadczenie dotyczące daty wprowadzenia topografii do obrotu, jeżeli miało ono miejsce przed dokonaniem zgłoszenia;
- 4) oświadczenie wskazujące datę utrwalenia topografii.

2. Zgłoszenie topografii, które obejmuje co najmniej podanie oraz materiał identyfikujący topografię, stanowi podstawę do uznania zgłoszenia za dokonane.

3. Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do uzupełnienia zgłoszenia w wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że nie zawiera ono wszystkich dokumentów, o których mowa w ust. 2. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

4. Zgłoszenie uważa się za dokonane w dniu wpłynięcia do Urzędu Patentowego ostatniego brakującego dokumentu, o którym mowa w ust. 2.

Art. 134. W zgłoszeniu topografii zgłaszający nie ma obowiązku ujawniania informacji, które stanowią tajemnicę produkcyjną lub handlową, chyba że są one niezbędne do identyfikacji topografii.

Art. 135. Zgłoszenie topografii obejmuje tylko jedno rozwiązanie.

Art. 136. Na topografię udziela się prawa z rejestracji.

Art. 137. 1. Urząd Patentowy wydaje decyzję o odmowie udzielenia prawa z rejestracji topografii, jeżeli zgłoszona topografia w sposób oczywisty nie spełnia warunków, o których mowa w art. 130–132.

2. Przed wydaniem decyzji, o której mowa w ust. 1, Urząd Patentowy informuje zgłaszającego o zebranych dowodach i okolicznościach mogących świadczyć o istnieniu przeszkód do udzielenia prawa z rejestracji topografii i wyznacza mu termin do zajęcia stanowiska. Dowody udostępnia się zgłaszającemu, na jego wniosek, w języku ich sporządzenia.

3. Urząd Patentowy wydaje decyzję o udzieleniu prawa z rejestracji topografii po sprawdzeniu, że zgłoszenie spełnia warunki, o których mowa w art. 133, i nie zachodzą przeszkody, o których mowa w ust. 1.

Art. 138. Udzielone prawo z rejestracji topografii podlega wpisowi do rejestru topografii układów scalonych.

Art. 139. 1. Do zgłoszenia i rozpatrywania zgłoszenia topografii przepisy art. 15 ust. 3–6, art. 41, art. 43, art. 44, art. 45, art. 47–49 i art. 52 stosuje się odpowiednio.

2. Wprowadzanie zmian w zgłoszeniu w toku jego rozpatrywania nie może dotyczyć zmian dokonanych w samej topografii.

Art. 140. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki zgłoszenia topografii, uwzględniając w szczególności formę materiału identyfikującego topografię, a także szczegółowy sposób i tryb rozpatrywania zgłoszeń. Określenie warunków zgłoszenia nie może prowadzić do tworzenia nadmiernych, ponad potrzebę, utrudnień dla zgłaszającego.

Rozdział 3

Prawo z rejestracji topografii układu scalonego

Art. 141. 1. Przez uzyskanie prawa z rejestracji topografii nabywa się prawo do wyłącznego korzystania z tej topografii w sposób zarobkowy lub zawodowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Uprawniony z prawa z rejestracji topografii może wskazać, że jego topografia została zarejestrowana, przez umieszczenie na topografii lub produkcie zawierającym chronioną topografię litery „T” wpisanej w okrąg.

Art. 142. 1. Prawo z rejestracji narusza osoba trzecia, która bez zgody uprawnionego:

- 1) reprodukuje w całości lub części zarejestrowaną topografię, z wyjątkiem reprodukowania tej części, która nie spełnia warunku oryginalności określonego w art. 131;
- 2) importuje, sprzedaje lub w jakikolwiek inny sposób wprowadza do obrotu kopię chronionej topografii, układy scalone wytworzone przy użyciu takiej kopii, a także wyroby zawierające takie układy scalone.

2. Reprodukowanie topografii polega na jej odtworzeniu w układzie scalonym na podstawie wzorca, dokumentacji lub analizy.

Art. 143. 1. Nie narusza się prawa z rejestracji topografii przez:

- 1) zastosowanie topografii w środkach komunikacji i ich częściach lub urządzeniach, które znajdują się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej czasowo, a także w produktach, które znajdują się na tym terytorium w komunikacji tranzytowej;

- 2) kopiowanie bez zgody uprawnionego chronionej topografii, jeżeli jest to czynione w celach osobistych albo wyłącznie w celu oceny, analizy, badania lub nauczania;
- 3) opracowanie, na podstawie oceny lub analizy chronionej topografii, topografii spełniającej wymóg oryginalności, o którym mowa w art. 131 ust. 3;
- 4) korzystanie, w niezbędnym wymiarze, z topografii dla celów państwowych bez prawa wyłączności, jeżeli jest to konieczne dla zapobieżenia lub usunięcia stanu zagrożenia ważnych interesów państwa, w szczególności w zakresie bezpieczeństwa i porządku publicznego;
- 5) import lub wprowadzenie do obrotu produktu zawierającego bezprawnie wykorzystaną topografię przez osobę działającą w dobrej wierze.

2. W przypadku o którym mowa w ust. 1 pkt 4, przepisy art. 75 ust. 2–4 stosuje się odpowiednio.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, po uzyskaniu informacji o istnieniu ochrony tej topografii dalsze prowadzenie działalności handlowej w tym zakresie jest możliwe tylko za zgodą uprawnionego. Towary posiadane lub zamówione przed uzyskaniem takiej informacji można wprowadzić do obrotu pod warunkiem zapłaty uprawnionemu kwoty odpowiadającej opłacie licencyjnej.

Art. 144. 1. Prawo z rejestracji topografii nie rozciąga się na działania dotyczące kopii zarejestrowanej topografii, układów scalonych wytworzonych przy użyciu takiej kopii, a także wyrobów zawierających takie układy scalone, polegające w szczególności na ich oferowaniu do sprzedaży lub dalszym wprowadzaniu do obrotu, jeżeli zostały one uprzednio wprowadzone do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez uprawnionego lub za jego zgodą.

2. Nie stanowi również naruszenia prawa z rejestracji topografii import oraz inne działania, o których mowa w ust. 1, dotyczące kopii chronionej topografii, układów scalonych wytworzonych przy użyciu takiej kopii, a także wyrobów zawierających takie układy scalone, jeżeli zostały one uprzednio wprowadzone do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego przez uprawnionego lub za jego zgodą.

Art. 145. 1. Uprawniony nie może dochodzić swoich praw w odniesieniu do innej identycznej topografii, jeżeli została ona stworzona niezależnie przez osobę trzecią.

2. Jeżeli dwie topografie są identyczne w całości lub części, domniemywa się, że topografia, która mogła być reprodukcją topografii wcześniej zgłoszonej w Urzędzie Patentowym lub wcześniej jawnie wprowadzonej do obrotu, jest jej reprodukcją.

Art. 146. Ochrona topografii wygasa:

- 1) po 10 latach od końca roku kalendarzowego, w którym topografia lub układ scalony zawierający taką topografię był wprowadzony do obrotu, albo końca roku kalendarzowego, w którym dokonano zgłoszenia topografii w Urzędzie Patentowym, w zależności od tego, który z tych terminów upływa wcześniej;
- 2) po 15 latach od jej utrwalenia, jeżeli okres ten upływa wcześniej niż okres, na jaki zostało udzielone prawo z rejestracji topografii, a topografia nie była w tym czasie wprowadzona do obrotu.

Art. 147. Do prawa z rejestracji topografii przepisy art. 74, art. 78–80 i art. 89–91 stosuje się odpowiednio.

DZIAŁ VI

Wzory przemysłowe

Rozdział 1

Wzór przemysłowy

Art. 148. 1. Wzorem przemysłowym jest postać produktu albo jego części wynikająca w szczególności z cech linii, konturów, kolorystyki, kształtu, faktury, materiału samego produktu lub jego ornamentacji.

2. Produktem jest każdy wytwór przemysłowy lub rękodzielniczy, w szczególności części składowe produktu złożonego, opakowania, symbole graficzne i kroje pisma typograficznego, z wyłączeniem programów komputerowych.

3. Produktem złożonym jest produkt składający się z wielu części składowych, które mogą być zastąpione w sposób pozwalający na demontaż i ponowny montaż produktu.

Art. 149. 1. Wzór przemysłowy podlega ochronie, jeżeli jest nowy i posiada indywidualny charakter.

2. Wzór przemysłowy zawarty w produkcie, który stanowi część składową produktu złożonego, jest uważany za nowy i posiadający indywidualny charakter, jeżeli część składowa włączona do produktu złożonego pozostaje widoczna podczas zwykłego używania

produktu złożonego, w zakresie, w jakim widoczne cechy części składowej spełniają warunki nowości i indywidualnego charakteru.

3. Zwykłym używaniem, o którym mowa w ust. 2, jest każde używanie produktu przez użytkownika końcowego, z wyłączeniem konserwacji, obsługi lub naprawy.

Art. 150. Wzór przemysłowy uważa się za nowy, jeżeli identyczny wzór nie został udostępniony publicznie przed datą, według której oznacza się pierwszeństwo do uzyskania prawa z rejestracji. Wzór uważa się za identyczny z udostępnionym publicznie także wówczas, gdy różni się od niego jedynie nieistotnymi szczegółami.

Art. 151. 1. Wzór przemysłowy odznacza się indywidualnym charakterem, jeżeli ogólne wrażenie, jakie wywołuje na zorientowanym użytkowniku, różni się od ogólnego wrażenia wywołanego na nim przez wzór publicznie udostępniony przed datą, według której oznacza się pierwszeństwo.

2. Przy ocenie indywidualnego charakteru wzoru przemysłowego bierze się pod uwagę zakres swobody twórczej przy opracowywaniu wzoru.

Art. 152. 1. Wzór przemysłowy uważa się za udostępniony publicznie, jeżeli został opublikowany, wystawiony, stosowany lub ujawniony w inny sposób.

2. Wzoru przemysłowego nie uważa się za udostępniony publicznie, w rozumieniu ust. 1, jeżeli nie mógł dotrzeć do wiadomości osób zajmujących się zawodowo dziedziną, której wzór dotyczy, działających na terytorium Unii Europejskiej.

3. Przepis ust. 1 nie wyłącza możliwości udzielenia prawa z rejestracji, jeżeli wzór przemysłowy został ujawniony:

- 1) osobie trzeciej, która w sposób wyraźny albo dorozumiany była zobowiązana do zachowania poufności;
- 2) w terminie 12 miesięcy przed datą, według której oznacza się pierwszeństwo do uzyskania prawa z rejestracji, jeżeli ujawnienie nastąpiło przez twórcę, jego następcę prawnego lub – za zgodą uprawnionego – przez osobę trzecią, a także jeżeli ujawnienie nastąpiło w wyniku nadużycia popełnionego wobec twórcy lub jego następcy prawnego.

Rozdział 2

Zgłoszenie i rozpatrywanie zgłoszenia wzoru przemysłowego

Art. 153. 1. Zgłoszenie wzoru przemysłowego w celu uzyskania prawa z rejestracji obejmuje:

- 1) podanie zawierające co najmniej oznaczenie zgłaszającego, określenie przedmiotu zgłoszenia oraz wnioski o udzielenie prawa z rejestracji;
- 2) ilustrację przedstawiającą wzór przemysłowy.

2. Do zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, zgłaszający może dołączyć opis wyjaśniający ilustrację wzoru przemysłowego.

3. Zgłoszenie wzoru przemysłowego, które obejmuje co najmniej podanie oraz ilustrację wzoru przemysłowego, stanowi podstawę do uznania zgłoszenia za dokonane.

4. Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do uzupełnienia zgłoszenia w wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że nie zawiera ono wszystkich dokumentów, o których mowa w ust. 3. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

5. Zgłoszenie uważa się za dokonane w dniu wpłynięcia do Urzędu Patentowego ostatniego brakującego dokumentu, o którym mowa w ust. 3.

Art. 154. 1. W zgłoszeniu można ująć więcej niż jeden wzór przemysłowy (zgłoszenie zbiorowe).

2. Zgłoszenie zbiorowe obejmuje:

- 1) podanie zawierające co najmniej oznaczenie zgłaszającego, określenie przedmiotów objętych zgłoszeniem oraz wnioski o udzielenie prawa z rejestracji;
- 2) ilustracje przedstawiające wzory przemysłowe objęte zgłoszeniem.

3. Przepisy art. 153 ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.

4. Każdy z wzorów ujętych w zgłoszeniu zbiorowym jest rozpatrywany oddzielnie i stanowi odrębny przedmiot ochrony.

Art. 155. 1. Ilustrację wzoru przemysłowego stanowią w szczególności rysunki, fotografie lub wizualizacje komputerowe.

2. Ilustracja wzoru przemysłowego umożliwia przedstawienie go w rejestrze wzorów przemysłowych w sposób pozwalający na ustalenie jednoznacznego i dokładnego przedmiotu udzielonej ochrony.

3. W przypadku gdy nowy i indywidualny charakter posiada część produktu, o którym mowa w art. 148 ust. 2, ilustracja wzoru przemysłowego przedstawia całość produktu.

Art. 156. 1. Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do uzupełnienia zgłoszenia w wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że zgłoszenie nie spełnia warunków wskazanych w art. 155. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

2. W przypadku gdy do zgłoszenia został dołączony opis wykraczający poza wyjaśnienie ilustracji, Urząd Patentowy wzywa do jego zmiany, pod rygorem pominięcia opisu w opisie ochronnym wzoru przemysłowego.

Art. 157. Do rozpatrywania zgłoszenia wzoru przemysłowego przepisy art. 47–49 stosuje się odpowiednio.

Art. 158. Na wzór przemysłowy udziela się prawa z rejestracji.

Art. 159. 1. Urząd Patentowy wydaje decyzję o odmowie udzielenia prawa z rejestracji wzoru przemysłowego, jeżeli:

- 1) zgłoszony wzór nie spełnia warunków, o których mowa w art. 148, lub
- 2) zgłoszony wzór jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami, lub
- 3) postać produktu lub jego części w sposób oczywisty nie posiada cech nowości, lub indywidualnego charakteru.

2. Przed wydaniem decyzji, o której mowa w ust. 1, Urząd Patentowy informuje zgłaszającego o zebranych dowodach i okolicznościach mogących świadczyć o istnieniu przeszkód do udzielenia prawa z rejestracji i wyznacza mu termin do zajęcia stanowiska. Dowody udostępnia się zgłaszającemu, na jego wniosek, w języku ich sporządzenia.

3. Urząd Patentowy wydaje decyzję o udzieleniu prawa z rejestracji wzoru przemysłowego, jeżeli po sprawdzeniu, że zgłoszenie spełnia warunki, o których mowa w art. 153 lub art. 154, nie zachodzą przeszkody, o których mowa w 1.

Art. 160. Udzielone prawo z rejestracji wzoru przemysłowego podlega wpisowi do rejestru wzorów przemysłowych.

Art. 161. Do zgłoszenia i rozpatrywania zgłoszenia wzoru przemysłowego przepisy art. 41, art. 44, art. 45 i art. 52 stosuje się odpowiednio.

Art. 162. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki zgłoszenia wzoru przemysłowego i zgłoszenia zbiorowego, oraz szczegółowy sposób

i tryb rozpatrywania zgłoszeń, uwzględniając w szczególności sposób udostępniania i rozpowszechniania opisów ochronnych wzorów przemysłowych. Określenie warunków zgłoszenia nie może prowadzić do tworzenia nadmiernych, ponad potrzebę, utrudnień dla zgłaszającego.

Rozdział 3

Prawo z rejestracji wzoru przemysłowego

Art. 163. 1. Przez uzyskanie prawa z rejestracji wzoru przemysłowego uprawniony nabywa prawo wyłącznego korzystania z wzoru przemysłowego w sposób zarobkowy lub zawodowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Prawo z rejestracji wzoru przemysłowego obejmuje każdy wzór, który na zorientowanym użytkowniku nie wywołuje odmiennego ogólnego wrażenia. Przepis art. 151 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

3. Czas trwania prawa z rejestracji wzoru przemysłowego wynosi 25 lat od daty zgłoszenia wzoru przemysłowego w Urzędzie Patentowym, podzielony na 5 letnie okresy ochrony.

Art. 164. Uprawniony z prawa z rejestracji wzoru przemysłowego może zakazać osobie trzeciej, korzystania z wzoru przemysłowego, w szczególności wytwarzania, oferowania, wprowadzania do obrotu, importu, eksportu lub używania produktu, w którym wzór jest zawarty, lub składowania takiego produktu dla takich celów.

Art. 165. 1. Prawo z rejestracji wzoru przemysłowego nie obejmuje cech produktu, które:

- 1) wynikają wyłącznie z jego funkcji technicznej;
- 2) muszą być odtworzone w dokładnej formie i wymiarach w celu umożliwienia mechanicznego połączenia go lub współdziałania z innym produktem.

2. Przepis ust. 1 pkt 2 nie stoi na przeszkodzie rejestracji wzoru przemysłowego przeznaczonego do wielokrotnego składania lub łączenia wzajemnie wymiennalnych produktów w ramach systemu modularnego.

Art. 166. 1. Uprawniony z prawa z rejestracji wzoru przemysłowego nie może zakazać osobie trzeciej korzystania z wzoru przemysłowego:

- 1) do użytku prywatnego, niezarobkowego i niezwiązanego z działalnością gospodarczą;
- 2) w celu doświadczalnym;

- 3) polegającego na jego odtworzeniu do celów cytowania lub nauczania, jeżeli nie narusza dobrych obyczajów i nie utrudnia uprawnionemu w sposób nieuzasadniony korzystania z wzoru oraz wskazuje na źródło jego pochodzenia;
- 4) zawartego w urządzeniach znajdujących się na środkach transportu lądowego i zarejestrowanych w innych państwach statkach morskich lub powietrznych, które czasowo znajdują się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) przez import, w celu napraw statków, o których mowa w pkt 4, części zamiennych i akcesoriów, w których wzór jest zawarty;
- 6) w celu wykonywania napraw statków, o których mowa w pkt 4.

2. Ochrona z prawa z rejestracji wzoru przemysłowego nie przysługuje produktowi, który stanowi część składową produktu złożonego, używaną do naprawy tego produktu w taki sposób, by przywrócić mu jego wygląd początkowy.

3. Osoby trzecie mogą korzystać z produktu, o którym mowa w ust. 2, przez jego wytwarzanie, oferowanie, wprowadzanie do obrotu, import, eksport lub używanie produktu, w którym wzór jest zawarty, lub poprzez składowanie takiego produktu dla takich celów.

Art. 167. Do prawa z rejestracji wzoru przemysłowego przepisy art. 70 ust. 4, art. 74 i art. 76–80 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 4

Unieważnienie i wygaśnięcie prawa z rejestracji wzoru przemysłowego

Art. 168. Prawo z rejestracji wzoru przemysłowego może zostać unieważnione w całości albo części na wniosek każdego, kto wykaże, że:

- 1) wzór nie spełnia warunków, o których mowa w art. 148–151;
- 2) wzór jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami;
- 3) wzór zawiera niewłaściwie użyte oznaczenia, o których mowa w art. 6ter. Konwencji Paryskiej;
- 4) wzór tworzą w całości cechy określone w art. 165 ust. 1;
- 5) wykorzystanie wzoru narusza prawa osobiste lub majątkowe osób trzecich.

Art. 169. Do unieważnienia i wygaśnięcia prawa z rejestracji wzoru przemysłowego przepisy art. 89 ust. 2, art. 90 i art. 91 stosuje się odpowiednio.

DZIAŁ VII

Znaki towarowe

Rozdział 1

Znak towarowy

Oddział 1

Definicja

Art. 170. Znakiem towarowym może być każde oznaczenie, w szczególności wyraz, włącznie z nazwiskiem, rysunek, litera, cyfra, kolor, forma przestrzenna, w tym kształt towaru lub opakowania, a także dźwięk, umożliwiające odróżnienie towarów lub usług jednego przedsiębiorcy od towarów lub usług innego przedsiębiorcy oraz możliwe do przedstawienia w rejestrze znaków towarowych w sposób pozwalający na ustalenie jednoznacznego i dokładnego przedmiotu udzielonej ochrony.

Oddział 2

Bezwzględne przeszkody do udzielenia prawa ochronnego

Art. 171. 1. Nie udziela się prawa ochronnego na oznaczenie, które:

- 1) nie może być znakiem towarowym;
- 2) nie nadaje się do odróżniania w obrocie towarów, dla których zostało zgłoszone;
- 3) składa się wyłącznie z elementów mogących służyć w obrocie do wskazania, w szczególności rodzaju towaru, jego pochodzenia, jakości, ilości, wartości, przeznaczenia, sposobu wytwarzania, składu, funkcji lub przydatności;
- 4) składa się wyłącznie z elementów, które weszły do języka potocznego lub są zwyczajowo używane w uczciwych i utrwalonych praktykach handlowych;
- 5) składa się wyłącznie z kształtu lub innej właściwości towaru, wynikającej z charakteru samego towaru, niezbędnej do uzyskania efektu technicznego lub zwiększającej znacznie wartość towaru;
- 6) zostało zgłoszone w złej wierze;
- 7) jest sprzeczne z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami;

- 8) zawiera element o wysokiej wartości symbolicznej, w szczególności o charakterze religijnym, patriotycznym lub kulturowym, którego używanie obrażałoby uczucia religijne, patriotyczne lub tradycję narodową;
- 9) zawiera symbol Rzeczypospolitej Polskiej (godło, barwy lub hymn), znak sił zbrojnych, organizacji paramilitarnej lub sił porządkowych, reprodukcję polskiego orderu, odznaczenia lub odznaki honorowej, odznaki, oznaki wojskowej lub innego oficjalnego lub powszechnie używanego odznaczenia lub odznaki, w szczególności administracji rządowej lub samorządu terytorialnego, jeżeli zgłaszający nie wykaże się uprawnieniem na używanie oznaczenia w obrocie;
- 10) zawiera symbol powszechnie używanego oznaczenia lub odznaki organizacji społecznej działającej w ważnym interesie publicznym, gdy obszar działania tej organizacji obejmuje terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub znaczną jej część, jeżeli zgłaszający nie wykaże się uprawnieniem albo zgodą na używanie oznaczenia w obrocie;
- 11) zawiera symbol (herb, flagę, godło) obcego państwa, nazwę, skrót nazwy, bądź symbol (herb, flagę, godło) organizacji międzynarodowej lub przyjęte w obcym państwie urzędowe oznaczenie, stempel kontrolny lub gwarancyjny, jeżeli zakaz taki wynika z umów międzynarodowych, chyba że zgłaszający wykaże się zezwoleniem właściwego organu, które uprawnia go do używania takiego oznaczenia w obrocie;
- 12) zawiera urzędowo uznane oznaczenie przyjęte do stosowania w obrocie, w szczególności znak bezpieczeństwa, znak jakości lub cechę legalizacji, w zakresie, w jakim mogłoby to wprowadzić odbiorców w błąd co do charakteru takiego oznaczenia, o ile zgłaszający nie wykaże, że jest uprawniony do jego używania;
- 13) ze swojej istoty może wprowadzać odbiorców w błąd, w szczególności co do charakteru, jakości lub pochodzenia geograficznego towaru;
- 14) stanowi lub odtwarza w swoich zasadniczych elementach nazwę odmiany roślin zarejestrowaną z wcześniejszym pierwszeństwem w Rzeczypospolitej Polskiej lub na podstawie przepisów prawa Unii Europejskiej albo wiążącej Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowej, przewidujących ochronę praw do odmiany roślin, i odnosi się do odmian roślin tego samego gatunku lub gatunków ściśle spokrewnionych.

2. W odniesieniu do wyrobów alkoholowych, znak towarowy zawierający element geograficzny niezgodny z pochodzeniem wyrobu uważa się za znak wprowadzający odbiorców w błąd.

3. Nie udziela się prawa ochronnego na znak towarowy zawierający element geograficzny prawdziwy w sensie dosłownym co do terytorium, regionu lub miejsca, z którego towar pochodzi, który mógłby wprowadzić odbiorców w błąd, że towar pochodzi z innego, słynącego z danych wyrobów terenu. W przypadku homonimicznych oznaczeń geograficznych dla wina i piwa ochrona może być przyznana, z tym, że Urząd Patentowy wezwie osobę, która dokonała zgłoszenia później, do dokonania w znaku odpowiednich zmian pozwalających na odróżnienie go od znaku wcześniejszego.

4. Nie udziela się prawa ochronnego na znak towarowy wyłączony z rejestracji na podstawie przepisów prawa krajowego, prawa Unii Europejskiej lub umowy międzynarodowej przewidujących ochronę oznaczenia geograficznego, nazwy pochodzenia, określenia tradycyjnego dla wina lub gwarantowanej tradycyjnej specjalności, w zakresie w nich przewidzianych.

Art. 172. Odmowa udzielenia prawa ochronnego na oznaczenie na podstawie art. 171 ust. 1 pkt 2–4 nie może nastąpić, jeżeli przed datą zgłoszenia znaku towarowego w Urzędzie Patentowym znak ten nabył, w następstwie jego używania, charakteru odróżniającego w zwykłych warunkach obrotu.

Oddział 3

Względne przeszkody do udzielenia prawa ochronnego

Art. 173. 1. Nie udziela się prawa ochronnego na skutek uznania opozycji za zasadną albo unieważnia się prawo ochronne, jeżeli:

- 1) używanie znaku towarowego może naruszać prawa osobiste lub majątkowe osób trzecich;
- 2) znak towarowy jest identyczny ze znakiem towarowym, na który udzielono prawa ochronnego z wcześniejszym pierwszeństwem na rzecz innej osoby dla identycznych towarów;
- 3) znak towarowy jest identyczny albo podobny do znaku towarowego, na który udzielono prawa ochronnego z wcześniejszym pierwszeństwem na rzecz innej osoby dla towarów identycznych lub podobnych, jeżeli zachodzi ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd, które obejmuje w szczególności ryzyko skojarzenia znaku zgłoszonego ze znakiem wcześniejszym;
- 4) znak towarowy jest identyczny albo podobny do renomowanego znaku towarowego, na który udzielono prawa ochronnego z wcześniejszym pierwszeństwem na rzecz innej

osoby dla jakichkolwiek towarów, jeżeli używanie zgłoszonego znaku bez uzasadnionej przyczyny mogłoby przynieść zgłaszającemu nienależną korzyść lub być szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy znaku wcześniejszego;

- 5) znak towarowy jest identyczny albo podobny do znaku towarowego, który przed datą według której oznacza się pierwszeństwo do uzyskania prawa ochronnego był w Rzeczypospolitej Polskiej powszechnie znany i używany jako znak towarowy przeznaczony do oznaczania towarów identycznych lub podobnych pochodzących od innej osoby, jeżeli zachodzi ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd, które obejmuje, w szczególności ryzyko skojarzenia znaku zgłoszonego ze znakiem powszechnie znanym.

2. Nie udziela się prawa ochronnego na znak towarowy na skutek uznania opozycji za zasadną albo unieważnia się to prawo ochronne również w przypadku, gdy na podstawie przepisów prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej przewidujących ochronę oznaczenia geograficznego lub nazwy pochodzenia osoba uprawniona do wykonywania praw wynikających z wcześniejszego ich zgłoszenia może zakazać używania późniejszego znaku towarowego, o ile to oznaczenie lub nazwa zostanie zarejestrowane.

3. Podstawą opozycji albo wniosku o unieważnienie prawa ochronnego na znak towarowy mogą być również zgłoszenia znaków towarowych z wcześniejszym pierwszeństwem, o których mowa w ust. 1 pkt 2–4, o ile zostanie udzielone na nie prawo ochronne.

Art. 174. 1. Przepis art. 173 stosuje się także:

- 1) w przypadku gdy wcześniejszy znak towarowy został zgłoszony lub zarejestrowany w trybie określonym w art. 3;
- 2) do międzynarodowych znaków towarowych wyznaczonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Rozdział 2

Wspólny znak towarowy i znak towarowy gwarancyjny

Art. 175. 1. Organizacja, będąca osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą zdolności prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, powołana do reprezentowania interesów przedsiębiorców lub osoba prawna działająca na podstawie przepisów prawa publicznego mogą uzyskać prawo ochronne na wspólny znak towarowy.

2. Wspólny znak towarowy jest przeznaczony do odróżniania towarów w przypadku:

- 1) organizacji – jej członków,
- 2) osoby prawnej działającej na podstawie przepisów prawa publicznego – osób upoważnionych do używania tego znaku na podstawie regulaminu używania wspólnego znaku towarowego

– od towarów innych przedsiębiorców.

3. Prawo używania wspólnego znaku towarowego przysługuje, w przypadku:

- 1) organizacji – tej organizacji lub jej członkom;
- 2) osoby prawnej działającej na podstawie przepisów prawa publicznego – tej osobie lub osobom upoważnionym do używania tego znaku na podstawie regulaminu używania wspólnego znaku towarowego.

Art. 176. 1. Zasady używania wspólnego znaku towarowego określa przyjęty przez zgłaszającego regulamin używania wspólnego znaku towarowego. Regulamin ten dołącza się do zgłoszenia znaku towarowego.

2. Regulamin używania wspólnego znaku towarowego w sposób jasny i precyzyjny określa co najmniej sposób używania wspólnego znaku towarowego, warunki członkostwa w organizacji albo osoby upoważnione do używania wspólnego znaku towarowego, a także skutki naruszenia postanowień tego regulaminu.

Art. 177. 1. Nie udziela się prawa ochronnego na wspólny znak towarowy, w przypadku gdy nie zostały spełnione warunki, o których mowa w art. 175, lub w przypadku, gdy:

- 1) regulamin używania wspólnego znaku towarowego nie odpowiada warunkom, o których mowa w art. 176, lub jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami;
- 2) istnieje ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd co do charakteru lub znaczenia znaku, w szczególności jeżeli może on być uznany za oznaczenie inne niż wspólny znak towarowy.

2. W przypadku gdy w wyniku zmiany regulaminu używania wspólnego znaku towarowego nie zachodzą okoliczności, o których mowa w ust. 1, oraz zostały spełnione warunki, o których mowa w art. 175 i art. 176, udziela się prawa ochronnego na wspólny znak towarowy.

Art. 178. 1. Osoba fizyczna lub prawna, która nie prowadzi działalności gospodarczej obejmującej dostarczanie towarów tego samego rodzaju co towary certyfikowane, może uzyskać prawo ochronne na znak towarowy gwarancyjny.

2. Znak towarowy gwarancyjny jest przeznaczony do odróżniania towarów, które zostały certyfikowane przez uprawnionego do tego znaku, w szczególności w zakresie materiału, sposobu produkcji towarów, jakości, precyzji lub innych właściwości, od towarów, które nie są w ten sposób certyfikowane.

Art. 179. 1. Zasady używania znaku towarowego gwarancyjnego określa przyjęty przez zgłaszającego regulamin używania znaku towarowego gwarancyjnego. Regulamin ten dołącza się do zgłoszenia znaku towarowego gwarancyjnego.

2. Regulamin używania znaku towarowego gwarancyjnego w sposób jasny i precyzyjny określa co najmniej:

- 1) osoby uprawnione do używania znaku towarowego gwarancyjnego;
- 2) właściwości, które mają być certyfikowane znakiem towarowym i sposób badania tych właściwości;
- 3) warunki używania znaku towarowego gwarancyjnego;
- 4) skutki naruszenia postanowień regulaminu;
- 5) sposób nadzorowania używania znaku towarowego gwarancyjnego.

3. Uprawniony z prawa ochronnego na znak towarowy gwarancyjny nie może odmówić, bez ważnych powodów, prawa używania tego znaku osobom, które spełniają warunki określone w regulaminie, o którym mowa w ust. 1.

Art. 180. 1. Nie udziela się prawa ochronnego na znak towarowy gwarancyjny, w przypadku, gdy nie zostały spełnione warunki, o których mowa w art. 178, lub w przypadku, gdy:

- 1) regulamin używania znaku towarowego gwarancyjnego nie odpowiada warunkom, o których mowa w art. 179, lub jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami;
- 2) istnieje ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd co do charakteru lub znaczenia znaku, w szczególności jeżeli może on być uznany za oznaczenie inne niż znak towarowy gwarancyjny.

2. W przypadku, gdy w wyniku zmiany regulaminu używania znaku towarowego gwarancyjnego nie zachodzą okoliczności, o których mowa w ust. 1, oraz zostały spełnione warunki, o których mowa w art. 178 i art. 179, udziela się prawa ochronnego na znak towarowy gwarancyjny.

Art. 181. 1. W rejestrze znaków towarowych dokonuje się wzmianek o złożeniu regulaminu używania wspólnego znaku towarowego lub znaku towarowego gwarancyjnego, a także o wszystkich zmianach w tych regulaminach.

2. Zmiany regulaminu używania wspólnego znaku towarowego lub regulaminu używania znaku towarowego gwarancyjnego stają się skuteczne z dniem dokonania wzmianki w rejestrze znaków towarowych.

Rozdział 3

Zgłoszenie i rozpatrywanie zgłoszenia znaku towarowego

Art. 182. 1. Zgłoszenie znaku towarowego w celu uzyskania prawa ochronnego obejmuje:

- 1) podanie zawierające co najmniej oznaczenie zgłaszającego oraz wnioski o udzielenie prawa ochronnego;
- 2) przedstawienie znaku towarowego;
- 3) wykaz towarów, dla których znak ten jest przeznaczony.

2. Zgłoszenie znaku towarowego, które obejmuje podanie, przedstawienie znaku towarowego oraz wykaz towarów, stanowi podstawę do uznania zgłoszenia za dokonane.

3. Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do uzupełnienia zgłoszenia w wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że nie zawiera ono wszystkich dokumentów, o których mowa w ust. 1. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

4. Zgłoszenie znaku towarowego uważa się za dokonane w dniu wpłynięcia do Urzędu Patentowego ostatniego brakującego dokumentu.

Art. 183. Zgłoszenie znaku towarowego obejmuje tylko jeden znak towarowy (jednolitość znaku towarowego). W przypadku znaków barwnych za jeden znak uważa się oznaczenie obejmujące jedno zestawienie kolorów.

Art. 184. W przypadku złożenia wniosku o konwersję zgłoszenia albo rejestracji unijnego znaku towarowego, datą wszczęcia postępowania jest data złożenia wniosku o konwersję.

Art. 185. 1. Wniosek o przekształcenie międzynarodowego znaku towarowego zawiera:

- 1) numer międzynarodowego znaku towarowego;

- 2) oryginał albo uwierzytelnioną kopię pisemnego oświadczenia Światowej Organizacji Własności Intelektualnej wskazującego znak towarowy oraz towary, na które została uznana ochrona na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do czasu wykreślenia znaku z Rejestru Międzynarodowego;
- 3) tłumaczenie dokumentów na język polski.

2. W przypadku złożenia wniosku o przekształcenie międzynarodowego znaku towarowego, datą wszczęcia postępowania jest data złożenia wniosku o przekształcenie.

Art. 186. 1. W zgłoszeniu znaku towarowego, wskazując towary, dla których znak jest przeznaczony, używa się określeń jasnych i precyzyjnych, a wykaz towarów przedstawia w formie uporządkowanej, według klas towarowych stosownie do przyjętej klasyfikacji.

2. Jeżeli zgłoszenie znaku towarowego nie spełnia wymagań, o których mowa w ust. 1, Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania w całości albo części, do wprowadzenia, w wyznaczonym terminie, wskazanych zmian. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

3. W przypadku gdy zmiany, o których mowa w ust. 2, prowadzą do przyporządkowania towarów do klas towarowych nie wskazanych w zgłoszeniu, Urząd Patentowy wzywa zgłaszającego do uiszczenia opłaty za dodatkowe klasy towarowe, pod rygorem uznania zgłoszenia znaku towarowego za wycofane w tym zakresie.

4. W postępowaniu dotyczącym uznawania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowych znaków towarowych brak spełnienia warunków, o których mowa w ust. 1, stanowi przesłankę odmowy uznania ochrony międzynarodowego znaku towarowego.

Art. 187. W przypadku stwierdzenia, że zgłoszenie zostało dokonane z naruszeniem przepisu o jednolitości znaku towarowego, przepisy art. 47–49 stosuje się odpowiednio.

Art. 188. 1. Do czasu wydania przez Urząd Patentowy decyzji ostatecznej w sprawie udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy zgłaszający może dokonywać w zgłoszeniu zmian, które nie mogą prowadzić do zmiany istoty znaku towarowego oraz rozszerzać wykazu towarów, dla których znak ten został zgłoszony.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, zgłaszający składa dostosowane do wprowadzonych zmian przedstawienie znaku towarowego lub wykaz towarów, dla których znak ten jest przeznaczony.

Art. 189. Jeżeli po wszczęciu postępowania zgłaszający wprowadził do zgłoszenia znaku towarowego zmiany niezgodne z ustawą, Urząd Patentowy odmawia, w drodze postanowienia, uwzględnienia takich zmian. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 190. 1. Urząd Patentowy może wprowadzić poprawki w dokumentacji zgłoszenia znaku towarowego jedynie w celu usunięcia oczywistych pomyłek i błędów językowych.

2. W wykazie towarów i ich klasyfikacji, a także w wykazie użytych kolorów, Urząd Patentowy może wprowadzić również inne, niż określone w ust. 1 poprawki, pod warunkiem, że nie będą prowadzić do zmiany zakresu ochrony.

Art. 191. 1. Do czasu wydania przez Urząd Patentowy decyzji ostatecznej w sprawie udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy, zgłaszający może podzielić zgłoszenie w stosunku do wskazanych towarów, z zachowaniem daty pierwszeństwa.

2. Zgłaszający, w przypadku o którym mowa ust. 1, składa wniosek o podział zgłoszenia.

3. Do wniosku o podział zgłoszenia przepis art. 182 stosuje się odpowiednio.

Art. 192. 1. Jeżeli regulamin używania wspólnego znaku towarowego lub znaku towarowego gwarancyjnego nie spełnia warunków określonych w art. 177 lub art. 180, Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do wprowadzenia w nim zmian w wyznaczonym terminie.

2. W postępowaniu dotyczącym uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowych znaków towarowych brak regulaminu, o którym mowa w art. 176 lub art. 179, lub brak spełnienia wymogów określonych w tych przepisach, stanowi przesłankę odmowy uznania ochrony międzynarodowego znaku towarowego.

Art. 193. Osoby trzecie do czasu wydania decyzji w sprawie udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy mogą zgłaszać uwagi co do istnienia okoliczności, o których mowa w art. 171, art. 177 i art. 180.

Art. 194. 1. Urząd Patentowy niezwłocznie po dokonaniu zgłoszenia znaku towarowego ujawnia informacje o znaku towarowym, dacie pierwszeństwa, dacie i numerze zgłoszenia, wykazie towarów, imieniu i nazwisku lub nazwie zgłaszającego, jego miejscu zamieszkania albo siedzibie oraz kodzie państwa.

2. W postępowaniu dotyczącym uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowych znaków towarowych, publikacja wyznaczenia międzynarodowego znaku towarowego w oficjalnym biuletynie przez Biuro Międzynarodowe zastępuje ujawnienie, o którym mowa w ust. 1.

Art. 195. Urząd Patentowy podaje do publicznej wiadomości informację o wyznaczeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej międzynarodowego znaku towarowego.

Art. 196. Urząd Patentowy niezwłocznie podaje do publicznej wiadomości informacje o zgłoszeniu znaku towarowego, co do którego nie zachodzą przeszkody do udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy, o których mowa w art. 171, i są spełnione warunki, o których mowa w art. 177 i art. 180.

Art. 197. Na znak towarowy udziela się prawa ochronnego.

Art. 198. 1. Urząd Patentowy wydaje decyzję o udzieleniu prawa ochronnego na znak towarowy, jeżeli nie zachodzą przeszkody do udzielenia prawa ochronnego, o których mowa w art. 171, są spełnione warunki, o których mowa w art. 177 i art. 180, oraz po bezskutecznym upływie terminu na złożenie opozycji.

2. W postępowaniu dotyczącym uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowych znaków towarowych Urząd Patentowy wydaje decyzję o uznaniu ochrony międzynarodowego znaku towarowego, jeżeli nie zachodzą przeszkody do uznania ochrony, o których mowa w art. 171, są spełnione warunki, o których mowa w art. 177, art. 180, art. 186 ust. 4 i art. 192 ust. 2, oraz po bezskutecznym upływie terminu na złożenie opozycji.

3. Decyzja o uznaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego jest wysyłana bezpośrednio do Biura Międzynarodowego i do pełnomocnika strony, jeżeli został ustanowiony.

Art. 199. 1. Jeżeli Urząd Patentowy stwierdzi, że zachodzą przeszkody do udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy, o których mowa w art. 171, lub nie są spełnione warunki, o których mowa w art. 177, art. 180, art. 186 ust. 4 i art. 192 ust. 2, wydaje decyzję o odmowie udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy albo decyzję o odmowie uznania ochrony międzynarodowego znaku towarowego.

2. W przypadku stwierdzenia, że zachodzą przeszkody do udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy, o których mowa w art. 171, lub nie są spełnione warunki, o których mowa w art. 177, art. 180, art. 186 ust. 4 i art. 192 ust. 2, Urząd Patentowy wydaje decyzję o

odmowie udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy albo decyzję o odmowie uznania ochrony międzynarodowego znaku towarowego, także po podaniu do publicznej wiadomości informacji o zgłoszeniu znaku towarowego albo wyznaczeniu międzynarodowego znaku towarowego.

3. Jeżeli przeszkody do udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy, o których mowa w art. 173, lub brak spełnienia warunków, o których mowa w 177, art. 180 i art. 186 ust. 4, dotyczą tylko części towarów, Urząd Patentowy wydaje decyzję o odmowie udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy dla tych towarów albo decyzję o odmowie uznania ochrony międzynarodowego znaku towarowego dla tych towarów.

4. Przed wydaniem decyzji o odmowie udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy albo decyzji o odmowie uznania ochrony międzynarodowego znaku towarowego, Urząd Patentowy informuje zgłaszającego o zebranych dowodach i okolicznościach mogących świadczyć o istnieniu przeszkód do udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy albo uznania ochrony międzynarodowego znaku towarowego i wyznacza mu termin do zajęcia stanowiska.

5. W przypadku międzynarodowego znaku towarowego termin do zajęcia stanowiska, o którym mowa w ust. 4, biegnie od dnia publikacji w oficjalnym biuletynie przez Biuro Międzynarodowe informacji o wstępnej odmowie uznania ochrony tego znaku.

Art. 200. Po uprawomocnieniu się decyzji o odmowie udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy dla części towarów z przyczyn, o których mowa w art. 171, art. 177 i art. 180, Urząd Patentowy podaje do publicznej wiadomości informację o zgłoszeniu znaku towarowego dla pozostałych towarów.

Art. 201. 1. Po prawomocnym zakończeniu ostatniego z postępowań w sprawie opozycji Urząd Patentowy odmawia udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy albo odmawia uznania ochrony międzynarodowego znaku towarowego w zakresie, w którym opozycje zostały uznane za zasadne, a w pozostałym zakresie udziela prawa ochronnego na znak towarowy albo uznaje ochronę międzynarodowego znaku towarowego.

2. Decyzja o uznaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego dla wszystkich towarów jest wysyłana bezpośrednio do Biura Międzynarodowego i do pełnomocnika strony, jeżeli został ustanowiony.

Art. 202. Udzielone prawo ochronne na znak towarowy podlega wpisowi do rejestru znaków towarowych.

Art. 203. Do rozpatrywania zgłoszeń znaków towarowych przepisy art. 44, art. 45, art. 50 ust. 3 pkt 2 i ust. 4 oraz art. 52 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 204. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki zgłoszenia znaku towarowego, szczegółowy sposób i tryb rozpatrywania zgłoszeń, uwzględniając w szczególności zakres informacji podawanych do publicznej wiadomości, sposób ich udostępniania oraz zakres, w jakim Urząd Patentowy może wprowadzać poprawki w wykazie towarów i ich klasyfikacji. Określenie warunków zgłoszenia nie może prowadzić do tworzenia nadmiernych, ponad potrzebę, utrudnień dla zgłaszającego.

Rozdział 4

Opozycja

Art. 205. 1. Opozycję wobec zgłoszenia znaku towarowego może wnieść uprawniony:

- 1) z wcześniejszego prawa osobistego lub majątkowego;
- 2) z prawa ochronnego do wcześniejszego znaku towarowego lub osoba uprawniona do wykonywania praw wynikających z tego prawa ochronnego;
- 3) do wykonywania praw wynikających z rejestracji chronionej nazwy pochodzenia albo oznaczenia geograficznego z przyczyn, o których mowa w art. 173 ust. 2.

2. Opozycję wnosi się w terminie 2 miesięcy od daty podania do publicznej wiadomości informacji o zgłoszeniu znaku towarowego. Termin do wniesienia opozycji nie podlega przywróceniu.

3. Podstawę opozycji stanowią przesłanki odmowy udzielenia prawa ochronnego, o których mowa w art. 171 ust. 4 lub art. 173.

4. Opozycja może dotyczyć jednego zgłoszenia znaku towarowego.

5. Opozycję uważa się za wniesioną w dniu, w którym wpłynęła do Urzędu Patentowego na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej.

6. Urząd Patentowy podaje do publicznej wiadomości informację o wniesieniu opozycji.

Art. 206. 1. Opozycja zawiera:

- 1) oznaczenie stron;
- 2) wskazanie zgłoszenia znaku towarowego albo międzynarodowego znaku towarowego wyznaczonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wobec którego opozycja jest wnoszona;
- 3) wskazanie podstawy prawnej i zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych;
- 4) określenie zakresu opozycji;

5) podpis wnoszącego opozycję albo pełnomocnika.

2. Opozycję wnosi się wraz z jej odpisem dla strony przeciwnej.

3. W przypadku opozycji wniesionej w postaci elektronicznej odpisu nie dołącza się, chyba że zgłaszający znak towarowy nie stosuje środków komunikacji elektronicznej do odbioru pism. W takim przypadku Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do złożenia odpisu w postaci papierowej w wyznaczonym terminie.

4. Dokumenty sporządzone w języku obcym wnosi się wraz z ich tłumaczeniem na język polski. W przypadku braku tłumaczenia tych dokumentów Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem ich pominięcia, do złożenia tłumaczenia w wyznaczonym terminie.

5. W sprawach międzynarodowych znaków towarowych określenie zakresu opozycji zawiera wskazanie towarów, wobec których jest wnoszona, w języku właściwym dla międzynarodowego znaku towarowego wraz z tłumaczeniem na język polski.

Art. 207. Stronami postępowania w sprawie opozycji są zgłaszający znak towarowy i oponent.

Art. 208. Do rozpatrzenia opozycji Prezes Urzędu Patentowego wyznacza eksperta.

Art. 209. 1. Urząd Patentowy pozostawia opozycję bez rozpoznania w przypadku, gdy została wniesiona po terminie.

2. Urząd Patentowy pozostawia opozycję bez rozpoznania także w przypadku, gdy:

1) nie wskazano w niej zgłoszenia znaku towarowego lub międzynarodowego znaku towarowego wyznaczonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wobec którego opozycja jest wnoszona,

2) nie wskazano w niej wcześniejszego prawa, o którym mowa w art. 173

– chyba że brak zostanie uzupełniony z zachowaniem terminu, o którym mowa w art. 205 ust. 2.

3. Jeżeli opozycja nie spełnia warunków innych niż określone w ust. 2, Urząd Patentowy wzywa oponenta, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do usunięcia braków w wyznaczonym terminie. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 210. W przypadku wniesienia opozycji przed podaniem do publicznej wiadomości informacji o zgłoszeniu znaku towarowego Urząd Patentowy uznaje ją za wniesioną z dniem podania do publicznej wiadomości informacji o zgłoszeniu znaku towarowego.

Art. 211. 1. Urząd Patentowy niezwłocznie zawiadamia zgłaszającego znak towarowy o wniesieniu opozycji i informuje strony o możliwości złożenia w terminie miesiąca zgodnego wniosku o wyznaczenie terminu do ugodowego rozstrzygnięcia sporu.

2. Na zgodny wniosek stron Urząd Patentowy wyznacza termin 2 miesięcy do ugodowego rozstrzygnięcia sporu.

3. Po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1 albo 2, Urząd Patentowy wyznacza oponentowi termin do przedstawienia wszystkich okoliczności faktycznych i dowodów.

4. Po upływie terminu, o którym mowa w ust. 3, Urząd Patentowy wyznacza zgłaszającemu znak towarowy termin do udzielenia odpowiedzi na opozycję. W odpowiedzi zgłaszający znak towarowy zajmuje stanowisko oraz przedstawia wszystkie okoliczności faktyczne i dowody.

Art. 212. 1. W terminie wyznaczonym na udzielenie odpowiedzi na opozycję, zgłaszający znak towarowy może podnieść zarzut nieużywania wcześniejszego znaku towarowego w sposób rzeczywisty, w ciągu nieprzerwanego okresu 5 lat, przed datą dokonania zgłoszenia znaku towarowego będącego przedmiotem opozycji w odniesieniu do towarów, dla których udzielono ochrony na wcześniejszy znak towarowy, w zakresie, w jakim stanowią one podstawę opozycji, chyba, że istnieją ważne powody tego nieużywania lub nie upłynął okres 5 lat od dnia udzielenia prawa ochronnego na wcześniejszy znak towarowy. Przepisy art. 243 ust. 7 i art. 245 ust. 2 i 5 stosuje się odpowiednio. Zarzut podniesiony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpoznania.

2. W przypadku braku wykazania rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego, Urząd Patentowy oddala opozycję.

3. W przypadku wykazania rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego co do części towarów, dla których udzielono prawa ochronnego na znak towarowy, uznaje się go – do celu rozpatrywania opozycji – za chroniony tylko dla tej części towarów.

Art. 213. 1. Urząd Patentowy przekazuje oponentowi odpowiedź na opozycję oraz wyznacza mu termin na zajęcie stanowiska, w szczególności przedstawienie dowodów używania wcześniejszego znaku towarowego.

2. Zgłaszający znak towarowy może odnieść się do stanowiska i dowodów, przedstawionych na podstawie ust. 1, w terminie wyznaczonym przez Urząd Patentowy.

3. W uzasadnionych przypadkach Urząd Patentowy może wezwać stronę do złożenia, w wyznaczonym terminie, dodatkowych wyjaśnień.

4. Przed wydaniem decyzji w sprawie opozycji Urząd Patentowy informuje strony o zebraniu całego materiału dowodowego w sprawie.

Art. 214. 1. Do odpowiedzi na opozycję i innych pism w postępowaniu w sprawie opozycji przepisy art. 206 ust. 2–4 stosuje się odpowiednio.

2. Jeżeli odpowiedź na opozycję lub inne pisma nie spełniają wymogów formalnych, Urząd Patentowy wyznacza termin do usunięcia braków, pod rygorem ich pominięcia.

Art. 215. Urząd Patentowy rozpatruje opozycję w jej granicach i jest związany podstawą prawną wskazaną przez oponenta.

Art. 216. Urząd Patentowy pomija okoliczności faktyczne i dowody niezgłoszone w wyznaczonym terminie, chyba że strona wykaże, że ich powołanie nie było możliwe albo że potrzeba ich powołania wynikła później. Dalsze okoliczności faktyczne i dowody na ich poparcie powołuje się w terminie miesiąca od dnia, w którym powołanie ich stało się możliwe lub wynikła potrzeba ich powołania.

Art. 217. 1. O ile ustawa nie stanowi inaczej, w toku postępowania w sprawie opozycji Urząd Patentowy wyznacza stronie termin miesiąca dla dokonania określonych czynności.

2. Czynność może być dokonana w terminie miesiąca po upływie terminu wyznaczonego zgodnie z ust. 1, jeżeli przed jego upływem strona zawiadomi Urząd Patentowy na piśmie o braku możliwości dotrzymania wyznaczonego terminu.

Art. 218. 1. W przypadku, gdy zgłaszający znak towarowy w terminie wyznaczonym do udzielenia odpowiedzi na opozycję uzna ją za zasadną w całości, Urząd Patentowy umarza postępowanie w sprawie opozycji.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wniosek o udzielenie prawa ochronnego na znak towarowy, wobec którego wniesiono opozycję, uznaje się za wycofany w zakresie towarów, których opozycja dotyczyła i umarza się w całości albo części postępowanie w sprawie zgłoszenia znaku towarowego.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, gdy opozycja została wniesiona wobec międzynarodowego znaku towarowego wyznaczonego na terytorium Rzeczypospolitej

Polskiej, Urząd Patentowy odmawia uznania ochrony międzynarodowego znaku towarowego w zakresie towarów, których ta opozycja dotyczyła.

Art. 219. Po rozpatrzeniu opozycji, Urząd Patentowy wydaje decyzję o oddaleniu opozycji albo uznaniu jej za zasadną w całości albo części.

Art. 220. Na decyzję Urzędu Patentowego wydaną po rozpatrzeniu opozycji stronom służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Nowe okoliczności faktyczne i dowody mogą być powołane tylko, jeżeli ich powołanie nie było wcześniej możliwe albo potrzeba ich powołania wynikła później.

Art. 221. 1. Jeżeli wobec tego samego zgłoszenia znaku towarowego wniesiono więcej niż jedną opozycję, Urząd Patentowy w pierwszej kolejności rozpatruje opozycję, która wpłynęła wcześniej i spełniała warunki wynikające z art. 206 i art. 209.

2. Jeżeli wobec tego samego zgłoszenia znaku towarowego wniesiono więcej niż jedną opozycję, Urząd Patentowy może połączyć kilka spraw w celu ich łącznego rozpoznania, jeżeli przyczyni się to do przyspieszenia lub usprawnienia postępowania.

Art. 222. W przypadku, o którym mowa w art. 173 ust. 3, postępowanie w sprawie opozycji zawiesza się do czasu prawomocnego zakończenia wcześniejszego postępowania zgłoszeniowego. Na postanowienie o zawieszeniu postępowania lub o odmowie podjęcia zawieszzonego postępowania służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 223. 1. Urząd Patentowy zwraca oponentowi całą uiszczoną opłatę od opozycji, w przypadku:

- 1) pozostawienia opozycji bez rozpoznania;
- 2) cofnięcia opozycji do czasu wyznaczenia terminu, o którym mowa w art. 211 ust. 3;
- 3) wycofania zgłoszenia znaku towarowego w całości albo w zakresie towarów, których opozycja dotyczy, do czasu wyznaczenia terminu, o którym mowa w art. 211 ust. 3;
- 4) umorzenia postępowania, o którym mowa w art. 218.

2. Do kosztów postępowania w sprawie opozycji art. 98–110 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, z późn. zm.⁴⁾) oraz art. 79–82 i art. 84–92 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 2257 i 2328) stosuje się odpowiednio.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2021 r. poz. 1981, 2052, 2262, 2270, 2289, 2328, 2459 oraz z 2022 r. poz. 1, 366, 480, 807 i 830.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lub 3, nie orzeka się o kosztach postępowania w sprawie opozycji.

Art. 224. Do postępowania w sprawie opozycji przepisów art. 333, art. 334 ust. 1–3, art. 335 ust. 1 i 8, art. 336, art. 342, art. 344 i art. 352 ust. 2 nie stosuje się.

Art. 225. 1. W przypadku gdy opozycja została wniesiona wobec wyznaczenia międzynarodowego znaku towarowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przepisy art. 205–224 stosuje się odpowiednio.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, termin na wniesienie opozycji wynosi 2 miesiące od podania do publicznej wiadomości informacji o wyznaczeniu międzynarodowego znaku towarowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. W przypadku podniesienia przez zgłaszającego zarzutu nieużywania wcześniejszego międzynarodowego znaku towarowego w sposób rzeczywisty, okres 5 lat od dnia udzielenia ochrony na wcześniejszy międzynarodowy znak towarowy biegnie od daty publikacji uznania ochrony wcześniejszego międzynarodowego znaku towarowego.

Art. 226. 1. W przypadku wniesienia opozycji wobec wyznaczenia międzynarodowego znaku towarowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Urząd Patentowy informuje Biuro Międzynarodowe o odmowie wstępnej uznania ochrony międzynarodowego znaku towarowego.

2. Odmowa wstępna uznania ochrony międzynarodowego znaku towarowego zastępuje zawiadomienie o wniesieniu opozycji.

3. W przypadku opublikowania w oficjalnym biuletynie przez Biuro Międzynarodowe informacji o odmowie wstępnej uznania ochrony międzynarodowego znaku towarowego, uprawniony do tego znaku wyznacza, w wyznaczonym terminie, pod rygorem pozostawienia korespondencji w aktach ze skutkiem doręczenia, pełnomocnika do doręczeń.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, uprawniony z międzynarodowego znaku towarowego mający miejsce zamieszkania lub siedzibę na obszarze Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, jeżeli nie wyznaczył pełnomocnika, wskazuje adres dla doręczeń, pod rygorem pozostawienia korespondencji w aktach ze skutkiem doręczenia.

Rozdział 5

Prawo ochronne na znak towarowy

Art. 227. 1. Przez uzyskanie prawa ochronnego na znak towarowy nabywa się prawo wyłącznego używania znaku towarowego w sposób zarobkowy lub zawodowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Czas trwania prawa ochronnego na znak towarowy wynosi 10 lat od daty zgłoszenia znaku towarowego w Urzędzie Patentowym.

3. Uprawniony może wskazać, że jego znak towarowy został zarejestrowany, przez umieszczenie w sąsiedztwie znaku towarowego litery „R” wpisanej w okrąg.

Art. 228. 1. Prawo ochronne na znak towarowy może być przedłużane na dalsze 10 letnie okresy ochrony.

2. Prawo ochronne na znak towarowy przedłuża się, jeżeli w terminie, o którym mowa w art. 308, zostanie uiszczona opłata za dalsze 10 lat ochrony.

3. W przypadku wątpliwości co do wysokości opłaty, uprawnienia do jej wniesienia lub zakresu ochrony podlegającej przedłużeniu, Urząd Patentowy wzywa wnoszącego opłatę do złożenia wyjaśnień. Jeżeli złożone wyjaśnienia nie usuwają wątpliwości, Urząd Patentowy zwraca wniesioną opłatę.

4. Przedłużenie prawa ochronnego na znak towarowy podlega wpisowi do rejestru znaków towarowych.

5. Urząd Patentowy, z urzędu lub na wniosek uprawnionego z prawa ochronnego na znak towarowy, lub osoby przez niego upoważnionej, w drodze postanowienia, wykreśla z rejestru znaków towarowych błędny wpis dotyczący przedłużenia prawa ochronnego.

Art. 229. Jeżeli złożenie wniosku o konwersję unijnego znaku towarowego nastąpiło w trakcie okresu ochrony, opłatę za dalszy 10 letni okres ochrony należy uiścić z upływem tego okresu ochronnego.

Art. 230. Prawo ochronne na znak towarowy może zostać podzielone na wniosek uprawnionego w stosunku do wskazanych towarów, z zachowaniem daty pierwszeństwa. Przepis art. 191 stosuje się odpowiednio. Składając wniosek, uprawniony uiszcza opłatę za podział prawa ochronnego na znak towarowy.

Art. 231. Datą pierwszeństwa unijnych znaków towarowych, o których mowa w art. 184, zgłoszonych przed przystąpieniem Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej jest data przystąpienia.

Art. 232. Używanie znaku towarowego polega w szczególności na:

- 1) umieszczaniu tego znaku na towarach objętych prawem ochronnym lub ich opakowaniach, oferowaniu i wprowadzaniu tych towarów do obrotu, ich imporcie lub eksporcie oraz składowaniu w celu oferowania i wprowadzania do obrotu, a także oferowaniu lub świadczeniu usług pod tym znakiem;
- 2) umieszczaniu tego znaku na dokumentach związanych z wprowadzaniem towarów do obrotu lub związanych ze świadczeniem usług;
- 3) posługiwaniu się nim w celu reklamy.

Art. 233. 1. Uprawniony z prawa ochronnego na znak towarowy, na który udzielono prawa ochronnego z wcześniejszym pierwszeństwem, może zakazać osobie trzeciej bezprawnego używania w obrocie w ramach działalności gospodarczej oznaczenia identycznego:

- 1) ze znakiem towarowym, na który udzielono prawa ochronnego na znak towarowy z wcześniejszym pierwszeństwem na rzecz tego uprawnionego w odniesieniu do identycznych towarów;
- 2) albo podobnego do znaku towarowego, na który udzielono prawa ochronnego na znak towarowy z wcześniejszym pierwszeństwem na rzecz tego uprawnionego w odniesieniu do towarów identycznych lub podobnych, jeżeli zachodzi ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd, które obejmuje w szczególności ryzyko skojarzenia znaku ze znakiem towarowym, na który udzielono prawa ochronnego z wcześniejszym pierwszeństwem na rzecz tego uprawnionego;
- 3) albo podobnego do renomowanego znaku towarowego, na który udzielono prawa ochronnego na znak towarowy z wcześniejszym pierwszeństwem na rzecz tego uprawnionego w odniesieniu do jakichkolwiek towarów, jeżeli używanie tego znaku bez uzasadnionej przyczyny przynosi nienależną korzyść lub jest szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy znaku wcześniejszego.

2. Bezprawne używanie znaku towarowego, o którym mowa w ust. 1, polega także na używaniu tego znaku:

- 1) jako nazwy handlowej lub nazwy przedsiębiorstwa albo jako części tych nazw, chyba że pozostaje ono bez wpływu na możliwość odróżnienia towarów w obrocie;
- 2) w reklamie stanowiącej czyn nieuczciwej konkurencji zgodnie z art. 16 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2020 r. poz. 1913 oraz z 2021 r. poz. 1655).

3. Bez uszczerbku dla praw nabytych przez osoby trzecie przed datą zgłoszenia lub datą uprzedniego pierwszeństwa znaku towarowego, uprawnionemu z prawa ochronnego na znak towarowy przysługuje prawo zakazania osobom trzecim wprowadzenia towarów, w ramach działalności gospodarczej, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, bez dopuszczenia ich do swobodnego obrotu, w przypadku, gdy towary te lub ich opakowania pochodzą z państw trzecich i są opatrzone, bez zezwolenia uprawnionego, znakiem towarowym, który jest identyczny ze znakiem towarowym zarejestrowanym w odniesieniu do tych towarów lub którego nie można odróżnić pod względem jego istotnych cech od tego znaku towarowego.

4. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 3, wygasa, jeżeli w postępowaniu służącym ustaleniu, czy prawo do zarejestrowanego znaku towarowego zostało naruszone, wszczętym zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 608/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej przez organy celne oraz uchylającym rozporządzenie Rady (WE) nr 1383/2003 (Dz. Urz. UE L 181 z 29.6.2013, str. 15), zgłaszający lub posiadacz towarów udowodni, że uprawnionemu z prawa ochronnego na znak towarowy nie przysługuje prawo zakazania wprowadzenia towarów do obrotu w państwie końcowego przeznaczenia.

5. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 3, nie przysługuje, jeżeli identyczność lub podobieństwo znaków towarowych, odnoszących się do leków, wynika wyłącznie z identyczności lub podobieństwa do międzynarodowej niezastrzeżonej nazwy aktywnego składnika leków (INN).

Art. 234. 1. Prawo ochronne na znak towarowy nie rozciąga się na działania dotyczące towarów ze znakiem, polegające w szczególności na ich oferowaniu do sprzedaży lub dalszym wprowadzaniu do obrotu towarów oznaczonych tym znakiem, jeżeli towary te zostały uprzednio wprowadzone do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez uprawnionego lub za jego zgodą.

2. Nie stanowi również bezprawnego używania znaku towarowego import oraz inne działania, o których mowa w ust. 1, dotyczące towarów oznaczonych tym znakiem

towarowym, jeżeli towary te zostały uprzednio wprowadzone do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego przez uprawnionego lub za jego zgodą.

3. Jeżeli przemawiają za tym uzasadnione względy, które pozwalają uprawnionemu sprzeciwić się dalszej dystrybucji towarów, w szczególności jeżeli po wprowadzeniu do obrotu zmieni się lub pogorszy stan towarów, przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się.

Art. 235. 1. Prawo ochronne na znak towarowy nie daje uprawnionemu prawa zakazywania używania w obrocie przez osoby trzecie:

- 1) ich nazwisk lub adresów, w przypadku, gdy osoby te są osobami fizycznymi;
- 2) oznaczeń, które nie mają odróżniającego charakteru lub które dotyczą rodzaju, jakości, ilości, zamierzonego przeznaczenia, wartości, pochodzenia geograficznego, daty produkcji lub innych właściwości towarów;
- 3) zarejestrowanego znaku towarowego do celów wskazania albo odniesienia się do towarów jako pochodzących od uprawnionego do danego zarejestrowanego znaku towarowego, w szczególności jeżeli jest to konieczne dla wskazania przeznaczenia towaru, zwłaszcza gdy chodzi o oferowane części zamienne lub akcesoria.

2. Używanie oznaczeń, o których mowa w ust. 1, jest dozwolone tylko wówczas, gdy jest zgodne z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu.

Art. 236. Uprawniony z prawa ochronnego na znak towarowy nie może zakazać osobie trzeciej używania tego znaku towarowego albo podobnego oznaczenia w obrocie, jeżeli znaku towarowego nie używał w rozumieniu art. 245 ust. 1 pkt 1 i ust. 2.

Art. 237. 1. Współuprawniony z prawa ochronnego na znak towarowy może, bez zgody pozostałych współuprawnionych, używać znaku towarowego we własnym zakresie oraz dochodzić roszczeń z powodu naruszenia tego prawa ochronnego.

2. W zakresie nieuregulowanym w ust. 1, stosuje się odpowiednio, o ile umowa o wspólności prawa ochronnego nie stanowi inaczej, przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 1509 i 2459), o współwłasności w częściach ułamkowych.

Art. 238. 1. Osoba, która prowadząc lokalną działalność gospodarczą w niewielkim rozmiarze, używała w dobrej wierze oznaczenia zarejestrowanego następnie jako znak towarowy na rzecz innej osoby, jest uprawniona nadal do bezpłatnego używania tego oznaczenia w nie większym niż dotychczas zakresie.

2. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, podlega na wniosek zainteresowanego wpisowi w rejestrze znaków towarowych. Uprawnienie to może zostać przeniesione tylko łącznie z przedsiębiorstwem.

Art. 239. 1. Jeżeli przed datą zgłoszenia oznaczenia geograficznego, o którym mowa w art. 254 ust. 1, dokonano zgłoszenia znaku towarowego identycznego albo podobnego do tego oznaczenia geograficznego i przeznaczonego do oznaczania tego samego towaru, uprawniony z tego znaku może go nadal bezpłatnie używać w nie większym niż dotychczas zakresie, o ile nie ma podstaw do unieważnienia albo wygaszenia prawa ochronnego na znak towarowy.

2. W przypadku, gdy oznaczenie geograficzne nie zostanie zarejestrowane, przepisu ust. 1 nie stosuje się.

Art. 240. 1. W przypadku zgłoszenia na swoją rzecz znaku towarowego albo uzyskania prawa ochronnego na znak towarowy przez agenta lub przedstawiciela, uprawniony, jeżeli agent lub przedstawiciel działał bez jego zgody i nie uzasadnił swojego działania, może żądać umorzenia postępowania albo unieważnienia prawa ochronnego na ten znak, a także udzielenia mu prawa ochronnego na ten znak albo przeniesienia na niego już udzielonego prawa. Uprawniony może żądać także zakazania używania znaku towarowego przez agenta lub przedstawiciela.

2. Z żądaniem unieważnienia albo przeniesienia prawa ochronnego na znak towarowy nie można wystąpić, jeżeli przez okres 5 kolejnych lat używania zarejestrowanego znaku uprawniony, o którym mowa w ust. 1, będąc świadomy tego używania, nie sprzeciwiał się temu.

3. Do osoby, która nie będąc do tego uprawniona, zgłosiła na swoją rzecz znak towarowy albo uzyskała na niego prawo ochronne, przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 6

Unieważnienie i wygaśnięcie prawa ochronnego na znak towarowy

Art. 241. 1. Prawo ochronne na znak towarowy może być unieważnione na wniosek, w całości albo części, jeżeli zachodziły przeszkody do udzielenia tego prawa, o których mowa w art. 171 lub art. 173, lub nie były spełnione warunki, o których mowa w art. 177 lub art. 180.

2. W przypadku, gdy podstawą wniosku, o którym mowa w ust. 1, jest wcześniejsze prawo ochronne, o którym mowa w art. 173, na prawo to może powoływać się jedynie

uprawniony z tego prawa ochronnego lub osoba uprawniona do wykonywania praw wynikających z tego prawa.

Art. 242. 1. Z wnioskiem o unieważnienie prawa ochronnego na znak towarowy nie można wystąpić:

- 1) z powodu kolizji z wcześniejszym znakiem lub naruszenia praw osobistych lub majątkowych wnioskodawcy, jeżeli przez okres 5 kolejnych lat używania zarejestrowanego znaku wnioskodawca, będąc świadomym jego używania, nie sprzeciwiał się temu;
- 2) jeżeli na znak towarowy udzielono prawa ochronnego z naruszeniem art. 171 ust. 1 pkt 2–4, a do dnia złożenia wniosku znak ten nabrał, w następstwie jego używania, charakteru odróżniającego w zwykłych warunkach obrotu;
- 3) z powodu kolizji ze znakiem towarowym powszechnie znanym, jeżeli przez okres 5 kolejnych lat używania zarejestrowanego znaku towarowego, uprawniony do znaku towarowego powszechnie znanego, będąc świadomym jego używania, nie sprzeciwiał się temu;
- 4) jeżeli opozycja oparta na tym samym prawie wcześniejszym i na tej samej podstawie prawnej została prawomocnie oddalona.

2. Jeżeli uprawniony uzyskał prawo ochronne działając w złej wierze, przepisów ust. 1 pkt 1 i 3 nie stosuje się.

3. Z wnioskiem o unieważnienie prawa ochronnego na znak towarowy na podstawie wcześniejszego znaku towarowego nie można wystąpić, gdy w dacie zgłoszenia lub dacie uprzedniego pierwszeństwa późniejszego znaku towarowego wcześniejszy znak towarowy:

- 1) który nie spełniał warunków określonych w art. 171 ust. 1 pkt 2–4, nie nabył jeszcze charakteru odróżniającego, o którym mowa w art. 172;
- 2) nie nabył jeszcze charakteru wystarczająco odróżniającego, aby możliwe było stwierdzenie ryzyka wprowadzenia odbiorców w błąd, o którym mowa w art. 173 ust. 1 pkt 3, o ile przepis ten stanowi podstawę wniosku o unieważnienie;
- 3) nie uzyskał jeszcze renomy, o której mowa w art. 173 ust. 1 pkt 4, o ile przepis ten stanowi podstawę wniosku o unieważnienie.

4. W przypadku gdy podstawę wniosku o unieważnienie prawa ochronnego na wspólny znak towarowy albo znak towarowy gwarancyjny stanowi art. 177 lub art. 180, Urząd Patentowy odmawia unieważnienia prawa ochronnego na wspólny znak towarowy albo znak

towarowy gwarancyjny, jeżeli po zmianie przez uprawnionego regulaminu używania znaku są spełnione warunki, o których mowa w tych przepisach.

Art. 243. 1. W postępowaniu o unieważnienie prawa ochronnego na znak towarowy na podstawie wcześniejszego znaku towarowego uprawniony do tego znaku jest obowiązany, na zarzut uprawnionego do późniejszego znaku towarowego, przedstawić dowód na to, że w okresie 5 lat poprzedzających datę wniosku o unieważnienie wcześniejszy znak towarowy był używany w rozumieniu art. 245 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, w odniesieniu do towarów, dla których został zarejestrowany, w zakresie, w jakim stanowią one podstawę wniosku o unieważnienie, lub że istnieją uzasadnione powody jego nieużywania, pod warunkiem, że w dacie wniosku o unieważnienie upłynęło co najmniej 5 lat od dnia wydania decyzji o udzieleniu prawa ochronnego albo publikacji o uznaniu ochrony międzynarodowego znaku towarowego.

2. Jeżeli w dacie pierwszeństwa późniejszego znaku towarowego upłynął już 5 letni okres, w którym miało nastąpić używanie wcześniejszego znaku towarowego w rozumieniu art. 245 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, uprawniony do wcześniejszego znaku towarowego jest obowiązany przedstawić, obok dowodu, o którym mowa ust. 1, dowód na to, że ten znak był używany w rozumieniu art. 245 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 w okresie 5 lat poprzedzających datę pierwszeństwa lub istniały uzasadnione powody jego nieużywania.

3. W przypadku nieprzedstawienia dowodów, o których mowa w ust. 1 i 2, oddala się wniosek o unieważnienie prawa ochronnego na znak towarowy na podstawie wcześniejszego znaku towarowego.

4. Jeżeli wcześniejszy znak towarowy był używany w rozumieniu art. 245 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, wyłącznie w odniesieniu do części towarów, dla których został zarejestrowany, uznaje się go, na użytek rozpatrywania wniosku o unieważnienie prawa ochronnego na znak towarowy, za zarejestrowany tylko dla tej części towarów.

5. Prawo ochronne na znak towarowy nie może być unieważnione na tej podstawie, że znak jest identyczny albo podobny do wcześniejszego znaku towarowego, jeżeli przed dniem złożenia wniosku zostało wszczęte postępowanie o unieważnienie prawa ochronnego na wcześniejszy znak towarowy.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 5, wniosek o unieważnienie prawa ochronnego na znak towarowy może być rozpatrzony po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie unieważnienia prawa ochronnego na wcześniejszy znak towarowy.

7. W przypadku gdy wcześniejszy znak towarowy jest unijnym znakiem towarowym, przepisy ust. 1–6 stosuje się odpowiednio. W takim przypadku używanie unijnego znaku

towarowego stwierdza się zgodnie z art. 18 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej.

8. Do czasu zakończenia postępowania o stwierdzenie wygaśnięcia albo unieważnienie prawa z rejestracji na unijny znak towarowy Urząd Patentowy zawiesza postępowanie o unieważnienie prawa ochronnego na znak towarowy, wszczęte na tej podstawie, że znak ten jest identyczny albo podobny do unijnego znaku towarowego.

Art. 244. 1. Prawo ochronne na znak towarowy wygasa na skutek:

- 1) upływu okresu, na który zostało udzielone;
- 2) zrzeczenia się prawa przez uprawnionego przed Urzędem Patentowym, za zgodą osób, którym służą na nim prawa.

2. Zrzeczenie się prawa, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, może również dotyczyć tylko części towarów, dla których prawo to zostało udzielone (ograniczenie wykazu towarów).

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, Urząd Patentowy wydaje decyzję stwierdzającą wygaśnięcie prawa ochronnego na znak towarowy.

Art. 245. 1. Prawo ochronne na znak towarowy wygasa również na skutek:

- 1) nieużywania zarejestrowanego znaku towarowego w sposób rzeczywisty dla towarów objętych prawem ochronnym w ciągu nieprzerwanego okresu 5 lat, liczonego od dnia następującego po dniu wydania decyzji o udzieleniu prawa ochronnego, chyba że istnieją ważne powody jego nieużywania;
- 2) utraty przez znak towarowy znamion odróżniających przez to, że na skutek działań lub zaniedbań uprawnionego stał się w obrocie zwyczajowym oznaczeniem składającym się wyłącznie z elementów, które mogą służyć w obrocie do oznaczania, w szczególności rodzaju towaru, jego jakości, ilości, ceny, przeznaczenia, sposobu, czasu lub miejsca wytworzenia, składu, funkcji lub przydatności - w stosunku do towarów, dla których był zarejestrowany;
- 3) działań uprawnionego lub, za jego zgodą, osób trzecich, jeżeli znak towarowy może wprowadzać odbiorców w błąd, w szczególności co do charakteru, właściwości lub pochodzenia geograficznego towaru;
- 4) utraty przez uprawnionego będącego osobą prawną osobowości prawnej;
- 5) niepodjęcia przez uprawnionego działań w celu uniemożliwienia używania wspólnego znaku towarowego albo znaku towarowego gwarancyjnego w sposób niezgodny z zasadami używania określonymi w regulaminie używania znaku;

- 6) używania wspólnego znaku towarowego albo znaku towarowego gwarancyjnego przez uprawnionego w sposób powodujący ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd, o którym mowa w art. 177 ust. 1 pkt 2 albo art. 180 ust. 1 pkt 2;
- 7) zmiany regulaminu używania wspólnego znaku towarowego albo regulaminu używania znaku towarowego gwarancyjnego, w wyniku której regulamin ten nie spełnia wymagań określonych w art. 176 ust. 2 albo art. 179 ust. 2, albo ma do niego zastosowanie jedna z podstaw odmowy udzielenia prawa ochronnego, o których mowa w art. 177 ust. 1 lub art. 180 ust. 1, chyba że uprawniony przed wydaniem decyzji stwierdzającej wygaśnięcie prawa ochronnego dokona w regulaminie używania wspólnego znaku towarowego lub regulaminie używania znaku towarowego gwarancyjnego niezbędnych zmian pozwalających na usunięcie niezgodności z tymi przepisami.

2. Przez używanie znaku towarowego, w rozumieniu ust. 1 pkt 1, rozumie się również używanie znaku towarowego:

- 1) różniącego się od znaku, na który udzielono prawa ochronnego, w elementach, które nie zmieniają jego odróżniającego charakteru;
- 2) przez umieszczanie znaku na towarach lub ich opakowaniach wyłącznie dla celów eksportu;
- 3) przez osobę trzecią za zgodą uprawnionego;
- 4) przez osobę upoważnioną do używania wspólnego znaku towarowego lub znaku towarowego gwarancyjnego.

3. Data rozpoczęcia 5 letniego okresu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, podlega wpisowi w rejestrze znaków towarowych.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, Urząd Patentowy, na wniosek każdej osoby wydaje decyzję stwierdzającą wygaśnięcie prawa ochronnego na znak towarowy.

5. W przypadku wszczęcia postępowania w sprawie o wygaśnięcie prawa ochronnego na znak towarowy, obowiązek wykazania używania znaku towarowego albo istnienia ważnych powodów usprawiedliwiających nieużywanie znaku spoczywa na uprawnionym z tytułu prawa ochronnego.

Art. 246. 1. Urząd Patentowy oddala wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy w przypadku, o którym mowa w art. 245 ust. 1 pkt 1, jeżeli przed złożeniem tego wniosku rozpoczęło się albo zostało wznowione rzeczywiste używanie znaku.

2. Rozpoczęcie albo wznowienie używania znaku towarowego, po upływie nieprzerwanego 5 letniego okresu jego nieużywania i w okresie 3 miesięcy poprzedzających złożenie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy, nie zostanie uwzględnione, jeżeli przygotowania do rozpoczęcia albo wznowienia używania mają miejsce tuż po tym, jak uprawniony dowiedział się, że taki wniosek może być złożony.

3. Nie wydaje się decyzji stwierdzającej wygaśnięcie prawa ochronnego na znak towarowy z powodu utraty uprawnienia do używania zawartego w nim oznaczenia, o którym mowa w art. 171 ust. 1 pkt 6 i 8–12, jeżeli przed złożeniem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia tego prawa nastąpiło zaniechanie używania oznaczenia w znaku towarowym.

Art. 247. Jeżeli przyczyna wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy dotyczy jedynie części towarów, wygaśnięcie tego prawa odnosi się tylko do tych towarów.

Art. 248. Prawo ochronne na znak towarowy wygasa z dniem złożenia wniosku o stwierdzenie jego wygaśnięcia, z tym że na wniosek strony Urząd Patentowy stwierdza wygaśnięcie tego prawa z dniem, w którym nastąpiło zdarzenie, z którym ustawa wiąże skutek wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy. Datę wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy potwierdza się w decyzji.

Art. 249. Z wnioskiem o unieważnienie albo stwierdzenie wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy, na podstawie którego zastrzeżone jest starszeństwo znaku towarowego unijnego, można również wystąpić, jeżeli uprawniony zrzekł się tego prawa albo zezwolił na jego wygaśnięcie, pod warunkiem że unieważnienia albo stwierdzenia wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy można było dokonać z chwilą, gdy uprawniony zrzekł się tego prawa albo zezwolił na jego wygaśnięcie. W przypadku uwzględnienia takiego wniosku starszeństwo przestaje wywierać swój skutek.

Art. 250. Prokurator Generalny Rzeczypospolitej Polskiej lub Prezes Urzędu Patentowego może, w interesie publicznym, wystąpić z wnioskiem o unieważnienie prawa ochronnego na znak towarowy albo z wnioskiem o stwierdzenie wygaśnięcia tego prawa, albo przystąpić do toczącego się postępowania.

Art. 251. Do stwierdzenia wygaśnięcia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego przepisy art. 245–250 stosuje się odpowiednio, jednakże termin, o którym mowa w art. 245 ust. 1 pkt 1, biegnie od dnia publikacji o uznaniu jego ochrony.

Art. 252. Unieważnienie oraz wygaśnięcie prawa ochronnego na znak towarowy podlega wpisowi w rejestrze znaków towarowych.

Art. 253. 1. Urząd Patentowy przekazuje do Biura Międzynarodowego, w trybie, formie i języku przewidzianych w Porozumieniu lub Protokole, notę o prawomocnej decyzji o unieważnieniu uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego albo stwierdzeniu wygaśnięcia tej ochrony.

2. W uzasadnionych przypadkach, pod rygorem obciążenia kosztami tłumaczenia, Urząd Patentowy może wezwać uprawnionego do międzynarodowego znaku towarowego, do złożenia tłumaczenia przysięgłego wykazu towarów międzynarodowego znaku towarowego objętego notą, o której mowa w ust. 1. Przepis ten stosuje się do odpisów wyroków przesyłanych Urzędowi Patentowemu na podstawie art. 479¹²⁸ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.

DZIAŁ VIII

Oznaczenia geograficzne

Rozdział 1

Oznaczenie geograficzne

Art. 254. 1. Oznaczeniem geograficznym, jest nazwa, którą określa się towar:

- 1) pochodzący z danego terenu, w szczególności miejsca, regionu lub państwa (pochodzenie geograficzne) oraz
- 2) którego jakość, renoma lub inne cechy są przypisywane przede wszystkim pochodzeniu geograficznemu, oraz
- 3) którego przynajmniej jeden etap produkcji odbywa się na wskazanym terenie.

2. Ilekroć w przepisach niniejszego działu jest mowa o towarach dotyczy to produktów nierolnych. W szczególności przepisy niniejszego działu nie dotyczą:

- 1) usług;
- 2) produktów rolnych przeznaczonych do spożycia przez ludzi, wymienionych w załączniku I do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej);
- 3) produktów rolnych i środków spożywczych wymienionych w załączniku I do Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21

- listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz. Urz. UE L 343 z 14.12.2012, str. 1, z późn. zm.⁵⁾);
- 4) produktów sektora wina wymienionych w załączniku VII część II do Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającym wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającym rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz. Urz. UE L 347 z 20.12.2013, str. 671, z późn. zm.⁶⁾);
 - 5) aromatyzowanych produktów sektora wina określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 251/2014 z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych aromatyzowanych produktów sektora wina, uchylającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91 (Dz. U. L 84 z 20.3.2014, str. 14, z późn. zm.⁷⁾);
 - 6) napojów spirytusowych określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/787 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji i etykietowania napojów spirytusowych, stosowania nazw napojów spirytusowych w prezentacji i etykietowaniu innych środków spożywczych, ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, wykorzystywania alkoholu etylowego i destylatów pochodzenia rolniczego w napojach alkoholowych, a także uchylającym rozporządzenie (WE) nr 110/2008 (Dz. Urz. UE L 130 z 17.5.2019, str. 1, z późn. zm.⁸⁾);
 - 7) naturalnych wód mineralnych i wód źródłanych określonych w Dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/54/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych (Dz. Urz. UE L 164 z 26.6.2009, str. 45).

⁵⁾ Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 95 z 7.4.2017, str. 1.

⁶⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 135 z 24.5.2016, str. 1; Dz. Urz. UE L 193 z 19.7.2016, str. 17; Dz. Urz. UE L 202 z 28.7.2016, str. 5; Dz. Urz. UE L 350 z 29.12.2017, str. 15 oraz Dz. Urz. UE L 437 z 28.12.2020, str. 1.

⁷⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 105 z 8.4.2014, str. 12 oraz Dz. Urz. UE L 284 z 26.2.2014, str. 14.

⁸⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 238 z 6.7.2021, str. 1; Dz. Urz. UE L 238 z 6.7.2021, str. 4 oraz Dz. Urz. UE L 321 z 13.9.2021, str. 12.

Rozdział 2

Zgłoszenie i rozpatrywanie oznaczenia geograficznego

Art. 255. 1. Zgłoszenie oznaczenia geograficznego w celu uzyskania prawa z rejestracji obejmuje:

1) podanie zawierające co najmniej oznaczenie zgłaszającego, określenie przedmiotu zgłoszenia oraz wnioski o udzielenie prawa z rejestracji;

2) specyfikację towaru.

2. Specyfikacja towaru zawiera:

1) określenie oznaczenia geograficznego;

2) wskazanie towaru, dla którego jest przeznaczone oznaczenie geograficzne;

3) określenie granic terenu, do którego odnosi się oznaczenie geograficzne;

4) opis towaru;

5) opis metody wytwarzania towaru;

6) związek między jakością, renomą lub inną cechą charakterystyczną towaru a pochodzeniem geograficznym.

3. Jeżeli jest to możliwe, specyfikacja towarów zawiera również:

1) opis cech charakterystycznych lub szczególnych właściwości towaru, w szczególności fizycznych lub chemicznych;

2) opis autentycznych i niezmiennych lokalnych metod wytwarzania towaru;

3) wskazanie zasad dotyczących etykietowania towaru.

4. Zgłoszenie oznaczenia geograficznego może dotyczyć tylko jednego oznaczenia i tylko jednego towaru.

Art. 256. 1. Zgłoszenia oznaczenia geograficznego może dokonać organizacja upoważniona do reprezentowania interesów wytwórców danego towaru, działająca na danym terenie.

2. Organizacja, o której mowa w ust. 1, dołącza do zgłoszenia oznaczenia geograficznego dokument potwierdzający uprawnienie do reprezentowania interesów wytwórców.

3. Osoba fizyczna albo prawna może być uznana za organizację, o ile zostanie wykazane, że:

1) jest jedynym wytwórcą, który chce dokonać zgłoszenia oraz

2) w odniesieniu do zgłoszonego oznaczenia geograficznego dany teren ma cechy istotnie różniące się od cech terenów sąsiadujących lub cechy danego towaru różnią się od cech towarów wytwarzanych na sąsiednich terenach.

4. Zgłoszenia oznaczenia geograficznego może dokonać także organ administracji rządowej lub organ jednostki samorządu terytorialnego, właściwy ze względu na teren, do którego odnosi się oznaczenie geograficzne.

Art. 257. 1. Zgłoszenie oznaczenia geograficznego, które obejmuje podanie oraz specyfikację towaru, stanowi podstawę do uznania zgłoszenia za dokonane.

2. Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do uzupełnienia zgłoszenia, w wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że nie zawiera ono wszystkich dokumentów, o których mowa w ust. 1. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

3. Zgłoszenie oznaczenia geograficznego uważa się za dokonane w dniu wpłynięcia do Urzędu Patentowego ostatniego brakującego dokumentu.

Art. 258. 1. Urząd Patentowy w terminie 2 miesięcy od daty zgłoszenia oznaczenia geograficznego, podaje do publicznej wiadomości informacje o:

- 1) zgłoszonym oznaczeniu geograficznym i nazwie towaru, dla którego jest ono przeznaczone;
- 2) dacie i numerze zgłoszenia oznaczenia geograficznego;
- 3) imieniu i nazwisku lub nazwie zgłaszającego;
- 4) miejscu zamieszkania zgłaszającego lub jego siedzibie; oraz
- 5) kodzie państwa.

2. Urząd Patentowy, w terminie miesiąca od dnia ujawnienia informacji, o których mowa ust. 1, powiadamia o tym zgłaszającego i przekazuje Radzie zgłoszenie oznaczenia geograficznego.

3. Rada, w terminie miesiąca od dnia przekazania jej zgłoszenia oznaczenia geograficznego, wydaje opinię.

Art. 259. Osoby trzecie do czasu wydania decyzji w sprawie udzielenia prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego mogą zgłaszać uwagi co do istnienia okoliczności, o których mowa art. 254, art. 255 i art. 262.

Art. 260. Na oznaczenie geograficzne udziela się prawa z rejestracji.

Art. 261. 1. Urząd Patentowy wydaje decyzję o odmowie udzielenia prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego, jeżeli:

- 1) zgłoszone oznaczenie nie informuje albo informuje w sposób nieprawdziwy o pochodzeniu geograficznym towaru;
- 2) zgłoszenie dotyczy więcej niż jednego oznaczenia geograficznego lub więcej niż jednego towaru;
- 3) zgłoszone oznaczenie nie spełnia warunków, o których mowa w art. 254.

2. Urząd Patentowy wydaje decyzję o udzieleniu prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego po sprawdzeniu, że zgłoszenie spełnia warunki, o których mowa w art. 255, i nie zachodzą przeszkody, o których mowa w ust. 1.

3. Decyzja jest wydawana po zasięgnięciu opinii Rady. Przepis art. 258 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 262. Urząd Patentowy wydaje decyzję o odmowie udzielenia prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego także w przypadku, gdy oznaczenie geograficzne:

- 1) w następstwie jego powszechnego używania dla oznaczenia rodzaju towaru stało się nazwą rodzajową;
- 2) prawdziwe w sensie dosłownym co do terenu, z którego towar pochodzi, mogłoby wprowadzić nabywcę w błąd, że towar pochodzi z innego, słynącego z danych wyrobów terenu.

Art. 263. Przed wydaniem decyzji o odmowie udzielenia prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego Urząd Patentowy informuje zgłaszającego o zebranych dowodach i okolicznościach mogących świadczyć o istnieniu przeszkód do udzielenia prawa z rejestracji i wyznacza mu termin do zajęcia stanowiska.

Art. 264. Udzielone prawo z rejestracji oznaczenia geograficznego podlega wpisowi do rejestru oznaczeń geograficznych.

Art. 265. Do rozpatrywania zgłoszenia oznaczenia geograficznego przepisy art. 15 ust. 3–6, art. 44, art. 45 i art. 52 stosuje się odpowiednio.

Art. 266. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki zgłoszenia oznaczenia geograficznego, szczegółowy sposób i tryb rozpatrywania zgłoszeń. Określenie warunków zgłoszenia nie może prowadzić do tworzenia nadmiernych, ponad potrzebę, utrudnień dla zgłaszającego.

Rozdział 3

Prawo z rejestracji oznaczenia geograficznego

Art. 267. 1. Ochrona oznaczenia geograficznego jest bezterminowa i trwa od dnia dokonania wpisu prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego do rejestru oznaczeń geograficznych.

2. Uprawnieni do oznaczania towarów zarejestrowanym oznaczeniem geograficznym mogą wskazać, że oznaczenie geograficzne zostało zarejestrowane, przez umieszczenie na towarze, w sąsiedztwie oznaczenia geograficznego, oznaczenia: „Zarejestrowane oznaczenie geograficzne” albo litery „G” wpisanej w okrąg.

Art. 268. 1. Oznaczenie geograficzne, na które udzielono prawa z rejestracji, nie może być używane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w stosunku do towarów, które nie spełniają warunków określonych w specyfikacji towaru.

2. Oznaczenie geograficzne, na które udzielono prawa z rejestracji, nie może być używane w przypadku, o którym mowa w ust. 1, nawet wtedy, gdy używanie nie ma na celu wskazywania pochodzenia geograficznego towaru, a także wtedy, gdy rzeczywiste miejsce wytworzenia towaru jest wskazane.

3. Oznaczenie geograficzne, na które udzielono prawa z rejestracji, nie może być używane w przypadku, o którym mowa w ust. 1, również przy użyciu określeń, w szczególności: „w stylu”, „typu”, „rodzaju”, „przy użyciu metody”, „tak jak produkowane w”, „imitacja” i „podobne”.

Art. 269. Oznaczenie geograficzne, na które udzielono prawa z rejestracji, nie może być używane w sposób mogący wprowadzić w błąd co do prawdziwego pochodzenia towaru, w szczególności z innym mylącym lub fałszywym odniesieniem do miejsca pochodzenia, jakości, renomy lub innych cech charakterystycznych towaru na opakowaniu, w materiale reklamowym lub dokumentach odnoszących się do danego towaru.

Art. 270. Zarejestrowane oznaczenie geograficzne nie może stać się nazwą rodzajową.

Art. 271. Przepisy, o których mowa w art. 268 i art. 269, stosuje się także do oznaczenia geograficznego w tłumaczeniu z języka obcego oraz do oznaczeń geograficznych w postaci zmodyfikowanej.

Art. 272. Osoba, która działając na danym terenie używała wcześniej, w dobrej wierze, oznaczenia geograficznego, a jej towar nie spełnia wymagań określonych w specyfikacji

towaru, może go używać nadal, z tym że nie dłużej niż przez rok, począwszy od dnia udzielenia prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego.

Art. 273. 1. Osobie, której towar spełnia wymagania określone w specyfikacji towaru, przysługuje prawo używania oznaczenia geograficznego w obrocie.

2. Osoba, o której mowa w ust. 1, może wystąpić do Urzędu Patentowego z wnioskiem o wpisanie jej w rejestrze jako uprawnionej do używania tego oznaczenia.

3. Do wniosku dołącza się oświadczenie uprawnionego z prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego, potwierdzające, że towar spełnia warunki wskazane w specyfikacji towaru, albo orzeczenie sądu potwierdzające spełnienie przez towar tych warunków.

4. Uprawniony z prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego może żądać wykreślenia z rejestru osoby, której towar nie spełnia lub przestał spełniać wymagania określone w specyfikacji towaru.

Rozdział 4

Zmiana, unieważnienie i wygaśnięcie prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego

Art. 274. 1. Zmiana prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego może być dokonana na wniosek uprawnionego.

2. Zmiana prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego może dotyczyć warunków określonych w specyfikacji towaru.

3. Urząd Patentowy w terminie miesiąca od złożenia wniosku o zmianę prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego przekazuje go Radzie. Przepis art. 258 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

4. Urząd Patentowy podaje do publicznej wiadomości informację o złożeniu wniosku o zmianę prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego.

5. W terminie miesiąca od podania informacji, o której mowa w ust. 4, osoby ujawnione w rejestrze jako uprawnione do używania oznaczenia geograficznego mogą wnieść zastrzeżenia wobec zmiany.

6. W przypadku wniesienia zastrzeżenia jest ono przekazywane do rozstrzygnięcia w postępowaniu spornym.

Art. 275. Urząd Patentowy wydaje decyzję o zmianie prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego i dokonuje wpisu zmiany w rejestrze oznaczeń geograficznych, po

zasięgnięciu opinii Rady i w przypadku niewniesienia zastrzeżeń albo uznania zastrzeżeń za bezzasadne.

Art. 276. 1. Prawo z rejestracji oznaczenia geograficznego może być unieważnione na wniosek każdego, kto wykaże, że nie zostały spełnione warunki wymagane do udzielenia tego prawa.

2. Decyzja w sprawie unieważnienia prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego jest wydawana po zasięgnięciu opinii Rady. Przepis art. 258 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

3. Urząd Patentowy w terminie miesiąca od wpływu wniosku o unieważnienie prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego przekazuje go Radzie. Przepis art. 258 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 277. 1. Prawo z rejestracji oznaczenia geograficznego wygasa na skutek zrzeczenia się prawa przez uprawnionego, za zgodą osób ujawnionych w rejestrze jako uprawnione do używania tego oznaczenia geograficznego.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Urząd Patentowy wydaje decyzję stwierdzającą wygaśnięcie prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego.

Art. 278. Używanie nazwy regionalnej jako nazwy rodzajowej dla podobnych towarów nie stanowi przyczyny unieważnienia prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego ani podstawy do stwierdzenia wygaśnięcia tego prawa.

Art. 279. 1. Prawo z rejestracji oznaczenia geograficznego wygasa, jeżeli przestało spełniać warunki wymagane dla udzielania tego prawa albo nie było używane przez okres 5 lat od dnia dokonania wpisu do rejestru i nie istnieją ważne powody jego nieużywania.

2. Urząd Patentowy na wniosek każdej osoby wydaje decyzję stwierdzającą wygaśnięcie prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego.

3. Obowiązek wykazania używania oznaczenia geograficznego albo istnienia ważnych powodów jego nieużywania spoczywa na uprawnionym z prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego.

4. Do oznaczeń geograficznych chronionych na podstawie umowy międzynarodowej przepisu ust. 1 nie stosuje się.

Art. 280. 1. Prezes Urzędu Patentowego, po zasięgnięciu opinii Rady, może wystąpić z wnioskiem o unieważnienie prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego, jeżeli poweźmie informację, że oznaczenie geograficzne przestało spełniać warunki przewidziane dla

udzielenia ochrony, w szczególności nie spełnia warunków określonych w specyfikacji towaru.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, w terminie miesiąca od dnia powzięcia informacji, o których mowa ust. 1, powiadamia uprawnionego o zamiarze unieważnienia prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego i występuje do Rady o opinię w sprawie zasadności unieważnienia tego prawa. Przepis art. 258 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 281. Prokurator Generalny Rzeczypospolitej Polskiej lub Prezes Urzędu Patentowego może, w interesie publicznym, wystąpić z wnioskiem o unieważnienie prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego, o wydanie decyzji stwierdzającej wygaśnięcie tego prawa albo przystąpić do toczącego się postępowania.

Art. 282. Prawo z rejestracji oznaczenia geograficznego wygasa w dniu, w którym nastąpiło zdarzenie, z którym ustawa wiąże skutek wygaśnięcia tego prawa. Datę wygaśnięcia prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego potwierdza się w decyzji.

Art. 283. Unieważnienie oraz wygaśnięcie prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego podlega wpisowi w rejestrze oznaczeń geograficznych.

TYTUŁ III

Prawa wyłączne jako składniki mienia

DZIAŁ I

Przejęcie praw wyłącznych

Art. 284. 1. Prawa wyłączne są zbywalne i podlegają dziedziczeniu.

2. Umowa przeniesienia praw wyłącznych wymaga, pod rygorem nieważności, zachowania formy pisemnej.

3. Przeniesienie praw wyłącznych jest skuteczne wobec osób trzecich z chwilą wpisu w rejestrze prowadzonym przez Urząd Patentowy.

4. Do praw wynikających ze zgłoszeń przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 285. 1. Prawo ochronne na znak towarowy może być przeniesione w stosunku do części towarów, dla których prawo to jest udzielone.

2. Do praw wynikających ze zgłoszenia znaku towarowego przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 286. Uprawniony z prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego może przenieść swoje uprawnienia na inną organizację albo organ, o którym mowa w art. 256 ust. 4, na podstawie porozumienia, z zachowaniem warunków, o których mowa w art. 256. Wpisu w rejestrze oznaczeń geograficznych powyższej zmiany dokonuje się na wniosek.

Art. 287. 1. Do praw wyłącznych przysługujących więcej niż jednemu podmiotowi stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, o współwłasności w częściach ułamkowych, o ile umowa o wspólności prawa wyłącznego nie stanowi inaczej.

2. Współuprawnionym przysługuje prawo pierwokupu w przypadku przeniesienia udziału w prawie wyłącznym.

3. Prawo pierwokupu może być wykonane w terminie miesiąca od dnia otrzymania przez współuprawnionych zawiadomienia o treści umowy przeniesienia udziału w prawie wyłącznym, o ile umowa nie przewiduje innego terminu.

4. Do praw wynikających ze zgłoszeń przepisy ust. 1–3 stosuje się odpowiednio.

Art. 288. 1. Zrzeczenie się udziału w prawie wyłącznym przysługującemu więcej niż jednemu podmiotowi powoduje przejście tego udziału na pozostałych współuprawnionych, odpowiednio do ich udziału, o ile umowa o wspólności prawa wyłącznego nie stanowi inaczej.

2. Do praw wynikających ze zgłoszeń przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

DZIAŁ II

Umowy licencyjne

Art. 289. 1. Uprawniony z prawa wyłącznego może w drodze umowy udzielić innej osobie upoważnienia (licencji) do korzystania z jego wynalazku, produktu leczniczego lub produktu ochrony roślin, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego, topografii lub do używania znaku towarowego (umowa licencyjna).

2. Umowa licencyjna wymaga pod rygorem nieważności zachowania formy pisemnej.

3. Licencja podlega, na wniosek zainteresowanego, wpisowi w rejestrze. Wniosek nie podlega opłacie.

Art. 290. 1. Licencjodawcy przysługuje prawo korzystania z przedmiotu własności przemysłowej w takim samym zakresie jak licencjodawcy (licencja pełna), o ile umowa licencyjna nie stanowi inaczej (licencja ograniczona).

2. Jeżeli umowa licencyjna nie zastrzega wyłączności korzystania z przedmiotu własności przemysłowej w określony sposób (licencja wyłączna), udzielenie licencji jednej osobie nie wyklucza możliwości udzielenia licencji innym osobom, a także jednoczesnego korzystania z tego przedmiotu przez uprawnionego z prawa (licencja niewyłączna).

3. Jeżeli umowa licencyjna nie stanowi inaczej, licencjodawca jest obowiązany przekazać licencjobiorcy wszystkie posiadane przez niego w chwili zawarcia umowy licencyjnej informacje lub doświadczenia techniczne potrzebne do korzystania z przedmiotu własności przemysłowej.

Art. 291. 1. Licencjobiorca uprawniony do korzystania z wynalazku, produktu leczniczego lub produktu ochrony roślin, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub topografii może udzielić dalszej licencji (sublicencja) tylko za zgodą uprawnionego z prawa wyłącznego.

2. Udzielenie dalszej sublicencji jest niedozwolone.

Art. 292. Licencjobiorca uprawniony do używania znaku towarowego może udzielić sublicencji lub dalszej sublicencji na używanie znaku towarowego w zakresie udzielonego upoważnienia.

Art. 293. W przypadku korzystania z licencji na używanie znaku towarowego, licencjobiorca jest obowiązany, na żądanie licencjodawcy, wskazać na korzystanie ze znaku towarowego na podstawie licencji przez umieszczenie w sąsiedztwie znaku towarowego oznaczenia „lic.”.

Art. 294. W przypadku przejścia prawa wyłącznego obciążonego licencją, umowa licencyjna jest skuteczna wobec następcy prawnego.

Art. 295. 1. Licencja wygasa najpóźniej z chwilą wygaśnięcia prawa wyłącznego.

2. Strony mogą przewidzieć dłuższy okres obowiązywania umowy w zakresie postanowień innych niż licencja, obejmujących w szczególności odpłatne świadczenia konieczne do używania albo korzystania z przedmiotu własności przemysłowej.

Art. 296. 1. Licencjobiorca może dochodzić roszczeń z tytułu naruszenia prawa wyłącznego za zgodą uprawnionego z tego prawa, o ile umowa licencyjna nie stanowi inaczej.

2. Licencjobiorca wyłączny może dochodzić roszczeń z tytułu naruszenia prawa wyłącznego bez zgody uprawnionego z tego prawa, jeżeli ten, pomimo wezwania, nie wystąpi z takim roszczeniem w stosownym terminie.

3. Licencjobiorca, w celu uzyskania odszkodowania, może przystąpić do postępowania w sprawie o naruszenie prawa wyłącznego wszczętej przez uprawnionego z tego prawa.

Art. 297. 1. Uprawniony z patentu, dodatkowego prawa ochronnego lub prawa z rejestracji wzoru użytkowego może złożyć w Urzędzie Patentowym oświadczenie o gotowości udzielenia licencji na korzystanie z jego wynalazku, produktu objętego dodatkowym prawem ochronnym lub wzoru użytkowego (licencja otwarta). Oświadczenie takie nie może zostać odwołane ani zmienione.

2. Oświadczenie o gotowości udzielenia licencji otwartej jest składane przez wszystkich uprawnionych do patentu, dodatkowego prawa ochronnego lub prawa z rejestracji wzoru użytkowego.

3. Oświadczenie o gotowości udzielenia licencji otwartej na korzystanie z wynalazku, na który został udzielony patent, wywiera również skutki w odniesieniu do produktu objętego dodatkowym prawem ochronnym.

4. Informacja o złożeniu oświadczenia o gotowości udzielenia licencji otwartej podlega wpisowi w rejestrze.

5. W przypadku złożenia oświadczenia o gotowości udzielenia licencji otwartej, opłaty okresowe za ochronę wynalazku, produktu objętego dodatkowym prawem ochronnym lub wzoru użytkowego zmniejsza się o połowę. Pomniejszoną opłatę wraz z oświadczeniem wnosi się przed upływem terminu przewidzianego na wniesienie opłaty okresowej.

6. Licencja otwarta jest pełna i niewyłączna, a opłata licencyjna nie może przekraczać 10% korzyści uzyskanych przez licencjobiorcę w każdym roku korzystania z wynalazku, produktu objętego dodatkowym prawem ochronnym lub wzoru użytkowego, po potrąceniu nakładów.

7. Licencję otwartą uzyskuje się przez:

- 1) zawarcie umowy licencyjnej albo
- 2) przystąpienie do korzystania z wynalazku, produktu objętego dodatkowym prawem ochronnym lub wzoru użytkowego bez podjęcia rokowań albo przed ich zakończeniem.

8. W przypadku, o którym mowa w ust. 7 pkt 2, licencjobiorca jest obowiązany zawiadomić na piśmie licencjodawcę o przystąpieniu do korzystania z wynalazku, produktu

objętego dodatkowym prawem ochronnym lub wzoru użytkowego w terminie miesiąca od chwili przystąpienia do korzystania.

9. Jeżeli umowa nie stanowi inaczej, licencjobiorca uiszcza maksymalną opłatę, przewidzianą w ust. 6, w terminie miesiąca po zakończeniu każdego roku kalendarzowego, w którym licencjobiorca korzystał z wynalazku, produktu objętego dodatkowym prawem ochronnym lub wzoru użytkowego.

Art. 298. Jeżeli umowa o wykonanie prac badawczych albo inna podobna umowa nie stanowi inaczej, domniemywa się, że wykonawca prac udzielił zamawiającemu licencji na korzystanie z wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub topografii zawartych w przekazanych wynikach prac (licencja dorozumiana).

Art. 299. Przepisy o umowie licencyjnej stosuje się odpowiednio do upoważnienia do używania znaku towarowego oraz do umowy o korzystanie z wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub topografii, zgłoszonych w Urzędzie Patentowym, na które nie udzielono jeszcze prawa, jak również do umowy o korzystanie z przedmiotu własności przemysłowej niezgłoszonego, a stanowiącego tajemnicę przedsiębiorcy.

TYTUŁ IV

Licencja przymusowa

Art. 300. 1. Urząd Patentowy może udzielić zezwolenia na korzystanie z wynalazku, na który udzielono patentu, patentu europejskiego walidowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, produktu objętego dodatkowym prawem ochronnym, zarejestrowanego wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub topografii (licencja przymusowa), jeżeli:

- 1) jest to konieczne do zapobieżenia lub usunięcia stanu zagrożenia bezpieczeństwa państwa, w szczególności w dziedzinie obronności, porządku publicznego, ochrony życia i zdrowia ludzkiego oraz ochrony środowiska lub
- 2) zostanie stwierdzone, że patent, patent europejski walidowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dodatkowe prawo ochronne lub prawo z rejestracji jest nadużywane, lub
- 3) zostanie stwierdzone, że uprawniony z prawa wyłącznego wcześniejszego nie godząc się na zawarcie umowy licencyjnej, uniemożliwia, zaspokojenie potrzeb rynku krajowego przez stosowanie przedmiotu objętego prawem wyłącznym zależnym.

2. Prawem wyłącznym wcześniejszym jest udzielony z wcześniejszym pierwszeństwem patent, patent europejski walidowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dodatkowe prawo ochronne lub prawo z rejestracji.

3. Prawem wyłącznym zależnym jest patent, patent europejski walidowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dodatkowe prawo ochronne lub prawo z rejestracji udzielone odpowiednio na wynalazek, produkt leczniczy lub produkt ochrony roślin objęty dodatkowym prawem ochronnym, wzór użytkowy, wzór przemysłowy lub topografia, z którego korzystanie wkracza w zakres prawa wyłącznego wcześniejszego.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, uprawniony z prawa wyłącznego wcześniejszego może żądać udzielenia mu zezwolenia na korzystanie z przedmiotu objętego prawem wyłącznym zależnym (licencja wzajemna).

5. Warunkiem udzielenia licencji przymusowej na korzystanie z wynalazku, produktu leczniczego lub produktu ochrony roślin objętego dodatkowym prawem ochronnym, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub topografii w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, jest stwierdzenie, że korzystanie z przedmiotu objętego prawem wyłącznym zależnym, jeżeli są to wynalazki, produkty lecznicze lub produkty ochrony roślin objęte dodatkowym prawem ochronnym, wzory użytkowe, wzory przemysłowe lub topografie dotyczące tego samego przedmiotu, wprowadza istotny postęp techniczny o poważnym znaczeniu gospodarczym. W przypadku wynalazku lub topografii dotyczącej technologii półprzewodników licencja przymusowa może być udzielona tylko dla przeciwdziałania praktykom bezzasadnie ograniczającym konkurencję.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, Urząd Patentowy ogłasza w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” o możliwości ubiegania się o licencję przymusową.

7. Licencja przymusowa może zostać udzielona, jeżeli ubiegający się o nią wykaże, że czynił wcześniej, w dobrej wierze, starania w celu uzyskania licencji. Spełnienie tego warunku nie jest konieczne do udzielenia licencji przymusowej w celu zapobieżenia lub usunięcia stanu zagrożenia bezpieczeństwa państwa albo w przypadku ogłoszenia o możliwości ubiegania się o licencję przymusową.

8. Zwolnienie z warunku, o którym mowa w ust. 7, w przypadku ogłoszenia o możliwości ubiegania się o licencję przymusową, nie dotyczy wniosków o udzielenie licencji złożonych po upływie roku od dnia tego ogłoszenia.

9. W przypadku gdy hodowca nie może wykonywać prawa do chronionej odmiany rośliny lub żąda od uprawnionego z patentu licencji wzajemnej, przepis ust. 1 pkt 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 301. Licencja przymusowa jest licencją niewyłączną.

Art. 302. 1. Korzystający z licencji przymusowej jest obowiązany uiścić na rzecz uprawnionego opłatę licencyjną.

2. Urząd Patentowy określa zakres i czas trwania licencji przymusowej oraz szczegółowe warunki jej wykonywania, a także, odpowiednio do wartości rynkowej licencji, wysokość opłaty licencyjnej oraz sposób i terminy jej zapłaty.

Art. 303. Licencja przymusowa może zostać przeniesiona tylko łącznie z przedsiębiorstwem lub tą jego częścią, w której jest ona wykonywana. Licencja przymusowa dotycząca prawa wyłącznego wcześniejszego może być przeniesiona na inną osobę tylko łącznie z prawem wyłącznym zależnym.

Art. 304. W szczególnie uzasadnionych przypadkach decyzja o udzieleniu licencji przymusowej, w części dotyczącej zakresu i czasu trwania licencji bądź też wysokości opłaty licencyjnej, może być po upływie 2 lat od jej wydania zmieniona na wniosek zainteresowanego.

Art. 305. Licencja przymusowa oraz licencja wzajemna podlegają na wniosek zainteresowanego wpisowi w rejestrze.

TYTUŁ V

Oplaty, dokumenty potwierdzające udzielenie praw, rejestry i publikacje urzędowe

DZIAŁ I

Oplaty

Art. 306. 1. Urząd Patentowy pobiera opłaty jednorazowe, opłaty okresowe oraz opłaty z tytułu innych czynności w związku z ochroną przedmiotów własności przemysłowej.

2. Opłaty, o których mowa w ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa.

3. Opłaty, o których mowa w ust. 1, nie podlegają zwrotowi, chyba że ustawa stanowi inaczej.

4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość opłat jednorazowych i opłat okresowych, a także sposób ich uiszczania,
- 2) rodzaje czynności podlegających opłatom, wysokość tych opłat, a także sposób ich uiszczania

- uwzględniając podział opłat na przedmioty własności przemysłowej. Opłaty te nie mogą prowadzić do nadmiernego i nieuzasadnionego ograniczenia dostępności procedur w zakresie uzyskiwania i utrzymywania ochrony.

Art. 307. 1. Opłaty uiszcza się z góry, o ile ustawa nie stanowi inaczej.

2. W przypadku nieuiszczenia opłaty, Urząd Patentowy wzywa do jej uiszczania w terminie miesiąca.

3. W przypadku bezskutecznego upływu terminu, o którym mowa w ust. 2:

- 1) wniosek pozostawia się bez rozpoznania;
- 2) postępowanie wszczęte w wyniku dokonania zgłoszenia albo złożenia wniosku umarza się;
- 3) czynność uzależniona od opłaty zostaje zaniechana.

Art. 308. 1. Opłatę okresową uiszcza się z góry, najpóźniej w dniu, w którym upływa poprzedni okres ochrony (termin podstawowy). Termin ten nie podlega przywróceniu.

2. Opłatę okresową uiszcza się nie wcześniej niż na rok przed upływem terminu podstawowego. Opłata ta podlega zwrotowi, jeżeli przed upływem terminu podstawowego prawo zostanie unieważnione albo wygaśnie.

3. Opłata okresowa może być uiszczona w terminie 6 miesięcy po upływie terminu podstawowego. W takim przypadku opłatę powiększa się o 30%. Termin ten nie podlega przywróceniu.

Art. 309. Opłata za rozpoczęty okres ochrony oraz opłata wymagana do przedłużenia ochrony, mogą być uiszczone w terminie 6 miesięcy od dnia doręczenia decyzji o udzieleniu prawa wyłącznego, jeżeli w dniu doręczenia były należne. Opłaty wniesione z zachowaniem tego terminu nie podlegają powiększeniu o 30%.

Art. 310. W przypadku wydania decyzji o udzieleniu dodatkowego prawa ochronnego albo o przedłużeniu obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego, jeżeli upływa albo upłynął okres, na który był udzielony patent podstawowy, należne opłaty za rozpoczęte okresy ochrony mogą być uiszczone w ciągu 6 miesięcy od dnia doręczenia decyzji.

Art. 311. Urząd przyjmujący pobiera opłatę za przekazanie międzynarodowego zgłoszenia oraz opłatę międzynarodową, o której mowa w regulaminie.

Art. 312. Urząd wyznaczony albo urząd wybrany pobiera opłatę krajową od wniosku o wszczęcie postępowania w sprawie międzynarodowego zgłoszenia.

Art. 313. 1. Opłaty okresowe za ochronę wynalazków chronionych patentem europejskim walidowanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pobiera się w takiej samej wysokości jak za ochronę patentu.

2. W przypadku patentu europejskiego walidowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli pierwsza opłata okresowa ma dotyczyć części okresu ochrony, wysokość tej opłaty przyjmuje się proporcjonalnie do części tego okresu, obliczonego w latach w stosunku do całego okresu ochrony.

Art. 314. 1. W przypadku gdy zgłaszający wykaże, że nie jest w stanie ponieść w pełnej wysokości opłaty za zgłoszenie wynalazku, wzoru użytkowego lub wzoru przemysłowego, Urząd Patentowy, na wniosek zgłaszającego, zwalnia go częściowo od tej opłaty. Pozostała część opłaty nie może być niższa niż 20% opłaty należnej.

2. W przypadku gdy zgłaszający wykaże, że nie jest w stanie ponieść w pełnej wysokości opłaty za zgłoszenie znaku towarowego, Urząd Patentowy, na wniosek zgłaszającego, zwalnia go częściowo od tej opłaty. Pozostała część opłaty nie może być niższa niż 50% opłaty należnej.

3. W przypadku gdy wnioskodawca wykaże, że nie jest w stanie ponieść w pełnej wysokości opłaty od opozycji, sprzeciwu, wniosku o wydanie decyzji w postępowaniu spornym lub od wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, Urząd Patentowy zwalnia go częściowo albo całkowicie od tej opłaty.

4. Przepis ust. 3 stosuje się do opłat okresowych za pierwsze 10 lat ochrony wynalazku, wzoru użytkowego oraz wzoru przemysłowego. Wnioski o zwolnienie od opłat za okresy przekraczające pierwsze 10 lat ochrony Urząd Patentowy pozostawia bez rozpoznania.

5. Wniosek o zwolnienie od opłat, o których mowa w ust. 1–4, składa się przed upływem terminu do ich uiszczenia. Termin do złożenia wniosku nie podlega przywróceniu.

6. Urząd Patentowy może wezwać, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania, do złożenia oświadczenia o stanie majątkowym lub stanie rodzinnym i majątkowym zgłaszającego albo wnioskodawcy oraz osób pozostających ze zgłaszającym albo wnioskodawcą we wspólnym gospodarstwie domowym.

7. W sprawach, o których mowa w ust. 1–4, Urząd Patentowy wydaje postanowienia. Na postanowienie o odmowie zwolnienia albo częściowym zwolnieniu od opłaty służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

8. W postanowieniu o odmowie zwolnienia albo częściowym zwolnieniu od opłaty Urząd Patentowy wyznacza termin uiszczenia opłaty.

9. Nie pobiera się opłaty od wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy od postanowienia, o którym mowa w ust. 7.

Art. 315. 1. W przypadku dokonania, w okresie 3 miesięcy, zgłoszenia co najmniej trzech różnych przedmiotów własności przemysłowej, opłatę za zgłoszenie każdego z nich obniża się o 30%.

2. Obniżenia opłat, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się na wniosek zgłaszającego. Wniosek składa się w terminie przewidzianym na wniesienie opłaty za ostatnie zgłoszenie objęte wnioskiem.

3. W przypadku gdy zgłaszający został zwolniony z opłaty za zgłoszenie, o którym mowa w art. 314 ust. 1 i 2, przepisu ust. 1 nie stosuje.

4. W sprawie, o której mowa w ust. 1, Urząd wydaje postanowienia. Na postanowienie o odmowie obniżenia opłat za zgłoszenia służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 316. 1. Urząd Patentowy informuje uprawnionego z prawa ochronnego na znak towarowy lub prawa z rejestracji wzoru przemysłowego o zbliżającym się terminie uiszczenia opłaty za dalszy okres ochrony, nie później niż na 6 miesięcy przed dniem, w którym upływa poprzedni okres ochrony.

2. Na wniosek uprawnionego z patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa z rejestracji wzoru użytkowego lub prawa z rejestracji topografii Urząd Patentowy informuje o zbliżającym się terminie uiszczenia opłaty za dalszy okres ochrony nie później niż na miesiąc przed dniem, w którym upływa poprzedni okres ochrony.

3. Nieotrzymanie przez uprawnionego informacji, o której mowa w ust. 1 i 2, pozostaje bez wpływu na ocenę zachowania przez uprawnionego terminu na uiszczenie opłaty.

DZIAŁ II

Dokumenty potwierdzające udzielenie prawa wyłącznego

Art. 317. 1. Udzielenie patentu potwierdza się przez wydanie dokumentu patentowego.

2. Częścią składową dokumentu patentowego jest opis patentowy obejmujący opis wynalazku, zastrzeżenia patentowe i rysunki. Opis patentowy jest publikowany przez Urząd Patentowy.

3. Sprostowanie opisu patentowego może dotyczyć tylko oczywistych pomyłek albo błędów drukarskich.

4. W postanowieniu o sprostowaniu Urząd Patentowy określa jednocześnie, czy i w jakim zakresie:

- 1) nastąpi ponowna publikacja opisu;
- 2) uprawniony jest obowiązany pokryć koszty związane z ponowną publikacją opisu.

5. Informację o sprostowaniu opisu patentowego publikuje się w „Wiadomościach Urzędu Patentowego”.

Art. 318. Udzielenie dodatkowego prawa ochronnego potwierdza się przez wydanie dodatkowego świadectwa ochronnego.

Art. 319. 1. Udzielenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego potwierdza się przez wydanie świadectwa rejestracji wzoru użytkowego.

2. Częścią składową świadectwa rejestracji wzoru użytkowego jest opis ochronny wzoru użytkowego obejmujący opis tego wzoru, zastrzeżenia ochronne i rysunki. Opis ochronny wzoru użytkowego jest publikowany przez Urząd Patentowy. Przepisy art. 317 ust. 3–5 stosuje się odpowiednio.

Art. 320. 1. Udzielenie prawa z rejestracji wzoru przemysłowego potwierdza się przez wydanie świadectwa rejestracji wzoru przemysłowego.

2. Częścią składową świadectwa rejestracji wzoru przemysłowego jest opis ochronny wzoru przemysłowego obejmujący ilustrację wzoru przemysłowego oraz opis wyjaśniający ilustrację wzoru, o ile został dołączony do zgłoszenia wzoru przemysłowego. Opis ochronny wzoru przemysłowego jest publikowany przez Urząd Patentowy. Przepisy art. 317 ust. 3–5 stosuje się odpowiednio.

Art. 321. Udzielenie prawa ochronnego na znak towarowy potwierdza się przez wydanie świadectwa ochronnego na znak towarowy.

Art. 322. Udzielenie prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego potwierdza się przez wydanie świadectwa rejestracji oznaczenia geograficznego.

Art. 323. Udzielenie prawa z rejestracji topografii potwierdza się przez wydanie świadectwa rejestracji topografii układu scalonego.

Art. 324. 1. Dokumenty potwierdzające udzielenie praw wydawane w postaci papierowej opatruje się pieczęcią okrągłą z wizerunkiem orła w koronie i napisem w otoku:

„Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej” i podpisem osoby upoważnionej na piśmie przez Prezesa Urzędu Patentowego. W przypadku wydania tych dokumentów w postaci elektronicznej opatruje się je pieczęcią elektroniczną Urzędu Patentowego i kwalifikowanym podpisem elektronicznym osoby upoważnionej na piśmie przez Prezesa Urzędu Patentowego.

2. Urząd Patentowy na wniosek uprawnionego wydaje duplikat dokumentu, o którym mowa w ust. 1.

Art. 325. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wzór dokumentu patentowego, dodatkowego świadectwa ochronnego, świadectwa rejestracji wzoru użytkowego, świadectwa ochronnego na znak towarowy, świadectwa rejestracji wzoru przemysłowego, świadectwa rejestracji oznaczenia geograficznego i świadectwa rejestracji topografii układu scalonego, uwzględniając konieczność ujednoczenia formy i treści dokumentów potwierdzających uzyskanie przez uprawnionego patentu, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji.

DZIAŁ III

Rejestry

Art. 326. 1. Dla patentów, patentów europejskich walidowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dodatkowych praw ochronnych, praw ochronnych i praw z rejestracji Urząd Patentowy prowadzi:

- 1) rejestr patentów;
- 2) rejestr patentów europejskich;
- 3) rejestr dodatkowych praw ochronnych;
- 4) rejestr wzorów użytkowych;
- 5) rejestr wzorów przemysłowych;
- 6) rejestr znaków towarowych;
- 7) rejestr oznaczeń geograficznych;
- 8) rejestr topografii układów scalonych.

2. Rejestry, o których mowa w ust. 1, są rejestrami publicznymi.

3. Rejestry, o których mowa w ust. 1, są jawne.

4. Domniemywa się, że wpisy w rejestrach, o których mowa w ust. 1, są prawdziwe i że każdemu jest znana ich treść.

5. Na potwierdzenie wpisów zawartych w rejestrach Urząd Patentowy wydaje wyciągi. Przepisów o zaświadczeniach nie stosuje się.

Art. 327. 1. Urząd Patentowy, z urzędu albo na wniosek osoby zainteresowanej, dokonuje w rejestrze wpisów o zmianach stanu prawnego, a także, na wniosek osoby zainteresowanej, wpisów aktualizujących dane zawarte w rejestrze.

2. Urząd Patentowy z urzędu dokonuje w rejestrze wpisów o złożonych w Urzędzie Patentowym wnioskach o unieważnienie albo stwierdzenie wygaśnięcia prawa wyłącznego oraz sprzeciwach, a także o wytoczeniu powództwa, o którym mowa w art. 479¹²² § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.

3. Właściwy sąd zawiadamia Urząd Patentowy o wytoczeniu powództwa, o którym mowa w art. 479¹²² § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, jak również o prawomocnym zakończeniu postępowania i o zapadłym rozstrzygnięciu.

4. Na podstawie zawiadomienia właściwego sądu Urząd Patentowy dokonuje w rejestrze wpisu informacji o ustanowieniu zastawu rejestrowego na prawie własności przemysłowej.

5. Na podstawie zawiadomienia właściwego organu Urząd Patentowy dokonuje w rejestrze wpisu informacji o ustanowieniu zastawu skarbowego na prawie własności przemysłowej.

6. Na wniosek osoby zainteresowanej Urząd Patentowy dokonuje w rejestrze wpisu o ustanowieniu na prawie własności przemysłowej zabezpieczenia innego niż wymienione w ust. 4 i 5.

Art. 328. 1. W sprawach, w których wpis w rejestrze jest uzależniony od złożenia wniosku, wpis dokonuje się na podstawie decyzji.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera w szczególności:

- 1) oznaczenie wnioskodawcy i jego adres;
- 2) wyraźnie określone żądanie;
- 3) podpis wnioskodawcy lub pełnomocnika;
- 4) wykaz załączników.

3. Do wniosku należy dołączyć:

- 1) pełnomocnictwo, jeżeli wnioskodawca ustanowił pełnomocnika;
- 2) dowód uiszczenia opłaty od wniosku;
- 3) dokumenty uzasadniające wydanie decyzji o dokonaniu wpisu w rejestrze.

4. Jeżeli wniosek nie odpowiada wymaganiom, o których mowa w ust. 2 lub 3, Urząd Patentowy wzywa, w wyznaczonym terminie, wnioskodawcę do jego uzupełnienia lub poprawienia, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania.

5. Rozpatrując wniosek, o którym mowa w ust. 1, Urząd Patentowy bada, czy złożone dokumenty mające uzasadnić wydanie decyzji o dokonaniu wpisu w rejestrze, nie naruszają ustawy i odpowiadają co do formy obowiązującym przepisom.

6. Urząd Patentowy wydaje decyzję o odmowie dokonania wpisu w rejestrze, jeżeli złożone dokumenty oraz wyjaśnienia nie uzasadniają wydania decyzji o dokonaniu takiego wpisu. Przed wydaniem decyzji Urząd Patentowy wzywa wnioskodawcę, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do usunięcia braków lub złożenia wyjaśnień w wyznaczonym terminie. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

7. Wpisy, o których mowa w ust. 1, nie wiążą organu, do którego kompetencji, zgodnie z przepisami prawa, należy rozstrzygnięcie w sprawie dokumentu będącego podstawą decyzji o wpisie w rejestrze lub w sprawie, której wynik mógłby mieć wpływ na decyzję Urzędu Patentowego o dokonaniu wpisu w rejestrze.

Art. 329. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia rejestrów, warunki i tryb dokonywania w nich wpisów, sposób udostępniania rejestrów oraz wydawania z nich wyciągów, z uwzględnieniem wykorzystania nowoczesnych technik udostępniania informacji. Określenie tego sposobu, warunków i trybu nie może tworzyć nadmiernych utrudnień dla podmiotów zainteresowanych.

DZIAŁ IV

Publikacje urzędowe

Art. 330. Urząd Patentowy publikuje w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” zgłoszenia wynalazków.

2. Publikacji w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” podlegają informacje o:

- 1) udzieleniu patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji, przedłużeniu obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego, o uznaniu ochrony międzynarodowego znaku towarowego i międzynarodowego wzoru przemysłowego oraz o złożonym tłumaczeniu patentu europejskiego, a także o ograniczeniu prawa wyłącznego przez zmianę zastrzeżeń;
- 2) decyzjach o odmowie udzielenia patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego, przedłużenia obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego, odmowie uznania ochrony międzynarodowego znaku towarowego oraz o umorzeniu postępowania

- w sprawie dotyczącej zgłoszenia, o którym Urząd Patentowy uprzednio dokonał publikacji albo podał do publicznej wiadomości w sposób przewidziany w ustawie;
- 3) złożonych wnioskach o udzielenie dodatkowego prawa ochronnego lub przedłużenie obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego, a także o złożonych zgłoszeniach wydzielonych wynalazków i tłumaczeniach zastrzeżeń patentowych europejskich zgłoszeń patentowych;
 - 4) złożonych wnioskach o przekształcenie zgłoszenia wynalazku w zgłoszenie wzoru użytkowego, o którego zgłoszeniu Urząd Patentowy dokonał publikacji w sposób przewidziany w ustawie;
 - 5) adresach, oprogramowaniu i formacie danych używanych w Urzędzie Patentowym dla zgłoszeń w postaci elektronicznej lub na informatycznym nośniku danych, a także o dokumentach, które mogą być przesłane w postaci elektronicznej lub na informatycznym nośniku danych.

Art. 331. Nie publikuje się informacji o wygaśnięciu patentu, patentu europejskiego walidowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji, jeżeli nastąpiło ono na skutek upływu okresu, na jaki prawo zostało udzielone.

Art. 332. Prezes Urzędu Patentowego określi, w drodze zarządzenia, rodzaje wpisów w rejestrach, aktów o charakterze urzędowym, komunikatów oraz dodatkowych informacji podlegających publikacji w „Wiadomościach Urzędu Patentowego”.

TYTUŁ VI

Przepisy ogólne o postępowaniu przed Urzędem Patentowym

Art. 333. Stroną postępowania przed Urzędem Patentowym w sprawie o udzielenie prawa wyłącznego jest zgłaszający.

Art. 334. 1. Pełnomocnikiem strony w postępowaniu przed Urzędem Patentowym w sprawach dotyczących dokonywania i rozpatrywania zgłoszeń i utrzymywania ochrony wynalazków, produktów leczniczych oraz produktów ochrony roślin, wzorów użytkowych lub topografii, może być rzecznik patentowy lub osoba świadcząca usługi transgraniczne w rozumieniu ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 944).

2. Pełnomocnikiem strony w postępowaniu przed Urzędem Patentowym w sprawach dotyczących dokonywania i rozpatrywania zgłoszeń i utrzymywania ochrony znaków towarowych, wzorów przemysłowych i oznaczeń geograficznych, może być rzecznik patentowy, adwokat, radca prawny lub osoba świadcząca usługi transgraniczne w rozumieniu ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych.

3. Pełnomocnikiem osoby fizycznej może być również współuprawniony, a także rodzice, małżonek, rodzeństwo, zstępni strony oraz osoby pozostające ze stroną w stosunku przysposobienia.

4. Osoby niemające miejsca zamieszkania lub siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawach, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą działać tylko za pośrednictwem odpowiednio rzecznika patentowego, adwokata, radcy prawnego lub osoby świadczącej usługi transgraniczne w rozumieniu ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych. Obowiązek ten nie dotyczy osób mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na obszarze Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej.

5. W przypadku wniesienia pisma lub opłaty przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę poza obszarem Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, która nie ustanowiła pełnomocnika, Urząd Patentowy wzywa ją, pod rygorem pozostawienia pisma bez rozpoznania albo zaniechania żądanej czynności, do ustanowienia pełnomocnika w wyznaczonym terminie.

Art. 335. 1. Pełnomocnikiem strony do jednej czynności może być tylko jedna osoba fizyczna.

2. Pełnomocnictwa udziela się na piśmie i dołącza się je do akt, albo jego uwierzytelniony odpis, przy dokonywaniu pierwszej czynności prawnej.

3. Jeżeli pełnomocnictwo dotyczy więcej niż jednej sprawy, dołącza się je, albo jego uwierzytelniony odpis, do akt każdej sprawy.

4. Pełnomocnik, z wyjątkiem osób, o których mowa w art. 334 ust. 3, może sam uwierzytelnić odpis udzielonego mu pełnomocnictwa.

5. Złożenie dokumentu wykazującego umocowanie, innego niż pełnomocnictwo, lub jego uwierzytelnionego odpisu, nie jest wymagane, jeżeli stwierdzenie umocowania jest możliwe na podstawie rejestru publicznego, do którego Urząd Patentowy ma dostęp.

6. W przypadku osoby zagranicznej, złożenie dokumentu wykazującego umocowanie, innego niż pełnomocnictwo albo jego uwierzytelniony odpis, nie jest wymagane także, gdy umocowanie zostanie potwierdzone przez ustanowionego w sprawie adwokata, radcę prawnego, rzecznika patentowego lub osobę świadczącą usługi transgraniczne w rozumieniu ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych oświadczeniem o reprezentowaniu zgodnym z przepisami obowiązującymi w miejscu sporządzenia dokumentu pełnomocnictwa.

7. W przypadku niezłożenia dokumentu pełnomocnictwa, Urząd Patentowy, wzywa pełnomocnika do usunięcia, w wyznaczonym terminie, braku oraz stronę do potwierdzenia czynności dokonanych przez pełnomocnika, pod rygorem pozostawienia pisma bez rozpoznania albo zaniechania żądanej czynności.

8. W przypadku dokonania zgłoszenia przez pełnomocnika, który nie nadesłał dokumentu pełnomocnictwa, Urząd Patentowy wzywa pełnomocnika, w drodze postanowienia, w wyznaczonym terminie, pod rygorem umorzenia postępowania, do usunięcia braku oraz stronę do potwierdzenia czynności dokonanych przez pełnomocnika.

Art. 336. 1. Jeżeli w sprawie działał pełnomocnik, a zostanie ustanowiony przez stronę inny pełnomocnik z tym samym zakresem działania, uważa się, że pierwsze pełnomocnictwo zostało odwołane.

2. Jeżeli pełnomocnictwo obejmuje kilka osób ustanowionych do tych samych czynności, za pełnomocnika uważa się tego z nich, który dokonał czynności i dołączył pełnomocnictwo do akt. Przy podjęciu czynności przez inną wymienioną w pełnomocnictwie osobę przepisy ust. 1 oraz art. 335 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 337. W przypadku upoważnienia przez stronę do działania w postępowaniu przed Urzędem Patentowym jednostki świadczącej usługi w tym zakresie i złożenia oświadczenia przez kierownika tej jednostki, wskazującego zatrudnionego w niej rzecznika patentowego albo radcę prawnego, jako upoważnionego do działania, oświadczenie takie uważa się za pełnomocnictwo.

Art. 338. 1. Pełnomocnik może udzielić dalszego pełnomocnictwa (substytucja).

2. Pełnomocnik, o którym mowa w art. 334 ust. 3, może udzielić dalszego pełnomocnictwa wyłącznie rzecznikowi patentowemu, adwokatowi lub radcy prawnemu.

Art. 339. 1. Jeżeli stroną w sprawie jest więcej niż jedna osoba i osoby te nie wyznaczyły wspólnego pełnomocnika, wskazują one jeden adres do korespondencji. W

przypadku niewskazania takiego adresu uważa się, że jest nim adres osoby wymienionej na pierwszym miejscu w podaniu albo w innym dokumencie będącym podstawą wszczęcia postępowania.

2. Na wniosek strony Urząd Patentowy przekazuje pisma kierowane zgodnie z ust. 1 także na dodatkowo wskazane przez stronę adresy. Przepis ten stosuje się odpowiednio również w przypadku, gdy stroną w sprawie jest jedna osoba, która wyznaczyła pełnomocnika.

Art. 340. 1. Korespondencję, w tym zgłoszenia, w postępowaniu przed Urzędem Patentowym, wnosi się na piśmie, utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej. Przepis art. 15 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

2. W korespondencji złożonej w postaci elektronicznej za podpis równoważny z podpisem własnoręcznym uważa się także podpis spełniający wymagania określone w umowach międzynarodowych lub przepisach prawa Unii Europejskiej, o których mowa w art. 3.

3. Korespondencję, w tym zgłoszenia w sprawach przedmiotów własności przemysłowej, w postaci elektronicznej wnosi się na adres do doręczeń elektronicznych albo przez system teleinformatyczny Urzędu Patentowego, przy użyciu formularzy elektronicznych udostępnionych w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Urzędu Patentowego.

4. Korespondencję w postaci elektronicznej, o której mowa w ust. 1, sporządza się w formatach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 18 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2021 r. poz. 2070).

5. W sprawach dotyczących przedmiotów własności przemysłowej Urząd Patentowy może, za zgodą strony, doręczać korespondencję tylko przez system teleinformatyczny Urzędu Patentowego.

6. Wyrażenie albo wycofanie zgody, o której mowa w ust. 5, następuje przez system teleinformatyczny Urzędu Patentowego.

7. Wyrażenie albo wycofanie zgody, o której mowa w ust. 5, wywołuje skutki prawne tylko w sprawie, w której została złożona.

8. Wycofanie zgody, o której mowa w ust. 5, wywołuje skutki prawne z dniem doręczenia Urzędowi Patentowemu oświadczenia o wycofaniu zgody, w sposób określony w ust. 6.

9. Urząd Patentowy poucza o skutkach prawnych wynikających z wyrażenia albo wycofania zgody, o której mowa w ust. 5.

10. W przypadku doręczania korespondencji przez system teleinformatyczny Urzędu Patentowego, pismo uznaje się za doręczone w dniu wskazanym w urzędowym poświadczeniu odbioru, a w przypadku jego braku – po upływie 14 dni od dnia umieszczenia pisma w systemie teleinformatycznym Urzędu Patentowego .

Art. 341. Zawiadomienia i informacje Urzędu Patentowego nie wymagają podpisu i pieczęci.

Art. 342. 1. Zgłaszający, który w toku postępowania przed Urzędem Patentowym wnosi o przetłumaczenie sporządzonych w języku obcym dokumentów mogących świadczyć o istnieniu przeszkód do udzielenia prawa wyłącznego, ponosi koszty ich tłumaczenia na język polski.

2. Urząd Patentowy może wezwać zgłaszającego do uiszczenia zaliczki na pokrycie kosztów tłumaczenia na język polski.

3. W przypadku nieuiszczenia przez zgłaszającego zaliczki w wysokości i terminie wskazanych w wezwaniu wniosek, o którym mowa w ust. 1, uważa się za wycofany.

4. Do tłumaczenia dokumentów na potrzeby postępowania przed sądem administracyjnym przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 343. 1. Przy ocenie spełniania warunków wymaganych do udzielenia prawa wyłącznego nie stosuje się dowodu z opinii biegłego, chyba że Urząd Patentowy uzna ten dowód za niezbędny.

2. W toku badania zgłoszenia Urząd Patentowy, również przed podaniem do publicznej wiadomości informacji o zgłoszeniu albo wniosku o udzielenie lub przedłużenie obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego może, bez zgody zgłaszającego, zasięgać opinii. Osoby uczestniczące w wydawaniu opinii, w okresie poprzedzającym podanie do publicznej wiadomości informacji o zgłoszeniu, są obowiązane do nieujawniania danych dotyczących zgłoszenia.

Art. 344. 1. O ile ustawa nie stanowi inaczej, w toku postępowania w sprawach związanych z rozpatrywaniem zgłoszeń oraz utrzymaniem ochrony przedmiotów własności przemysłowej, a także w postępowaniu w sprawie dokonywania wpisu w rejestrze, Urząd Patentowy wyznacza stronie termin miesiąca do dokonania określonych czynności.

2. W uzasadnionym przypadku, w postępowaniu, o którym mowa w ust. 1, Urząd Patentowy wyznacza dłuższy termin, lecz nie więcej niż o 2 miesiące.

3. Czynność może być dokonana w terminie 2 miesięcy po upływie terminu wyznaczonego zgodnie z ust. 1 albo 2, jeżeli przed jego upływem strona zawiadomi Urząd Patentowy o braku możliwości dotrzymania wyznaczonego terminu.

Art. 345. Jeżeli termin dokonania zgłoszenia w celu zachowania uprzedniego pierwszeństwa lub termin złożenia dokumentu przypada na dzień, w którym Urząd Patentowy jest nieczynny dla interesantów, doręczenie zgłoszenia lub dokumentu w pierwszym dniu otwarcia Urzędu Patentowego traktuje się jako dokonane w terminie.

Art. 346. 1. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, Urząd Patentowy może przywrócić uchybiony termin na wniosek strony, o ile ta uprawdopodobni, że uchybienie nastąpiło bez jej winy. Jednocześnie ze złożeniem wniosku o przywrócenie terminu wnioskodawca dokonuje czynności, dla której wyznaczony był termin.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się do Urzędu Patentowego w terminie 6 miesięcy od dnia, w którym upłynął termin do dokonania określonej czynności.

3. Przywrócenie terminu do złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 2, jest niedopuszczalne.

4. W sprawach o przywrócenie terminu Urząd Patentowy wydaje postanowienia. Na postanowienie o odmowie przywrócenia terminu służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

5. Postanowienie o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy jest ostateczne.

6. Jeżeli została wydana decyzja kończąca postępowanie na skutek uchybienia przez stronę terminu, okoliczności związane z uchybieniem terminu podnosi się wyłącznie we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 347. Do terminów, do których nie ma zastosowania przepis art. 346 ust. 1, uchybionych z powodu nadzwyczajnych okoliczności, stosuje się odpowiednio art. 121 pkt 4 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny. W tych sprawach Urząd Patentowy wydaje, po przedstawieniu przez zainteresowanego odpowiednich dowodów, postanowienie. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Przepis art. 346 ust. 6 stosuje się odpowiednio.

Art. 348. W postępowaniu przed Urzędem Patentowym w sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735, 1491 i 2052) stosuje się odpowiednio.

Art. 349. 1. W sprawach związanych z rozpatrywaniem zgłoszeń oraz utrzymaniem ochrony przedmiotów własności przemysłowej, w postępowaniu w sprawach dokonywania wpisów w rejestrach, a także w postępowaniu w sprawie opozycji, ograniczenia patentu albo prawa z rejestracji wzoru użytkowego, sprzeciwu i w postępowaniu spornym, przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego o terminach załatwiania spraw nie stosuje się.

2. Jeżeli okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania albo stwierdzenie nieważności decyzji mogą być podniesione w postępowaniu o unieważnienie udzielonego patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji albo w postępowaniu w sprawie sprzeciwu, przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego o wznowieniu postępowania i stwierdzeniu nieważności decyzji nie stosuje się.

TYTUŁ VII

Środki zaskarżenia

Rozdział 1

Ponowne rozpatrzenie sprawy

Art. 350. 1. Na decyzję Urzędu Patentowego stronie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

2. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy wymaga uzasadnienia.

3. Termin do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wynosi miesiąc od dnia doręczenia stronie decyzji.

4. Uzasadnienie może być złożone w terminie miesiąca od dnia złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

5. W przypadku niezłożenia uzasadnienia w terminie, o którym mowa w ust. 4, Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania, do złożenia uzasadnienia w terminie miesiąca.

6. W sprawach międzynarodowych znaków towarowych, w których decyzja jest przekazywana wyłącznie do Biura Międzynarodowego, termin do złożenia wniosku o

ponowne rozpatrzenie sprawy wynosi miesiąc od dnia opublikowania przez Biuro informacji o decyzji.

7. Do ponownego rozpatrzenia sprawy Prezes Urzędu Patentowego wyznacza eksperta.

8. Do postanowień, na które służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, przepisy ust. 2–5 i 7 stosuje się odpowiednio.

Art. 351. Jeżeli wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy nie spełnia wymogów formalnych, Urząd Patentowy wzywa wnioskodawcę do usunięcia braków w terminie miesiąca, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania.

Art. 352. 1. Decyzja o umorzeniu postępowania na skutek uchybienia terminu do dokonania czynności może zostać uchylona, jeżeli strona złoży wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, w którym uprawdopodobni, że uchybienie terminu nastąpiło bez jej winy, i jednocześnie dokona czynności, dla której wyznaczony był termin.

2. Decyzja stwierdzająca wygaśnięcie prawa wyłącznego z powodu nieuiszczenia opłaty okresowej za ochronę może zostać uchylona na wniosek strony o ponowne rozpatrzenie sprawy, w którym uprawdopodobni ona, że uchybienie terminu nastąpiło bez jej winy. Wraz z wnioskiem uiszcza się zaległą opłatę okresową, o której mowa w art. 308 ust. 1 powiększoną o 30%.

Art. 353. 1. W wyniku ponownego rozpatrzenia sprawy Urząd Patentowy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo części i w tym zakresie rozstrzyga co do istoty sprawy, albo
- 3) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo części i w tym zakresie umarza postępowanie w sprawie, albo
- 4) uchyla decyzję w przypadku, o którym mowa w art. 352, albo
- 5) uchyla w całości albo części decyzję o odmowie udzielenia prawa wyłącznego w części, albo
- 6) umarza postępowanie w części, a w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo uchyla zaskarżoną decyzję i rozstrzyga co do istoty sprawy, albo
- 7) umarza postępowanie.

2. W przypadku nieuwzględnienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy i utrzymania decyzji w mocy termin do dokonania czynności, wyznaczony w zaskarżonej decyzji, biegnie na nowo.

3. W przypadku uwzględnienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy i uchylecia decyzji, opłata uiszczona od tego wniosku podlega zwrotowi.

4. Do postanowień przepisy ust. 1–3 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 2

Skarga do sądu administracyjnego

Art. 354. 1. Na decyzje Urzędu Patentowego oraz postanowienia, na które służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, stronie służy skarga do sądu administracyjnego.

2. Prezes Urzędu Patentowego wyznacza eksperta do rozpatrzenia zasadności otrzymanej skargi.

Art. 355. Na prawomocne orzeczenie Urzędu Patentowego, kończące postępowanie w sprawie, a rażąco naruszające prawo, Prezes Urzędu Patentowego, Prokurator Generalny Rzeczypospolitej Polskiej lub Rzecznik Praw Obywatelskich mogą wnieść skargę do sądu administracyjnego w terminie 6 miesięcy od dnia doręczenia stronie orzeczenia.

TYTUŁ VIII

Postępowanie sprzeciwowe, sporne i koncyliacyjne

DZIAŁ I

Postępowanie sprzeciwowe

Art. 356. 1. Każdy może wnieść sprzeciw wobec prawomocnej decyzji Urzędu Patentowego o udzieleniu prawa z rejestracji albo decyzji o uznaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego wzoru przemysłowego w terminie 2 miesięcy od daty publikacji w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” informacji o udzieleniu prawa albo uznaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego wzoru przemysłowego.

2. Podstawę sprzeciwu, o którym mowa w ust. 1, stanowią okoliczności, które uzasadniają unieważnienie prawa z rejestracji.

Art. 357. Stronami postępowania w sprawie sprzeciwu są uprawniony i wnoszący sprzeciw.

Art. 358. Do rozpatrzenia sprzeciwu Prezes Urzędu Patentowego wyznacza eksperta.

Art. 359. Urząd Patentowy rozpatruje sprzeciw w jego granicach i jest związany podstawą prawną wskazaną przez wnoszącego sprzeciw.

Art. 360. 1. Sprzeciw zawiera:

- 1) oznaczenie stron i ich adresy;
- 2) wskazanie decyzji, której dotyczy;
- 3) wskazanie zakresu sprzeciwu;
- 4) wskazanie podstawy prawnej i okoliczności faktycznych oraz dowodów wraz z uzasadnieniem;
- 5) podpis wnioskodawcy albo pełnomocnika;
- 6) dowód uiszczenia opłaty od sprzeciwu.

2. Sprzeciw zawiera także:

- 1) oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby wnoszącego sprzeciw albo, w przypadku, gdy wnoszący sprzeciw jest przedsiębiorcą wpisanym do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – adres do doręczeń wpisany do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej;
- 2) oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby pełnomocnika wnoszącego sprzeciw;
- 3) numer w Krajowym Rejestrze Sądowym albo, w przypadku osoby zagranicznej, numer w innym właściwym rejestrze albo ewidencji, wnoszącego sprzeciw niebędącego osobą fizyczną, jeżeli dotyczy;
- 4) adres dla doręczeń elektronicznych, jeżeli sprzeciw składa adwokat, radca prawny lub rzecznik patentowy, a przypadku osoby świadczącej usługi transgraniczne w rozumieniu ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych – adres poczty elektronicznej.

3. Sprzeciw wnosi się na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej, wraz z odpisem dla uprawnionego.

4. W przypadku sprzeciwu wniesionego w postaci elektronicznej odpisu nie dołącza się, chyba że uprawniony nie stosuje środków komunikacji elektronicznej do odbioru pism. W takim przypadku Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do złożenia odpisu w postaci papierowej w wyznaczonym terminie.

5. Dokumenty sporządzone w języku obcym wnosi się wraz z ich tłumaczeniem na język polski. W przypadku braku tłumaczenia tych dokumentów Urząd Patentowy wzywa, w

drodze postanowienia, pod rygorem ich pominięcia, do złożenia tłumaczenia w wyznaczonym terminie.

Art. 361. 1. W przypadku gdy w sprzeciwie nie wskazano decyzji, wobec której sprzeciw jest wnoszony lub jego podstawy prawnej i okoliczności faktycznych, Urząd Patentowy pozostawia go bez rozpoznania, chyba że brak zostanie uzupełniony z zachowaniem terminu, o którym mowa w art. 356 ust. 1.

2. Jeżeli sprzeciw nie spełnia wymogów innych niż określone w ust.1, z wyłączeniem art. 360 ust. 2, Urząd Patentowy wyznacza wnoszącemu sprzeciw termin do usunięcia braków, pod rygorem pozostawienia sprzeciwu bez rozpoznania.

Art. 362. 1. Urząd Patentowy niezwłocznie zawiadamia uprawnionego o wniesieniu sprzeciwu i informuje strony o możliwości złożenia w terminie miesiąca zgodnego wniosku o wyznaczenie terminu do ugodowego rozstrzygnięcia sporu.

2. Na zgodny wniosek stron Urząd Patentowy wyznacza stronom termin 2 miesięcy do ugodowego rozstrzygnięcia sporu.

3. Po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1 albo 2, Urząd Patentowy wyznacza wnoszącemu sprzeciw termin do przedstawienia wszystkich okoliczności faktycznych i dowodów.

4. Po upływie terminu, o którym mowa w ust. 3, Urząd Patentowy wyznacza uprawnionemu termin do udzielenia odpowiedzi na sprzeciw. W odpowiedzi na sprzeciw uprawniony zajmuje stanowisko oraz przedstawia wszystkie okoliczności faktyczne i dowody.

5. Urząd Patentowy doręcza wnoszącemu sprzeciw odpis odpowiedzi na sprzeciw oraz wyznacza termin na zajęcie stanowiska i uzupełnienie dowodów.

6. W uzasadnionych przypadkach Urząd Patentowy może wezwać stronę do złożenia, w wyznaczonym terminie, dodatkowych wyjaśnień.

7. Do odpowiedzi na sprzeciw oraz innych pism składanych przez strony przepisy art. 360 ust. 1 pkt 1 i 3 oraz ust. 3–5 stosuje się odpowiednio. Do odpowiedzi na sprzeciw stosuje się także przepis art. 360 ust. 2.

8. Jeżeli odpowiedź na sprzeciw lub inne pisma nie spełniają wymogów formalnych, z wyłączeniem art. 360 ust. 2, Urząd Patentowy wyznacza termin do usunięcia braków, pod rygorem pominięcia.

9. Przed wydaniem decyzji w sprawie sprzeciwu Urząd Patentowy informuje strony o zebraniu całego materiału dowodowego w sprawie.

Art. 363. 1. W terminie wyznaczonym na udzielenie odpowiedzi na sprzeciw, uprawniony z prawa z rejestracji wzoru użytkowego może wnieść o zmianę zakresu ochrony wzoru użytkowego przez zmianę zastrzeżeń ochronnych. Przepis art. 117 stosuje się odpowiednio. Żądanie wniesione po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpoznania.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, uprawniony wraz ze zmienionymi zastrzeżeniami ochronnymi składa dostosowane do wprowadzonych zmian wzoru użytkowego opis wzoru użytkowego i rysunki. Przepis art. 116 stosuje się odpowiednio.

3. W przypadku złożenia kolejnej wersji zmienionych zastrzeżeń ochronnych poprzednią wersję uznaje się za wycofaną.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Urząd Patentowy przekazuje wnoszącemu sprzeciw odpowiedź na sprzeciw oraz wyznacza mu termin na zajęcie stanowiska i przedstawienie dowodów w zakresie zmiany zakresu ochrony przez zmianę zastrzeżeń ochronnych.

5. Uprawniony z prawa z rejestracji wzoru użytkowego może odnieść się do stanowiska i dowodów przedstawionych na podstawie ust. 4 w terminie wyznaczonym przez Urząd Patentowy.

6. Jeżeli toczy się postępowanie o ograniczenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego w trybie art. 128 ust. 1, postępowanie w sprawie sprzeciwu wobec udzielenia prawa z rejestracji wzoru użytkowego zawiesza się do czasu prawomocnego zakończenia postępowania o ograniczenie tego prawa. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

7. Zmiana zakresu ochrony wzoru użytkowego podlega wpisowi w rejestrze wzorów użytkowych. Informacja o zmianie zakresu ochrony wzoru użytkowego, a także zmieniony opis ochronny, są publikowane przez Urząd Patentowy.

8. Zmiana zakresu ochrony wzoru użytkowego wywołuje skutek od daty zgłoszenia wzoru użytkowego. Zmieniony w taki sposób wzór użytkowy stanowi przedmiot postępowania w sprawie sprzeciwu.

Art. 364. 1. W terminie wyznaczonym na udzielenie odpowiedzi na sprzeciw, uprawniony z prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego może wnieść o zmianę prawa z rejestracji tego oznaczenia. Żądanie wniesione po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpoznania.

2. Urząd Patentowy wydaje decyzję po zasięgnięciu opinii Rady. Przepis art. 258 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

3. Urząd Patentowy podaje do publicznej wiadomości informację o złożeniu wniosku o zmianę prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego.

4. W terminie miesiąca od podania informacji, o której mowa w ust. 3, osoby ujawnione w rejestrze jako uprawnione do używania oznaczenia geograficznego mogą wnieść zastrzeżenia.

5. Zastrzeżenia rozpatruje się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu.

Art. 365. Urząd Patentowy pomija okoliczności faktyczne i dowody niezgłoszone w wyznaczonym terminie, chyba że strona wykaże, że ich powołanie nie było możliwe albo że potrzeba ich powołania wynikła później. Dalsze okoliczności faktyczne i dowody na ich poparcie powołuje się w terminie miesiąca od dnia, w którym powołanie ich stało się możliwe lub wynikła potrzeba ich powołania.

Art. 366. 1. O ile ustawa nie stanowi inaczej, w toku postępowania w sprawie sprzeciwu Urząd Patentowy wyznacza stronie termin miesiąca dla dokonania określonych czynności.

2. Czynność może być dokonana w terminie miesiąca po upływie terminu wyznaczonego zgodnie z ust. 1, jeżeli przed jego upływem, strona zawiadomi Urząd Patentowy na piśmie o braku możliwości dotrzymania wyznaczonego terminu.

Art. 367. W przypadku złożenia sprzeciwu wobec udzielenia prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego, Urząd Patentowy wydaje decyzję po zasięgnięciu opinii Rady. Przepis art. 258 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 368. W przypadku, gdy uprawniony w terminie wyznaczonym do udzielenia odpowiedzi na sprzeciw uzna sprzeciw za zasadny w całości, Urząd Patentowy wydaje decyzję o uchyleniu w całości albo części decyzji o udzieleniu prawa wyłącznego lub decyzji o uznaniu ochrony międzynarodowego wzoru przemysłowego i w tym zakresie umarza postępowanie w sprawie zgłoszenia wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego, oznaczenia geograficznego, topografii lub uznania ochrony międzynarodowego wzoru przemysłowego.

Art. 369. 1. Po rozpatrzeniu sprzeciwu, Urząd Patentowy wydaje decyzję, w której:

- 1) uznaje sprzeciw za zasadny w całości albo części i w tym zakresie uchyla decyzję o udzieleniu prawa z rejestracji lub uznaniu międzynarodowego wzoru przemysłowego oraz odmawia udzielenia prawa lub uznania ochrony międzynarodowego wzoru przemysłowego;
- 2) oddala sprzeciw;
- 3) umarza postępowanie.

2. W przypadku, o którym mowa w art. 363 albo art. 364, Urząd Patentowy rozstrzyga dodatkowo o zmianie zakresu ochrony wzoru użytkowego albo zmianie prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego.

Art. 370. W przypadku ponownego rozpatrywania sprawy nowe okoliczności faktyczne i dowody mogą być powołane tylko, jeżeli ich powołanie nie było wcześniej możliwe albo potrzeba ich powołania wynikła później. Przepisy art. 362 ust. 4 i 5 oraz art. 365 stosuje się odpowiednio.

Art. 371. Uchylenie w całości albo części decyzji o udzieleniu prawa z rejestracji na skutek uwzględnienia sprzeciwu podlega wpisowi we właściwym rejestrze. Przepis art. 91 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 372. 1. Jeżeli wobec tej samej decyzji wniesiono więcej niż jeden sprzeciw, Urząd Patentowy w pierwszej kolejności rozpatruje sprzeciw, który wpłynął wcześniej i spełniał warunki wynikające z art. 360 i art. 361.

2. Jeżeli wobec tej samej decyzji wniesiono więcej niż jeden sprzeciw, Urząd Patentowy może połączyć kilka spraw w celu ich łącznego rozpoznania, jeżeli przyczyni się to do przyspieszenia lub usprawnienia postępowania.

Art. 373. W przypadku złożenia sprzeciwu po wytoczeniu powództwa, o którym mowa w art. 479¹²² ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, postępowanie zawiesza się do czasu prawomocnego zakończenia postępowania przed sądem. Na postanowienie o zawieszeniu postępowania i o odmowie podjęcia zawieszzonego postępowania służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 374. 1. W przypadku złożenia sprzeciwu po wszczęciu postępowania o unieważnienie albo stwierdzenie wygaśnięcia tego samego prawa wyłącznego, postępowanie zawiesza się do czasu prawomocnego zakończenia postępowania o unieważnienie albo stwierdzenie wygaśnięcia prawa wyłącznego. Na postanowienie o zawieszeniu postępowania lub o odmowie podjęcia zawieszzonego postępowania służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

2. Jeżeli toczące się postępowanie o unieważnienie albo stwierdzenie wygaśnięcia prawa wyłącznego nie ma wpływu na postępowanie w sprawie sprzeciwu, przepisu ust. 1 nie stosuje się.

Art. 375. Urząd Patentowy odmawia wszczęcia albo umarza postępowanie w sprawie sprzeciwu, jeżeli decyzja Urzędu Patentowego dotycząca tego samego prawa wyłącznego, tej samej podstawy prawnej i okoliczności tożsamyh co do istoty, stała się prawomocna.

Art. 376. 1. Urząd Patentowy zwraca wnoszącemu sprzeciw opłatę od sprzeciwu, w przypadku:

- 1) pozostawienia sprzeciwu bez rozpoznania;
- 2) cofnięcia sprzeciwu przed wezwaniem do udzielenia odpowiedzi na sprzeciw;
- 3) uznania sprzeciwu za zasadny zgodnie z art. 368;
- 4) odmowy wszczęcia albo umorzenia postępowania zgodnie z art. 375.

2. Koszty postępowania w sprawie sprzeciwu znosi się wzajemnie.

Art. 377. Do postępowania w sprawie sprzeciwu przepisów art. 333, art. 334 ust. 1–3, art. 335 ust. 8, art. 342, art. 344, art. 350 ust. 6 i art. 352 ust. 2 nie stosuje się.

DZIAŁ II

Postępowanie sporne

Rozdział 1

Postępowanie sporne

Art. 378. 1. Urząd Patentowy - w trybie postępowania spornego - rozstrzyga sprawy o:

- 1) unieważnienie patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji;
- 2) unieważnienie patentu europejskiego walidowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, udzielonego w trybie określonym w Konwencji o patencie europejskim;
- 3) unieważnienie uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego;
- 4) stwierdzenie wygaśnięcia patentu na wynalazek dotyczący materiału biologicznego lub jego użycia, w przypadku określonym w art. 90 ust. 1 pkt 4;
- 5) stwierdzenie wygaśnięcia dodatkowego prawa ochronnego, w przypadku gdy zezwolenie na wprowadzenie produktu na rynek zostanie cofnięte po upływie okresu na jaki został udzielony patent podstawowy;
- 6) uchylenie przedłużenia obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego w przypadku, o którym mowa w art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr

469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczące dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych;

- 7) stwierdzenie wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy, w przypadkach określonych w art. 245;
- 8) stwierdzenie wygaśnięcia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego, w przypadkach określonych w art. 245;
- 9) unieważnienie uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego wzoru przemysłowego;
- 10) stwierdzenie wygaśnięcia prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego, w przypadku określonym w art. 279 ust. 1;
- 11) stwierdzenie wygaśnięcia prawa z rejestracji topografii, w przypadkach określonych w art. 146 pkt 2;
- 12) udzielenie licencji przymusowej na korzystanie z wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub topografii;
- 13) udzielenie licencji przymusowej na korzystanie z wynalazku, na który udzielono patentu europejskiego walidowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w trybie określonym w Konwencji o patencie europejskim;
- 14) zmianę decyzji o udzieleniu licencji przymusowej;
- 15) zasadności zastrzeżenia wobec zmiany prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego, w przypadku określonym w art. 274 ust. 6.

2. Sprawy, o których mowa ust. 1, rozpatrują kolegia orzekające do spraw spornych.

Art. 379. 1. Postępowanie sporne w sprawach, o których mowa w art. 378 ust. 1, wszczyna się na wniosek.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, wnosi się na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej.

Art. 380. 1. Wniosek, o którym mowa w art. 379 ust. 1, zawiera:

- 1) oznaczenie stron i ich adresy;
- 2) wyraźnie określone żądanie;
- 3) wskazanie podstawy prawnej i okoliczności faktycznych oraz dowodów wraz z uzasadnieniem;
- 4) podpis wnioskodawcy albo pełnomocnika;
- 5) dowód uiszczenia opłaty od wniosku.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, przepisy art. 360 ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.

3. Jeżeli wniosek nie spełnia wymogów formalnych, o których mowa w ust. 1 lub 2, Urząd Patentowy wzywa wnioskodawcę, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do usunięcia braków w terminie miesiąca.

4. Do wymogów, o których mowa w art. 360 ust. 2, przepisu ust. 3 nie stosuje się.

Art. 381. 1. Urząd Patentowy doręcza uprawnionemu odpis wniosku, o którym mowa w art. 379 ust. 1, wzywając do udzielenia odpowiedzi. W odpowiedzi na wniosek uprawniony zajmuje stanowisko oraz przedstawia wszystkie okoliczności faktyczne i dowody.

2. Po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, Urząd Patentowy doręcza wnioskodawcy odpis odpowiedzi na wniosek oraz wyznacza termin na zajęcie stanowiska i uzupełnienie dowodów.

3. Uprawniony może, w wyznaczonym terminie, odnieść się do stanowiska oraz uzupełnionych dowodów zgodnie z ust. 2.

4. W uzasadnionych przypadkach Urząd Patentowy może wezwać stronę do złożenia, w wyznaczonym terminie, dodatkowych wyjaśnień.

5. Do odpowiedzi na wniosek oraz innych pism składanych przez strony przepisy art. 360 ust. 1 pkt 1 i 5, ust. 3–5 oraz art. 362 ust. 8 stosuje się odpowiednio. Do odpowiedzi na wniosek stosuje się także art. 360 ust. 2.

Art. 382. 1. W terminie wyznaczonym na udzielenie odpowiedzi na wniosek uprawniony może podnieść zarzut nieużywania wcześniejszego znaku towarowego, o którym mowa w art. 243. Zarzut podniesiony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpoznania.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Urząd Patentowy przekazuje wnioskodawcy odpowiedź na wniosek oraz wyznacza mu termin na zajęcie stanowiska, w szczególności przedstawienie dowodów używania wcześniejszego znaku towarowego. Przepis art. 245 ust. 5 stosuje się odpowiednio.

3. Uprawniony może odnieść się do stanowiska i dowodów, o których mowa w ust. 2, w terminie wyznaczonym przez Urząd Patentowy.

Art. 383. 1. W terminie wyznaczonym na udzielenie odpowiedzi na wniosek, uprawniony z patentu albo prawa z rejestracji wzoru użytkowego może wnieść o zmianę

zakresu ochrony przez zmianę zastrzeżeń. Przepis art. 41 i art. 117 stosuje się odpowiednio. Żądanie zgłoszone po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpoznania.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, uprawniony wraz ze zmienionymi zastrzeżeniami składa dostosowane do wprowadzonych zmian opis wynalazku albo wzoru użytkowego oraz, o ile są wymagane, rysunki. Przepisy art. 38 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 2, art. 39, art. 114 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz art. 116 stosuje się odpowiednio.

3. W przypadku złożenia kolejnej wersji zmienionych zastrzeżeń poprzednią wersję uznaje się za wycofaną.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Urząd Patentowy przekazuje wnioskodawcy odpowiedź na wniosek oraz wyznacza mu termin na zajęcie stanowiska i uzupełnienie dowodów w zakresie zmiany zakresu ochrony przez zmianę zastrzeżeń.

5. Uprawniony z patentu albo prawa z rejestracji wzoru użytkowego może odnieść się do stanowiska i dowodów, o których mowa w ust. 4, w terminie wyznaczonym przez Urząd Patentowy.

6. Jeżeli toczy się postępowanie o ograniczenie patentu albo prawa z rejestracji wzoru użytkowego odpowiednio w trybie art. 88 albo art. 128, postępowanie w sprawie unieważnienia patentu albo prawa z rejestracji wzoru użytkowego zawiesza się do czasu prawomocnego zakończenia postępowania o ograniczenie patentu albo prawa z rejestracji wzoru użytkowego. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

7. Zmiana zakresu ochrony podlega wpisowi we właściwym rejestrze. Informacja o zmianie zakresu ochrony, a także zmieniony opis patentowy albo opis ochronny, są publikowane przez Urząd Patentowy.

8. Zmiana zakresu ochrony wywołuje skutek od daty zgłoszenia wynalazku albo wzoru użytkowego. Ograniczony w taki sposób patent albo prawo z rejestracji wzoru użytkowego stanowi przedmiot postępowania o unieważnienie.

Art. 384. 1. W terminie wyznaczonym na udzielenie odpowiedzi na wniosek, uprawniony z prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego może wnieść o zmianę prawa z rejestracji tego oznaczenia.

2. Urząd Patentowy wydaje decyzję po zasięgnięciu opinii Rady. Przepis art. 258 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

3. Urząd Patentowy podaje do publicznej wiadomości informację o złożeniu wniosku o zmianę prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego.

4. W terminie miesiąca od podania informacji, o której mowa w ust. 3, osoby ujawnione w rejestrze jako uprawnione do używania oznaczenia geograficznego mogą wnieść zastrzeżenia.

5. Zastrzeżenia rozpatruje się w postępowaniu o unieważnienie prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego.

Art. 385. 1. Sprawy w postępowaniu spornym są rozpoznawane na posiedzeniach niejawnych.

2. Urząd Patentowy przeprowadza w toku postępowania rozprawę, z urzędu albo na wniosek strony, gdy uzna to za celowe, zwłaszcza gdy przeprowadzenie rozprawy przyczyni się do przyśpieszenia postępowania lub wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy albo na wniosek strony.

3. Strona wnosząc o przeprowadzenie rozprawy wskazuje okoliczności uzasadniające przeprowadzenie rozprawy.

4. W sprawie przeprowadzenia rozprawy Urząd Patentowy wydaje postanowienie.

5. Rozprawa jest jawna, chyba że postępowanie sporne dotyczy wynalazku tajnego albo wzoru użytkowego tajnego.

6. Jawność rozprawy może być wyłączona w drodze postanowienia w całości albo części, jeżeli rozpatrzenie sprawy wymaga powołania się przez strony na informacje prawnie chronione. Wyłączenie nie może obejmować obecności stron na rozprawie.

Art. 386. 1. Termin rozprawy wyznacza Urząd Patentowy.

2. O terminie, miejscu i przedmiocie rozprawy zawiadamia się strony oraz inne osoby, w szczególności świadków. Wezwanie doręcza się co najmniej na 7 dni przed rozprawą.

3. Rozprawa, za zgodą stron, może zostać przeprowadzona przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie jej na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku, z tym że osoby w niej uczestniczące nie muszą przebywać w budynku Urzędu Patentowego.

4. Z rozprawy sporządza się zapis dźwięku albo obrazu i dźwięku.

5. Protokół z rozprawy na piśmie sporządza się, jeżeli z przyczyn technicznych nie może być sporządzony zapis dźwięku albo obrazu i dźwięku.

6. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób przeprowadzania rozpraw przy użyciu urządzeń technicznych. Określenie trybu

przeprowadzania rozpraw nie może prowadzić do tworzenia nadmiernych, ponad potrzebę, utrudnień dla stron i uczestników postępowania.

Art. 387. 1. Strony mają prawo do otrzymania z akt zapisu dźwięku albo obrazu i dźwięku i w przypadku, o którym mowa w art. 386 ust. 5, protokołu. Urząd Patentowy wydaje z akt zapis dźwięku, jeżeli wydaniu zapisu obrazu i dźwięku sprzeciwia się ważny interes publiczny.

2. Strony mogą żądać sprostowania lub uzupełnienia protokołu w terminie 14 dni od jego udostępnienia.

Art. 388. 1. Do przedmiotu i oceny dowodów i postępowania dowodowego art. 227, art. 228 § 1, art. 229–232, art. 234, art. 235¹, art. 235² § 1, art. 236, art. 237, art. 243, art. 243¹, art. 244, art. 245, art. 265, art. 272, art. 277, art. 300, art. 308 i art. 309 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego stosuje się odpowiednio.

2. W przypadku dopuszczenia dowodu z zeznań świadka, świadek składa zeznanie ustnie na rozprawie.

3. Jeżeli Urząd Patentowy tak postanowi, świadek składa zeznanie na piśmie. Świadek jest obowiązany złożyć tekst zeznania w Urzędzie Patentowym w wyznaczonym terminie.

Art. 389. 1. W przypadku złożenia wniosku o unieważnienie albo stwierdzenie wygaśnięcia prawa wyłącznego po wszczęciu postępowania w sprawie sprzeciwu wobec tego samego prawa wyłącznego, postępowanie zawiesza się do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie sprzeciwu. Na postanowienie o zawieszeniu postępowania lub o odmowie podjęcia zawieszzonego postępowania służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

2. Jeżeli toczące się postępowanie w sprawie sprzeciwu nie ma wpływu na postępowanie w sprawie wniosku o unieważnienie albo stwierdzenie wygaśnięcia prawa wyłącznego, przepisu ust. 1 nie stosuje się.

Art. 390. 1. Po przeprowadzeniu postępowania spornego Urząd Patentowy wydaje decyzję. Przepis art. 362 ust. 9 stosuje się odpowiednio.

2. Decyzja zapada zwykłą większością głosów członków kolegium.

3. Decyzję podpisują członkowie kolegium.

4. Przy składaniu podpisu członek kolegium ma prawo zaznaczyć w decyzji swoje zdanie odrębne podając, w jakiej części kwestionuje decyzję.

5. Jeżeli którakolwiek z osób, o których mowa w ust. 3, nie może podpisać decyzji, przewodniczący kolegium albo jego członek zaznacza w decyzji przyczyny braku podpisu.

Art. 391. 1. W decyzji rozstrzyga się co do kosztów postępowania.

2. W przypadku, o którym mowa w art. 383 albo art. 384, Urząd Patentowy rozstrzyga również o zmianie zakresu ochrony wynalazku, wzoru użytkowego albo zmianie prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego.

Art. 392. 1. Do postępowania spornego przepisy art. 359, art. 365–367, art. 372, art. 373 i art. 375 stosuje się odpowiednio.

2. Do postępowania spornego przepisów art. 333, art. 334 ust. 1–3, art. 335 ust. 1 i 8, art. 336, art. 342, art. 344 i art. 352 ust. 2 nie stosuje się.

3. Do postępowania spornego przepisów art. 31, art. 63 § 3, art. 68 § 2 i art. 69 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego nie stosuje się.

4. Do postępowania spornego przepisy art. 129, art. 130⁴, art. 133 § 2^{1–2}³, art. 155, art. 156, art. 157 § 3, art. 158 i art. 161 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego stosuje się odpowiednio.

5. Do kosztów postępowania spornego przepisy art. 98–110 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego oraz art. 79–82 i art. 84–92 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych stosuje się odpowiednio.

Rozdział 2

Kolegia orzekające do spraw spornych

Art. 393. 1. Kolegia działają w Urzędzie Patentowym.

2. Kolegia rozpatrują sprawy należące do ich właściwości w składzie trzyosobowym, w którego skład wchodzi przewodniczący kolegium i dwaj członkowie kolegium.

3. W sprawach zawiłych można wyznaczyć skład pięcioosobowy.

4. Członkiem kolegium jest ekspert upoważniony przez Prezesa Urzędu Patentowego do orzekania w sprawach spornych.

Art. 394. 1. Przewodniczącym kolegium jest ekspert, który:

- 1) ukończył wyższe studia prawnicze w Rzeczypospolitej Polskiej i uzyskał tytuł magistra lub zagraniczne studia prawnicze uznane w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) odbył aplikację sędziowską, radcowską, adwokacką, prokuratorską albo jest profesorem lub doktorem habilitowanym nauk prawnych, albo też przez 10 lat pozostawał w

instytucjach publicznych na stanowiskach związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa własności intelektualnej.

2. Przewodniczącego kolegium powołuje Prezes Urzędu Patentowego.

Art. 395. Przewodniczący, w toku postępowania spornego, może wydawać zarządzenia w sprawach niewymagających decyzji albo postanowienia.

Art. 396. 1. Wniosek o wyłączenie członka kolegium strona wnosi na piśmie albo ustnie do protokołu, uprawdopodobniając przyczyny wyłączenia.

2. Strona, która przystąpiła do sprawy, jest obowiązana uprawdopodobnić, że przyczyna wyłączenia powstała lub stała się jej znana dopiero później.

3. Do czasu rozstrzygnięcia wniosku o wyłączenie, członek kolegium, którego dotyczy wniosek, może podejmować tylko czynności niecierpiące zwłoki.

Art. 397. Członek kolegium zawiadamia kolegium o zachodzącej podstawie swojego wyłączenia.

Art. 398. 1. O wyłączeniu członka kolegium rozstrzyga przewodniczący kolegium, w przypadku gdy wniosek dotyczy tego przewodniczącego kolegium albo całego kolegium - kolegium w innym składzie.

2. Postanowienie wydaje się po złożeniu wyjaśnienia przez członka kolegium, którego wniosek dotyczy. W przypadku niezłożenia wyjaśnienia w terminie 14 dni od dnia wpływu wniosku, a jeśli był dotknięty brakami – od dnia ich usunięcia, wniosek podlega rozpoznaniu bez wyjaśnienia, chyba że przewodniczący kolegium uzna, że wyjaśnienia są konieczne.

Art. 399. 1. Niedopuszczalny jest wniosek o wyłączenie członka kolegium złożony po raz kolejny w odniesieniu do tego samego członka kolegium z powołaniem tych samych okoliczności.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, pozostawia się w aktach bez rozpoznania, o czym zawiadamia się stronę.

DZIAŁ III

Postępowanie koncyliacyjne

Art. 400. 1. W sprawach, o których mowa w art. 205, art. 356 ust. 1 i art. 378 pkt 1–3, 7–11 i 15, zawisłych przed Urzędem Patentowym, można przeprowadzić postępowanie koncyliacyjne (koncyliacja).

2. Koncyliacja jest dobrowolna.

3. Celem koncyliacji jest wyjaśnienie i rozważenie okoliczności faktycznych i prawnych sprawy oraz uzgodnienie sposobu rozwiązania sporu między stronami postępowania z udziałem koncyliatora.

4. Koncyliator ma prawo do wynagrodzenia i zwrotu wydatków związanych z przeprowadzeniem koncyliacji, chyba że wyraził zgodę na prowadzenie koncyliacji bez wynagrodzenia. Wynagrodzenie i zwrot wydatków koncyliatora obciążają strony w częściach równych, chyba, że strony umówią się inaczej.

Art. 401. 1. Koncyliację wszczyna się na wniosek stron postępowania złożony do Urzędu Patentowego.

2. W przypadku złożenia wniosku o przeprowadzenie koncyliacji przez jedną ze stron postępowania, Urząd Patentowy wzywa pozostałe strony do wzięcia udziału w koncyliacji. W przypadku nieprzystąpienia do koncyliacji w wyznaczonym terminie przez strony postępowania, wniosek o koncyliację pozostawia się bez rozpoznania.

3. W sprawie, w której koncyliacja nie jest dopuszczalna, wniosek o koncyliację pozostawia się bez rozpoznania.

Art. 402. 1. Wniosek o koncyliację zawiera:

- 1) oznaczenie stron postępowania;
- 2) oznaczenie sprawy, której wniosek dotyczy i krótki jej opis;
- 3) określone żądanie wraz z uzasadnieniem;
- 4) podpis wnioskodawcy.

2. Wniosek o koncyliację może zawierać także inne informacje, które strona postępowania uzna za istotne dla postępowania, w szczególności informacje o innych postępowaniach i rozstrzygnięciach związanych ze sprawą objętą koncyliacją.

3. Do wniosku można dołączyć dokumenty, które strona uzna za istotne dla postępowania.

4. We wniosku można wskazać koncyliatora.

5. Jeżeli wniosek składa jedna ze stron postępowania, strony przystępując do koncyliacji, potwierdzają koncyliatora.

6. Jeżeli we wniosku nie wskazano koncyliatora albo w przypadku niepotwierdzenia koncyliatora przez strony postępowania, Prezes Urzędu Patentowego wskazuje koncyliatora, mającego odpowiednią wiedzę i umiejętności w sprawach dotyczących danego przedmiotu własności przemysłowej.

Art. 403. 1. Koncyliator zachowuje bezstronność i neutralność przy prowadzeniu koncyliacji.

2. W przypadku zaistnienia okoliczności, które mogłyby wzbudzić wątpliwości co do bezstronności koncyliatora, koncyliator lub strony postępowania niezwłocznie zawiadamiają o tym Prezesa Urzędu Patentowego.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, Prezes Urzędu Patentowego może wyznaczyć nowego koncyliatora.

Art. 404. 1. Urząd Patentowy zawiadamia strony postępowania o wszczęciu koncyliacji i o osobie koncyliatora.

2. Do czasu zakończenia koncyliacji Urząd Patentowy zawiesza postępowanie, którego dotyczy koncyliacja.

Art. 405. 1. Koncyliator zapewnia sprawność i szybkość postępowania.

2. W ramach koncyliacji nie przeprowadza się dowodów ze świadków, z przesłuchania stron oraz z opinii biegłego.

3. Koncyliator może wzywać strony postępowania do złożenia wyjaśnień lub zajęcia stanowiska w sprawie.

Art. 406. 1. Koncyliator i strony postępowania są obowiązane do zachowania poufności i nie mogą wykorzystywać oraz ujawniać informacji uzyskanych w trakcie koncyliacji.

2. Powołane w toku koncyliacji dowody i twierdzenia pozostają w aktach koncyliacji.

3. Powołane w toku koncyliacji dowody i twierdzenia wymagają powołania ich na nowo w postępowaniu, w związku z którym koncyliacja była prowadzona.

Art. 407. 1. Koncyliator przedstawia projekt stanowiska koncyliacyjnego.

2. Koncyliator umożliwia stronom postępowania:

- 1) zapoznanie się z projektem stanowiska koncyliacyjnego;
- 2) przedstawienie, we wskazanym przez siebie terminie, wspólnej propozycji zmiany projektu stanowiska koncyliacyjnego.

3. Po upływie terminu albo przestawieniu propozycji zmiany, o których mowa w ust. 2 pkt 2, koncyliator przedstawia stanowisko koncyliacyjne.

4. Nieuwzględnienie wspólnej propozycji zmiany projektu stanowiska koncyliacyjnego przez koncyliatora wymaga uzasadnienia.

5. Stanowisko koncyliacyjne nie jest wiążące.

Art. 408. 1. Stanowisko koncyliacyjne doręcza się stronom postępowania.

2. W terminie miesiąca od doręczenia stanowiska koncyliacyjnego strona postępowania jest obowiązana poinformować koncyliatora o akceptacji albo odrzuceniu stanowiska koncyliacyjnego.

3. W przypadku akceptacji stanowiska koncyliacyjnego każda ze stron postępowania jest obowiązana, w terminie wyznaczonym w stanowisku koncyliacyjnym, dokonać czynności wynikającej z tego stanowiska, w szczególności wystąpić z właściwym wnioskiem.

4. O akceptacji, odrzuceniu stanowiska koncyliacyjnego albo bezskutecznym upływie terminu, o którym mowa w ust. 2 albo 3, koncyliator zawiadamia Urząd Patentowy.

5. W przypadku odrzucenia stanowiska koncyliacyjnego albo bezskutecznego upływu terminu, o którym mowa w ust. 2 albo 3, Urząd Patentowy podejmuje postępowanie w sprawie, której dotyczyła koncyliacja.

Art. 409. 1. W przypadku gdy koncyliacja okaże się zbędna albo niemożliwa do przeprowadzenia, stanowiska koncyliacyjnego nie przedstawia się.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, koncyliator zawiadamia Urząd Patentowy.

3. W przypadku, o którym mowa w ust.1, Urząd Patentowy podejmuje postępowanie w sprawie, której dotyczyła koncyliacja.

Art. 410. 1. Koncyliatorem może być osoba, która:

- 1) jest obywatelem polskim;
- 2) korzysta z pełni praw publicznych;
- 3) jest nieskazitelnego charakteru;
- 4) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 5) posiada wykształcenie i wiedzę w zakresie własności przemysłowej;
- 6) została wpisana na listę koncyliatorów.

2. Urząd Patentowy prowadzi listę koncyliatorów.

3. Listę koncyliatorów publikuje się na stronie internetowej Urzędu Patentowego.

4. Wpisu na listę koncyliatorów dokonuje Prezes Urzędu Patentowego na wniosek zainteresowanego.

5. Na liście koncyliatorów zamieszcza się następujące dane:

- 1) imię i nazwisko oraz rok urodzenia;
- 2) adres do korespondencji, a także inne dane kontaktowe;
- 3) informację dotyczącą wykształcenia i odbytych szkoleń;

4) informacje dotyczące specjalizacji.

6. Do wniosku o wpis na listę koncyliatorów dołącza się oświadczenie i dokumenty, potwierdzające spełnienie warunków, o których mowa w ust. 1 pkt 1–5.

7. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 6, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywszych oświadczeń.

8. Prezes Urzędu Patentowego skreśla koncyliatora z listy, w przypadku:

- 1) śmierci;
- 2) rezygnacji;
- 3) zaprzestania spełniania któregokolwiek z warunków określonych w ust. 1 pkt 1–5.

9. Na decyzję Prezesa Urzędu Patentowego w przedmiocie wpisu albo skreślenia z listy koncyliatorów służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

10. Koncyliator zawiadamia Prezesa Urzędu Patentowego o każdej zmianie danych umieszczanych na liście koncyliatorów w terminie 14 dni od dnia zaistnienia zdarzenia powodującego obowiązek zawiadomienia.

11. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób prowadzenia listy koncyliatorów, kierując się koniecznością zapewnienia przejrzystości i zupełności danych ujętych na liście;
- 2) rodzaje dokumentów załączanych do wniosku, o którym mowa w 6, uwzględniając potrzebę zapewnienia wiarygodnej informacji o osobie ubiegającej się o wpis na listę koncyliatorów;
- 3) wysokość wynagrodzenia koncyliatora oraz wydatki koncyliatora podlegające zwrotowi mając na względzie rodzaj i zawłość sprawy oraz niezbędny nakład pracy.

TYTUŁ IX

Udostępnianie akt

Art. 411. 1. Urząd Patentowy udziela informacji o zgłoszeniu przedmiotu własności przemysłowej oraz udostępnia akta w każdym stadium postępowania:

- 1) zgłaszającemu i jego pełnomocnikowi;

2) organom ścigania i wymiaru sprawiedliwości, w związku z prowadzonymi przez nie sprawami;

3) innym osobom, które przedstawią na piśmie zgodę zgłaszającego.

2. Dokumenty inne niż urzędowe w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 2176 oraz z 2021 r. poz. 1598 i 1641), po podaniu do publicznej wiadomości informacji o zgłoszeniu przedmiotu własności przemysłowej, Urząd Patentowy udostępnia na wniosek osoby, która ma w tym interes prawny.

3. Urząd Patentowy może odmówić udostępnienia dokumentów, o których mowa w ust. 2, w przypadku gdy mogłoby to zagrozić uzasadnionym interesom uprawnionego, w szczególności naruszyć tajemnicę przedsiębiorstwa.

4. Zgłaszający może oświadczyć, ujawnienie których dokumentów mogłoby zagrozić jego uzasadnionym interesom. Oświadczenie składa się na piśmie i dołącza do akt.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, Urząd Patentowy może wezwać uprawnionego do wskazania informacji, których udostępnienie zagraża jego uzasadnionym interesom. Niewskazanie informacji oznacza zgodę na ich udostępnienie.

6. Urząd Patentowy odmawia udostępnienia dokumentu, o których mowa w ust. 2, w drodze postanowienia. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

7. O udostępnieniu dokumentu, o którym mowa w ust. 1 i 2, dokonuje się adnotacji w aktach zgłoszenia.

Art. 412. 1. Materiału identyfikującego topografię nie ujawnia się bez zgody uprawnionego.

2. Materiał identyfikujący topografię udostępnia się organom ścigania i wymiaru sprawiedliwości w związku z prowadzonymi przez nie sprawami oraz stronom sporu dotyczącego udzielonego prawa wyłącznego albo naruszenia prawa.

Art. 413. Przepisów niniejszego tytułu nie stosuje się do zgłoszeń wynalazków tajnych i wzorów użytkowych tajnych.

TYTUŁ X

Depozyt

Art. 414. 1. Urząd Patentowy prowadzi depozyt zawierający informacje techniczne i technologiczne stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

2. Przedmiotem depozytu jest dokument utrwalony w postaci elektronicznej.

3. Wpis do depozytu następuje na wniosek. Od wniosku pobiera się opłatę.

4. Wniosek o wpis do depozytu zawiera:

- 1) oznaczenie wnioskodawcy;
- 2) datę wniosku;
- 3) oznaczenie przedmiotu depozytu.

5. Po wpłygnięciu wniosku Urząd Patentowy nadaje mu kolejny numer, stwierdza datę wpływu oraz wydaje dokument potwierdzający złożenie depozytu.

6. Dokument potwierdzający złożenie depozytu zawiera:

- 1) oznaczenie wnioskodawcy;
- 2) datę złożenia depozytu;
- 3) numer depozytu;
- 4) oznaczenie przedmiotu depozytu.

7. Urząd Patentowy nie bada przedmiotu depozytu oraz uprawnień wnioskodawcy do informacji nim objętych.

8. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób prowadzenia depozytu,
- 2) sposób oznaczania przedmiotu depozytu,
- 3) wzór dokumentu potwierdzającego złożenie depozytu,
- 4) wysokość opłaty, o której mowa w ust. 3

– z uwzględnieniem wykorzystania nowoczesnych technik prowadzenia depozytu i potrzeby zapewnienia bezpieczeństwa jego prowadzenia, ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa oraz z uwzględnieniem rzeczywistych kosztów prowadzenia depozytu.

TYTUŁ XI

Urząd Patentowy

DZIAŁ I

Zadania i organizacja Urzędu Patentowego.

Art. 415. Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej jest centralnym organem administracji rządowej w sprawach z zakresu własności przemysłowej.

Art. 416. 1. Urząd Patentowy podlega Radzie Ministrów. Nadzór nad działalnością Urzędu Patentowego sprawuje z ramienia Rady Ministrów minister właściwy do spraw gospodarki.

2. W ramach nadzoru nad działalnością Urzędu Patentowego minister właściwy do spraw gospodarki:

- 1) sprawuje kontrolę nad Urzędem Patentowym na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 15 lipca 2011 r. o kontroli w administracji rządowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 224);
- 2) zatwierdza sprawozdanie z działalności Urzędu Patentowego;
- 3) dokonuje oceny działalności Urzędu Patentowego na podstawie sprawozdania z działalności Urzędu Patentowego;
- 4) może żądać od Urzędu Patentowego informacji lub udostępnienia dokumentów związanych z realizacją zadań Urzędu Patentowego;
- 5) stosuje inne środki nadzorcze przewidziane w przepisach odrębnych.

3. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 2 pkt 4, nie obejmuje spraw indywidualnych prowadzonych w ramach zadań, o których mowa w art. 417 ust. 2 pkt 1–5.

4. Prezes Rady Ministrów, w drodze zarządzenia, nadaje statut Urzędowi Patentowemu, w którym określa jego szczegółową strukturę organizacyjną.

Art. 417. 1. Urząd Patentowy wykonuje zadania z zakresu własności przemysłowej.

2. Do zadań Urzędu Patentowego należy w szczególności:

- 1) badanie zgłoszeń dotyczących przedmiotów własności przemysłowej, dokonanych w celu uzyskania ochrony;
- 2) orzekanie w sprawach udzielania praw wyłącznych, a także w sprawach ograniczeń patentów i praw z rejestracji wzorów użytkowych przez zmianę zastrzeżeń patentowych oraz zastrzeżeń ochronnych;
- 3) rozstrzyganie spraw w postępowaniu spornym;
- 4) rozpatrywanie sprzeciwów;
- 5) rozpatrywanie opozycji;
- 6) współpraca z sądami orzekającymi w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej;
- 7) prowadzenie rejestrów;
- 8) wydawanie organu urzędowego pod nazwą „Wiadomości Urzędu Patentowego”;
- 9) publikowanie zgłoszeń przedmiotów własności przemysłowej;

- 10) udział w pracach organizacji międzynarodowych i ich organów w sprawach z zakresu własności przemysłowej;
- 11) prowadzenie zbioru polskich opisów patentowych;
- 12) prowadzenie listy koncyliatorów;
- 13) realizowanie działań na rzecz wspierania ochrony własności przemysłowej.

3. Przy wykonywaniu zadań, Urząd Patentowy działa we współpracy z organami administracji rządowej oraz jednostkami samorządu terytorialnego, organizacjami społecznymi i związkami zawodowymi.

4. Urząd Patentowy może, w ramach zadań z zakresu własności przemysłowej, udzielać pomocy publicznej, w tym pomocy de minimis, przewidzianej w akcie normatywnym lub programie pomocowym, w trybie i na zasadach określonych w tym akcie lub programie pomocowym, na podstawie którego pomoc ma być udzielana.

5. Prezes Urzędu Patentowego przygotowuje i przedstawia do zatwierdzenia ministrowi właściwemu do spraw gospodarki, w terminie do dnia 31 marca danego roku, sprawozdanie z działalności Urzędu Patentowego, za rok poprzedni.

6. W sprawozdaniu z działalności Urzędu Patentowego uwzględnia się także realizację wytycznych i poleceń ministra właściwego do spraw gospodarki, jeżeli zostały wydane.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki zatwierdza sprawozdanie z działalności Urzędu Patentowego albo odmawia jego zatwierdzenia i dokonuje oceny działalności Urzędu Patentowego, o której mowa w art. 416 ust. 2 pkt 3, w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku.

Art. 418. 1. Na czele Urzędu Patentowego stoi Prezes Urzędu Patentowego, który kieruje Urzędem i reprezentuje go na zewnątrz oraz ustala szczegółową organizację wewnętrzną i szczegółowy zakres zadań komórek organizacyjnych.

2. Prezes Urzędu Patentowego jest powoływany przez Prezesa Rady Ministrów, spośród osób wyłonionych w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru, na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki.

3. Kadencja Prezesa Urzędu Patentowego trwa 5 lat, licząc od dnia powołania.

4. Ta sama osoba nie może być Prezesem Urzędu Patentowego więcej niż dwie kadencje. Po upływie kadencji Prezes Urzędu Patentowego pełni swoją funkcję do czasu objęcia stanowiska przez swojego następcę.

5. Zastępcy Prezesa Urzędu Patentowego są powoływani przez Prezesa Rady Ministrów, spośród osób wyłonionych w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru, na wniosek

Prezesa Urzędu Patentowego. Prezes Rady Ministrów, na wniosek Prezesa Urzędu Patentowego, odwołuje jego zastępców.

Art. 419. 1. Stanowisko Prezesa Urzędu Patentowego może zajmować osoba, która:

- 1) posiada tytuł zawodowy magistra lub równorzędny;
- 2) jest obywatelem polskim;
- 3) korzysta z pełni praw publicznych;
- 4) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 5) posiada kompetencje kierownicze;
- 6) posiada co najmniej 6 letni staż pracy, w tym co najmniej 3 letni staż pracy na stanowisku kierowniczym;
- 7) posiada wykształcenie i wiedzę z zakresu spraw należących do właściwości Urzędu Patentowego.

2. Informację o naborze na stanowisko Prezesa Urzędu Patentowego ogłasza się przez umieszczenie ogłoszenia Biuletynie Informacji Publicznej na stronach podmiotowych Urzędu Patentowego i Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

3. Ogłoszenie, o którym mowa zawiera:

- 1) nazwę i adres urzędu;
- 2) określenie stanowiska;
- 3) wymagania związane ze stanowiskiem;
- 4) zakres zadań wykonywanych na stanowisku;
- 5) wskazanie wymaganych dokumentów;
- 6) termin i miejsce składania dokumentów;
- 7) informację o metodach i technikach naboru.

4. Termin, o którym mowa w ust. 3 pkt 6, nie może być krótszy niż 10 dni od dnia umieszczenia ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

5. Umieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów ogłoszenia o naborze jest bezpłatne.

6. Do przeprowadzania naboru na stanowiska zastępców Prezesa Urzędu Patentowego ust. 1–5 stosuje się odpowiednio.

Art. 420. 1. Nabór na stanowisko Prezesa Urzędu Patentowego przeprowadza zespół, powołany przez ministra właściwego do spraw gospodarki, liczący co najmniej 3 osoby,

których wiedza i doświadczenie dają rękojmię wyłonienia najlepszych kandydatów. W toku naboru ocenia się doświadczenie zawodowe kandydata, wiedzę niezbędną do wykonywania zadań na stanowisku, na które jest przeprowadzany nabór, oraz kompetencje kierownicze.

2. Ocena wiedzy i kompetencji kierowniczych, o których mowa w ust. 8, może być dokonana na zlecenie zespołu przez osobę niebędącą członkiem zespołu, która posiada odpowiednie kwalifikacje do dokonania tej oceny.

3. Członek zespołu oraz osoba, o której mowa w ust. 2, są obowiązane zachować w tajemnicy informacje dotyczące osób ubiegających się o stanowisko, uzyskane w toku naboru.

4. W toku naboru zespół wyłania nie więcej niż 3 kandydatów, których przedstawia ministrowi właściwemu do spraw gospodarki.

5. Z przeprowadzonego naboru zespół sporządza protokół zawierający:

- 1) nazwę i adres urzędu;
- 2) określenie stanowiska, na które był prowadzony nabór, oraz liczbę kandydatów;
- 3) imiona, nazwiska i adresy nie więcej niż 3 najlepszych kandydatów uszeregowanych według poziomu spełniania przez nich wymagań określonych w ogłoszeniu o naborze;
- 4) informację o zastosowanych metodach i technikach naboru;
- 5) uzasadnienie dokonanego wyboru albo powody niewyłonienia kandydata;
- 6) skład zespołu.

6. Wynik naboru ogłasza się niezwłocznie przez umieszczenie informacji w Biuletynie Informacji Publicznej na stronach podmiotowych Urzędu Patentowego i Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

7. Informacja, o której mowa w ust. 6, zawiera:

- 1) nazwę i adres urzędu;
- 2) określenie stanowiska, na które był prowadzony nabór;
- 3) imiona i nazwiska wybranych kandydatów oraz ich miejsca zamieszkania albo informację o niewyłonieniu kandydata.

8. Umieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów informacji o wyniku naboru jest bezpłatne.

9. Do sposobu przeprowadzania naboru na stanowiska zastępców Prezesa Urzędu Patentowego przepisy ust. 1–8 stosuje się odpowiednio.

10. Zespół przeprowadzający nabór na stanowiska, o których mowa w ust. 9, powołuje Prezes Urzędu Patentowego.

Art. 421. 1. Prezes Rady Ministrów odwołuje Prezesa Urzędu Patentowego w przypadku:

- 1) złożenia rezygnacji;
- 2) utraty zdolności do pełnienia obowiązków na skutek długotrwałej choroby, trwającej co najmniej 6 miesięcy;
- 3) zaprzestania spełniania któregokolwiek z wymagań określonych w art. 419 ust. 1 pkt 1–4;
- 4) działania niezgodnego z prawem lub zasadami rzetelności i gospodarności;
- 5) odmowy zatwierdzenia sprawozdania z działalności Urzędu Patentowego albo jego nieprzedstawienia w terminie określonym w art. 417 ust. 5.

Art. 422. 1. Do powołanych przez Prezesa Urzędu Patentowego ekspertów należy orzekanie w sprawach, o których mowa w art. 417 ust. 2 pkt 1–5, a także w sprawach dokonywania wpisów w rejestrach.

2. W sprawach, o których mowa w art. 417 ust. 2 pkt 2, 4 i 5, eksperci mogą orzekać w zespołach orzekających.

3. Skład zespołu orzekającego, o którym mowa w ust. 2, ustala:

- 1) Prezes Urzędu Patentowego albo
- 2) upoważniony przez Prezesa Urzędu Patentowego ekspert sprawujący funkcję kierowniczą lub kontrolną

– mając na uwadze zapewnienie szybkości i poprawności rozpatrywania spraw.

4. Ekspert reprezentuje Urząd Patentowy w postępowaniu przed sądem administracyjnym w sprawach, o których mowa w art. 354.

Art. 423. 1. Prezes Urzędu Patentowego może powierzyć ekspertowi dodatkowe funkcje, w szczególności kierowniczą, koordynacyjną lub kontrolną, lub dodatkowe zadania związane z wykonywaniem zadań w sprawach z zakresu własności przemysłowej, innych niż wskazane w art. 422.

2. Powierzenie dodatkowej funkcji, o której mowa w ust. 1, następuje na czas określony lub nieokreślony.

Art. 424. 1. Kolegium Ekspertów stanowi powszechne zgromadzenie ekspertów.

2. Kolegium Ekspertów wybiera ze swego grona Rzecznika Interesu Zawodowego oraz jego zastępcę, który reprezentuje ekspertów w sprawach z zakresu prawa pracy.

3. Kadencja Rzecznika Interesu Zawodowego oraz jego zastępcy trwa 4 lata, licząc od daty wyboru. Po upływie kadencji Rzecznik pełni swoją funkcję do czasu objęcia stanowiska przez swojego następcę.

4. Do zadań Kolegium Ekspertów należy:

- 1) składanie wniosków i wyrażanie opinii w zakresie spraw, o których mowa w art. 417 ust. 2 pkt 1–5, a także w sprawach dokonywania wpisów w rejestrach;
- 2) wyrażanie opinii co do problemów związanych z orzekaniem, w szczególności co do przypadków niejedności orzecznictwa, oraz przedstawianie odpowiednich wniosków w tym zakresie;
- 3) wyrażanie opinii co do zasad podziału środków funduszu nagród, tworzonego na podstawie przepisu art. 433 ust. 4;
- 4) uchwalenie Regulaminu Kolegium Ekspertów i Kodeksu Etyki Ekspertów Urzędu Patentowego;
- 5) wyrażanie opinii w innych sprawach, przedstawionych przez Prezesa Urzędu Patentowego lub przez Rzecznika Interesu Zawodowego.

5. Kolegium Ekspertów zwołuje, co najmniej raz w roku, Prezes Urzędu Patentowego.

6. Kolegium Ekspertów może również zwołać, w każdym czasie, Rzecznik Interesu Zawodowego, dla przedstawienia sprawy wymagającej wyrażenia opinii przez Kolegium.

7. Kolegium Ekspertów przewodniczy Prezes Urzędu Patentowego albo wskazany przez niego zastępca.

8. Kolegium Ekspertów może również obradować w sekcjach, na które eksperci zostają podzieleni według kryteriów rzeczowo-problemowych, stosownie do wykonywanych zadań. Sekcji może przewodniczyć Prezes Urzędu Patentowego, wskazany przez niego zastępca, Rzecznik Interesu Zawodowego albo ekspert, któremu została powierzona funkcja kierownicza.

9. Podział na sekcje i wyznaczenie przewodniczących sekcji należy do Prezesa Urzędu Patentowego.

10. Regulamin określający zasady i tryb działania Kolegium Ekspertów opracowuje Rzecznik Interesu Zawodowego. Regulamin ten uchwała Kolegium Ekspertów, a zatwierdza Prezes Urzędu Patentowego.

11. Kodeks Etyki Ekspertów Urzędu Patentowego opracowuje Rzecznik Interesu Zawodowego. Kodeks ten uchwała Kolegium Ekspertów, a zatwierdza Prezes Urzędu Patentowego.

DZIAŁ II

Eksperci, asesorzy, aplikanci

Art. 425. 1. Uzyskanie uprawnień eksperta wymaga posiadania wyższego wykształcenia odpowiadającego zadaniom eksperta, odbycia aplikacji eksperckiej, zwanej dalej „aplikacją”, oraz asesury.

2. Ekspertem może być osoba, która:

- 1) jest obywatelem polskim i korzysta z pełni praw publicznych;
- 2) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 3) zna języki obce w zakresie i stopniu niezbędnym do wykonywania zadań eksperta;
- 4) jest nieskazitelnego charakteru;
- 5) ma stan zdrowia oraz predyspozycje pozwalające na powierzenie jej zadań eksperta;
- 6) posiada kwalifikacje wymagane na dane stanowisko pracy.

Art. 426. 1. Nabór na aplikację jest otwarty oraz konkurencyjny.

2. Prezes Urzędu Patentowego ogłasza o naborze na aplikację w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Urzędu Patentowego.

3. Prezes Urzędu Patentowego przeprowadza postępowanie kwalifikacyjne.

4. Kandydatem może być osoba posiadająca wyższe wykształcenie i spełniająca wymagania, o których mowa w art. 425.

5. Aplikacja trwa 3 lata, z tym że w przypadkach uzasadnionych posiadaniem przez aplikanta wiedzy i co najmniej rocznego doświadczenia w sprawach z zakresu własności przemysłowej, na wniosek aplikanta, aplikacja może być skrócona. Aplikacja nie może trwać krócej niż 6 miesięcy.

6. Przebieg aplikacji podlega ocenie.

7. Stosunek pracy z aplikantem nawiązuje Prezes Urzędu Patentowego na podstawie umowy o pracę na czas określony – czas trwania aplikacji. Przepisu art. 25¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeksu pracy (Dz. U. z 2020 r. poz. 1320, z 2021 r. poz. 1162 oraz z 2022 r. poz. 655) nie stosuje się.

8. Aplikantowi może być powierzane wykonywanie określonych czynności związanych z orzekaniem, bez prawa podejmowania decyzji.

9. Aplikacja kończy się egzaminem. Powtórny egzamin może być złożony tylko raz, nie wcześniej niż po 6 miesiącach i nie później niż po roku od daty pierwszego egzaminu.

10. Egzamin przeprowadza komisja egzaminacyjna powołana przez Prezesa Urzędu Patentowego.

11. Prezes Urzędu Patentowego rozwiązuje umowę o pracę z aplikantem w przypadku dwukrotnego nieprzystąpienia przez niego bez usprawiedliwienia do egzaminu lub w przypadku niezłożenia przez niego powtórnego egzaminu.

12. Za naruszenie obowiązków służbowych aplikant odpowiada dyscyplinarnie. Do odpowiedzialności dyscyplinarnej przepisy działu III rozdziału 1 niniejszego tytułu stosuje się odpowiednio.

13. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb naboru na aplikację, uwzględniając konieczność prawidłowego, efektywnego, otwartego i konkurencyjnego przeprowadzenia naboru.

Art. 427. 1. Po złożeniu egzaminu stosunek pracy z asesorem nawiązuje Prezes Urzędu Patentowego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony.

2. Asesorowi powierza się wykonywanie czynności eksperta.

3. Przebieg asesury podlega ocenie.

4. W przypadku otrzymania oceny pozytywnej z dwóch kolejnych ocen okresowych, ale nie wcześniej niż po roku asesury, asesor jest powoływany na eksperta.

5. W przypadku, gdy po upływie dwóch lat asesury asesor nie uzyska pozytywnej oceny końcowej przebiegu asesury, Prezes Urzędu Patentowego rozwiązuje z nim umowę o pracę za wypowiedzeniem.

Art. 428. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres i tryb aplikacji i asesury,
 - 2) zakres i sposób dokonywania ocen okresowych i oceny końcowej aplikacji i asesury,
 - 3) zakres egzaminów i tryb ich składania
- z uwzględnieniem konieczności prawidłowego przeprowadzania aplikacji i asesury, przejrzystości stosowanych kryteriów oceny, uwzględniając przesłanki opiniowania i jego częstotliwości, rzetelnego i bezstronnego przeprowadzania egzaminu.

Art. 429. 1. Prezes Urzędu Patentowego powołuje eksperta na dane stanowisko eksperckie. Powołanie nie stanowi nawiązania stosunku pracy w rozumieniu art. 68 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

2. Przy powołaniu ekspert składa ślubowanie wobec Prezesa Urzędu Patentowego według następującej roty: „Ślubuję uroczyście na powierzonym mi stanowisku eksperta

sumiennie wykonywać zadania, orzekać bezstronnie i zgodnie z prawem, dochować tajemnicy prawnie chronionej, a w postępowaniu kierować się zasadami etyki, godności i uczciwości”. Ślubowanie może być złożone z dodaniem słów „Tak mi dopomóż Bóg”.

3. Złożenie ślubowania ekspert potwierdza podpisem.

4. Ekspert, który przechodzi na inne stanowisko eksperckie, nie składa ponownie ślubowania.

5. Ponownego zatrudnienia osoby, która była wcześniej powołana na stanowisku eksperta, dokonuje się na stanowisko eksperta.

6. Przepisu ust. 5 nie stosuje się w przypadku, gdy ustanie stosunku pracy eksperta nastąpiło na skutek przyczyn wskazanych w art. 460 ust. 6 i 7.

Art. 430. 1. W zakresie orzekania eksperci podlegają tylko ustawom.

2. Do ekspertów w zakresie orzekania nie stosuje się przewidzianych w odrębnych ustawach przepisów o obowiązku wykonywania poleceń służbowych przełożonego oraz przepisów przewidujących dokonywanie okresowych bądź doraźnych ocen pracownika dotyczących wykonywania przez niego zadań.

3. Orzekając w sprawie, ekspert jest obowiązany uwzględniać ogólne wytyczne Prezesa Urzędu Patentowego.

4. Ogólne wytyczne Prezes Urzędu Patentowego wydaje po zasięgnięciu opinii albo na wniosek Kolegium Ekspertów.

5. Ogólne wytyczne podaje się do wiadomości publicznej.

6. Ogólne wytyczne wiążą wyłącznie ekspertów i nie mogą być powoływane jako podstawa prawna wydanej decyzji albo postanowienia.

7. Eksperci korzystają, na zasadach określonych w odrębnych ustawach, z ochrony przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych.

8. Bezpośredni nadzór nad działalnością komórek organizacyjnych, w których orzekają eksperci, sprawuje Prezes Urzędu Patentowego albo wskazany przez niego zastępca.

9. Prezes Urzędu Patentowego lub wskazany przez niego zastępca, o którym mowa w ust. 8, w ramach nadzoru nie może wkraczać w zakres orzekania.

Art. 431. Czynności w sprawach z zakresu prawa pracy ekspertów dokonuje Prezes Urzędu Patentowego albo inna wyznaczona przez niego osoba.

Art. 432. 1. Ekspert jest obowiązany postępować zgodnie ze złożonym ślubowaniem, a w szczególności:

- 1) przestrzegać Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i innych przepisów prawa;
- 2) przestrzegać przy orzekaniu ogólnych wytycznych Prezesa Urzędu Patentowego;
- 3) rzetelnie, bezstronnie, sprawnie i terminowo wykonywać powierzone zadania;
- 4) przestrzegać Kodeksu Etyki Ekspertów Urzędu Patentowego;
- 5) dochowywać tajemnicy prawnie chronionej;
- 6) godnie zachowywać się w pracy oraz poza nią.

2. Ekspert nie może tworzyć ani być członkiem związków zawodowych lub partii politycznych.

3. Z dniem powołania na stanowisko eksperckie, ekspert jest obowiązany zrezygnować z członkostwa w związku zawodowym lub partii politycznej.

4. Ekspert nie może podejmować dodatkowego zatrudnienia lub podejmować zajęć zarobkowych bez zgody Prezesa Urzędu Patentowego, a także wykonywać czynności lub zajęć sprzecznych z obowiązkami eksperta, lub podważających zaufanie do niego.

5. Ekspert nie może występować w roli biegłego sądowego w zakresie, w którym orzeka.

6. Do ekspertów stosuje się przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 2399 oraz z 2021 r. poz. 2054), odnoszące się do członków korpusu służby cywilnej zajmujących stanowiska kierownicze.

7. Ekspert jest obowiązany, na pisemne wezwanie Prezesa Urzędu Patentowego, przedłożyć w terminie 2 miesięcy orzeczenie uprawnionego lekarza, potwierdzające zachowanie przez eksperta zdolności fizycznej lub psychicznej do pracy na zajmowanym stanowisku.

8. Ekspert może być, stosownie do potrzeb, zatrudniony w niepełnym wymiarze czasu pracy.

Art. 433. 1. Wynagrodzenie eksperta składa się z wynagrodzenia zasadniczego, przewidzianego dla zajmowanego stanowiska eksperta, oraz dodatku za wieloletnią pracę na tym stanowisku, a także – w przypadku powierzenia mu dodatkowej funkcji – z dodatku funkcyjnego. Wysokość tego wynagrodzenia i dodatku funkcyjnego ustala się z zastosowaniem mnożników kwoty bazowej, której wysokość ustaloną według odrębnych zasad określa ustawa budżetowa.

2. Ekspert może otrzymać dodatek zadaniowy za wykonywanie dodatkowych, powierzonych mu przez Prezesa Urzędu Patentowego zadań na okres wykonywania tych zadań, ze środków przeznaczonych na wynagrodzenia.

3. Ekspertowi przysługuje dodatkowe wynagrodzenie roczne dla pracowników jednostek sfery budżetowej.

4. Tworzy się fundusz nagród za szczególne osiągnięcia w pracy ekspertów, asesorów i aplikantów w wysokości 3% planowanych środków na ich wynagrodzenia osobowe. Wielkość odpisu na fundusz nagród może być podwyższona przez Prezesa Urzędu Patentowego w ramach posiadanych środków na te wynagrodzenia.

5. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, mnożniki kwoty bazowej, o której mowa w ust. 1, jako podstawy do ustalenia wynagrodzenia zasadniczego na stanowiskach ekspertów, asesorów i aplikantów oraz dodatku funkcyjnego, z uwzględnieniem powierzanego zakresu uprawnień oraz stanowiska.

Art. 434. 1. Czas pracy ekspertów nie może przekraczać 8 godzin na dobę i średnio 40 godzin tygodniowo chyba, że wymagają tego potrzeby Urzędu Patentowego.

2. Na polecenie przełożonego ekspert wykonuje pracę w godzinach nadliczbowych.

3. Za pracę w godzinach nadliczbowych przysługuje czas wolny w tym samym wymiarze.

4. Rozkład czasu pracy w tygodniu oraz jego wymiar w poszczególnych dniach tygodnia ustala się odpowiednio do warunków pracy przewidzianych dla ogółu pracowników Urzędu Patentowego. Dni tygodnia niebędących dniami pracy w Urzędzie Patentowym nie wlicza się do urlopu wypoczynkowego.

Art. 435. Ekspertowi po 10 latach zatrudnienia na czas nieokreślony przysługuje dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze 6 dni roboczych, a po 20 latach – 12 dni roboczych.

Art. 436. Za czas niezdolności do pracy wskutek choroby ekspertowi przysługuje przez okres roku wynagrodzenie i zasiłek chorobowy.

Art. 437. Wśród ekspertów nie może powstać stosunek podległości służbowej między małżonkami, osobami pozostającymi ze sobą faktycznie we wspólnym pożyciu oraz w stosunku pokrewieństwa do drugiego stopnia włącznie lub powinowactwa pierwszego stopnia oraz w stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli.

Art. 438. 1. Do ekspertów przepisy art. 72 i art. 78 ust. 3 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1233, 2447 i 2448 oraz z 2022 r. poz. 655) stosuje się odpowiednio.

2. Do ekspertów, asesorów i aplikantów mają odpowiednie zastosowanie przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej w zakresie przyznawania stawek dodatków za wieloletnią pracę, nagród jubileuszowych oraz jednorazowych odpraw w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę.

Art. 439. Przepisy dotyczące ekspertów stosuje się odpowiednio do aplikantów i asesorów, z wyjątkiem art. 429, art. 432 ust. 8, art. 435 i art. 436.

DZIAŁ III

Odpowiedzialność dyscyplinarna. Zawieszenie oraz rozwiązanie stosunku pracy

Rozdział 1

Odpowiedzialność dyscyplinarna.

Art. 440. Za naruszenie obowiązków służbowych ekspert, asesor i aplikant odpowiada dyscyplinarnie.

Art. 441. 1. Postępowanie dyscyplinarne nie może być wszczęte po upływie 3 miesięcy od dnia powzięcia przez Prezesa Urzędu Patentowego wiadomości o naruszeniu obowiązków służbowych ani po upływie 2 lat od dnia ich naruszenia.

2. Jeżeli ekspert z powodu usprawiedliwionej nieobecności w pracy nie ma możliwości złożenia wyjaśnień, bieg 3 miesięcznego terminu nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu do dnia jego stawienia się w pracy.

3. Jeżeli naruszenie obowiązków służbowych nosi znamiona przestępstwa, przedawnienie następuje nie wcześniej niż przedawnienie przewidziane w przepisach ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2021 r. poz. 2345 i 2447).

4. Karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęły 4 lata.

Art. 442. 1. Karami dyscyplinarnymi są:

- 1) upomnienie;
- 2) nagana;

3) obniżenie wynagrodzenia zasadniczego, nie więcej niż o 25%, przez okres nie dłuższy niż 6 miesięcy;

4) zakaz zajmowania stanowiska eksperta.

2. Prawomocnie orzeczenie kary wymienionej w ust. 1 pkt 4 powoduje zakaz ubiegania się o zatrudnienie na stanowisku eksperta przez okres 5 lat.

Art. 443. 1. Za naruszenie obowiązków służbowych mniejszej wagi Prezes Urzędu Patentowego może ukarać eksperta upomnieniem na piśmie.

2. Ekspert może w terminie 7 dni od wymierzenia mu kary upomnienia wnieść sprzeciw do Prezesa Urzędu Patentowego.

3. W przypadku wniesienia sprzeciwu Prezes Urzędu Patentowego niezwłocznie przekazuje sprawę rzecznikowi dyscyplinarnemu.

4. Przekazanie sprawy jest równoznaczne z wszczęciem postępowania wyjaśniającego.

Art. 444. Sprawy dyscyplinarne ekspertów rozpoznają komisje dyscyplinarne:

1) w I instancji – Komisja Dyscyplinarna;

2) w II instancji – Wyższa Komisja Dyscyplinarna.

Art. 445. 1. Komisję Dyscyplinarną oraz Wyższą Komisję Dyscyplinarną powołuje Prezes Urzędu Patentowego spośród ekspertów zatrudnionych w Urzędzie Patentowym.

2. Komisję Dyscyplinarną, w liczbie co najmniej 10 członków, powołuje się na okres 4 lat.

3. Wyższą Komisję Dyscyplinarną, w liczbie co najmniej 10 członków, powołuje się na okres 6 lat.

4. Komisje dyscyplinarne powołują ze swojego grona przewodniczącego komisji i jego 2 zastępców.

5. Tryb pracy komisji dyscyplinarnych określają regulaminy uchwalone przez komisje dyscyplinarne i zatwierdzone przez Prezesa Urzędu Patentowego.

Art. 446. Wykonywanie zadań w komisji dyscyplinarnej przez jej członków jest traktowane na równi z wykonywaniem obowiązków pracowniczych.

Art. 447. Wyższa Komisja Dyscyplinarna rozpatruje odwołania od orzeczeń Komisji Dyscyplinarnej.

Art. 448. Członkowie komisji dyscyplinarnych są niezawisli w zakresie orzecznictwa dyscyplinarnego oraz nie są związani rozstrzygnięciami innych organów stosujących prawo, z wyjątkiem prawomocnego wyroku sądu.

Art. 449. 1. Komisje dyscyplinarne działają w składzie:

- 1) w I instancji:
 - a) 3 członków, gdy rzecznik dyscyplinarny wniósł o zastosowanie kary określonej w art. 442 ust. 1 pkt 1–3,
 - b) 5 członków, jeżeli rzecznik wniósł o zastosowanie kary określonej w art. 442 ust. 1 pkt 4;
- 2) w II instancji 5 członków.

2. Jeżeli w II instancji jest rozpatrywana sprawa, w której orzeczono karę określoną w art. 442 ust. 1 pkt 4, co najmniej jeden członek komisji dyscyplinarnej musi posiadać wykształcenie prawnicze.

3. Przewodniczący komisji dyscyplinarnej wyznacza skład orzekający i termin rozprawy.

4. Przewodniczącym składu orzekającego Wyższej Komisji Dyscyplinarnej musi być osoba posiadająca wykształcenie prawnicze.

Art. 450. 1. Rzecznika dyscyplinarnego oraz jego zastępcę powołuje Prezes Urzędu Patentowego spośród ekspertów z wykształceniem prawniczym.

2. W uzasadnionych przypadkach można powołać drugiego zastępcę rzecznika dyscyplinarnego. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 451. 1. Rzecznik dyscyplinarny wszczyna postępowanie wyjaśniające na polecenie Prezesa Urzędu Patentowego. O wszczęciu postępowania rzecznik dyscyplinarny zawiadamia eksperta, którego dotyczy postępowanie wyjaśniające.

2. Rzecznik dyscyplinarny przekazuje Komisji Dyscyplinarnej wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego albo, za zgodą Prezesa Urzędu Patentowego, umarza postępowanie wyjaśniające.

3. Do wykonywania zadań przez rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępcę przepis art. 446 stosuje się.

Art. 452. 1. Komisja Dyscyplinarna wszczyna postępowanie dyscyplinarne z dniem przekazania wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

2. Stronami postępowania dyscyplinarnego są rzecznik dyscyplinarny i obwiniony.

3. Obwiniony ma prawo korzystania z pomocy wybranego przez siebie obrońcy.

4. Komisja Dyscyplinarna wydaje orzeczenie po przeprowadzeniu rozprawy, w toku której wysłuchuje strony postępowania dyscyplinarnego, a także po rozpatrzeniu innych dowodów mających znaczenie dla sprawy.

5. Nieusprawiedliwione niestawiennictwo obwinionego lub jego obrońcy nie wstrzymuje rozpoznania sprawy.

6. Rozprawa jest jawna. W uzasadnionych przypadkach skład orzekający może wyłączyć jawność rozprawy.

7. Ogłoszenie orzeczenia jest jawne.

8. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem doręcza się stronie postępowania dyscyplinarnego w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia orzeczenia.

9. Od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej strona postępowania dyscyplinarnego może odwołać się, za pośrednictwem tej komisji, do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia.

10. Komisja Dyscyplinarna przekazuje Wyższej Komisji Dyscyplinarnej odwołanie wraz z aktami w terminie 14 dni od dnia otrzymania odwołania.

Art. 453. 1. W postępowaniu przed Wyższą Komisją Dyscyplinarną przepisy art. 452 ust. 1–8 stosuje się odpowiednio.

2. Od orzeczeń Wyższej Komisji Dyscyplinarnej stronie postępowania dyscyplinarnego przysługuje odwołanie do sądu apelacyjnego – sądu pracy i ubezpieczeń społecznych właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionego. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

3. Do rozpoznania odwołania przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego o apelacji stosuje się. Od orzeczenia sądu apelacyjnego skarga kasacyjna nie przysługuje.

Art. 454. 1. Odpis prawomocnego orzeczenia komisji dyscyplinarnej o ukaraniu dołącza się do akt osobowych eksperta.

2. Prezes Urzędu Patentowego wykonuje karę, o której mowa w art. 442 ust. 1 pkt 3, z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia.

Art. 455. 1. Kary dyscyplinarne określone w art. 442 ust. 1 pkt 1–3 ulegają zatarciu, a odpis orzeczenia dołączony do akt osobowych podlega zniszczeniu po upływie 3 lat od dnia doręczenia prawomocnego orzeczenia o ukaraniu.

2. W przypadku kary określonej w art. 442 ust. 1 pkt 4, zatarcie kary oraz zniszczenie odpisu orzeczenia następuje po upływie 3 lat od dnia upływu okresu, o którym mowa w art. 442 ust. 2.

3. Kara upomnienia na piśmie, o której mowa w art. 443, ulega zatarciu po upływie roku od dnia uprawomocnienia.

Art. 456. Jeżeli przed zatarciem kary dyscyplinarnej zostanie orzeczona ponownie kara dyscyplinarna, okres zatarcia liczy się od dnia doręczenia prawomocnego orzeczenia o ponownym ukaraniu.

Art. 457. 1. Koszty obrońcy ponosi obwiniony.

2. Koszty biegłych powołanych przez komisję dyscyplinarną i koszty zleconych przez nią opinii ponosi Urząd Patentowy.

Art. 458. Do aplikantów i asesorów przepisy art. 441–457 stosuje się odpowiednio.

Art. 459. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego, w tym:

- 1) zasady powoływania i odwoływania członka komisji dyscyplinarnej, rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępców,
- 2) sposób dokonywania zmian w składzie komisji dyscyplinarnej,
- 3) zakres czynności rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępców,
- 4) tryb prowadzenia postępowania wyjaśniającego,
- 5) organizację i funkcjonowanie komisji dyscyplinarnych oraz tryb prowadzenia postępowania dyscyplinarnego,
- 6) zasady i sposób ustalania należności przysługującym świadkom, obrońcom i biegłym – kierując się potrzebą rzetelnego i sprawnego prowadzenia tych postępowań.

Rozdział 2

Zawieszenie oraz rozwiązanie stosunku pracy

Art. 460. 1. Prezes Urzędu Patentowego odwołuje eksperta ze stanowiska, w przypadku:

- 1) utraty przez eksperta zdolności fizycznej lub psychicznej do pracy, potwierdzonej orzeczeniem lekarskim wydanym dla celów emerytalno-rentowych lub orzeczeniem o utracie zdolności do pracy na zajmowanym stanowisku, wydanym przez lekarza uprawnionego do przeprowadzania badań lekarskich pracowników Urzędu Patentowego;

- 2) złożenia przez eksperta oświadczenia o rezygnacji ze stanowiska;
- 3) nieprzedłożenia przez eksperta w terminie orzeczenia uprawnionego lekarza o zachowaniu przez niego zdolności fizycznej lub psychicznej do pracy, w sytuacji, o której mowa w art. 432 ust. 7.

2. Prezes Urzędu Patentowego może odwołać eksperta ze stanowiska w:

- 1) przypadku potrzeby zmniejszenia stanu zatrudnienia ekspertów w wyniku zmiany zakresu zadań Urzędu Patentowego bądź trwałego zmniejszenia liczby spraw do rozpatrzenia;
- 2) przypadku osiągnięcia przez eksperta wieku emerytalnego, jeżeli okres zatrudnienia umożliwia mu uzyskanie prawa do emerytury z osiągnięciem tego wieku;
- 3) przypadkach, o których mowa w art. 53 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

3. Stosunek pracy eksperta tymczasowo aresztowanego ulega z mocy prawa zawieszeniu.

4. Prezes Urzędu Patentowego może zawiesić eksperta w pełnieniu obowiązków, jeżeli zostało wszczęte przeciwko niemu postępowanie dyscyplinarne lub karne.

5. W przypadku zawieszenia, o którym mowa w ust. 3 i 4, ekspertowi przysługuje wynagrodzenie oraz inne uprawnienia i świadczenia odpowiednio na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej.

6. Stosunek pracy eksperta wygasa w przypadkach określonych w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy oraz przepisach szczególnych, a także w przypadku:

- 1) utraty obywatelstwa polskiego;
- 2) prawomocnego orzeczenia kary dyscyplinarnej, o której mowa w art. 442 ust. 1 pkt 4;
- 3) prawomocnego orzeczenia przez sąd o pozbawieniu eksperta praw publicznych lub zakazu zajmowania przez niego stanowiska eksperta;
- 4) odmowy złożenia ślubowania;
- 5) prawomocnego skazania za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 6) upływu 3 miesięcy nieobecności w pracy z powodu tymczasowego aresztowania.

7. W przypadkach określonych w art. 52 § 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy Prezes Urzędu Patentowego może rozwiązać stosunek pracy bez wypowiedzenia z winy eksperta. Przepis art. 52 § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy stosuje się odpowiednio.

8. Jeżeli w odwołaniu nie określono inaczej, odwołanie eksperta ze stanowiska następuje z chwilą doręczenia mu zawiadomienia o odwołaniu. Ekspertowi odwołanemu ze stanowiska można wyznaczyć w okresie wypowiedzenia stosunku pracy inne zadania do wykonywania, odpowiadające jego kwalifikacjom.

9. Odwołanie eksperta ze stanowiska w przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2 pkt 1 i 2, jest równoznaczne w skutkach z wypowiedzeniem umowy o pracę i stanowi przyczynę jej wypowiedzenia. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, umowę o pracę eksperta można także rozwiązać za porozumieniem stron albo przez złożenie wypowiedzenia umowy o pracę przez eksperta.

10. Odwołanie eksperta ze stanowiska w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, jest równoznaczne z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia.

11. Odwołanie eksperta ze stanowiska nie może naruszać przepisów dotyczących szczególnej ochrony pracowników w zakresie wypowiedzenia i rozwiązania stosunku pracy.

12. Ograniczenie w zakresie rozwiązywania stosunku pracy z ekspertem nie dotyczy odwołania z dodatkowej funkcji, o której mowa w art. 423 ust. 1.

Art. 461. 1. Do aplikantów i asesorów przepisy art. 460 ust. 3–5 i 6 pkt 1, 3, 5 i 6 stosuje się odpowiednio.

2. Rozwiązanie umowy o pracę aplikanta lub asesora następuje na zasadach określonych w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

DZIAŁ IV

Rada do Spraw Regionalnych Nazw Produktów Nierolnych

Art. 462. 1. Organem opiniodawczo-doradczym Urzędu Patentowego w sprawach praw z rejestracji oznaczeń geograficznych jest Rada.

2. Członków Rady powołuje i odwołuje Prezes Urzędu Patentowego.

3. Rada działa na podstawie regulaminu nadanego przez Prezesa Urzędu Patentowego.

4. W skład Rady wchodzi:

1) przewodniczący – Prezes Urzędu Patentowego albo upoważniona przez niego osoba;

2) 6 członków powołanych spośród osób wyróżniających się wiedzą w zakresie spraw związanych z produktami regionalnymi i tradycyjnymi, tradycji i kultury polskiej oraz etnografii.

5. Członkom Rady przysługuje ryczałtowe wynagrodzenie za udział w posiedzeniu Rady.

6. Koszty obsługi administracyjno-biurowej Rady oraz koszty ryczałtowego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 5, są wypłacane z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest Urząd Patentowy.

Art. 463. Rada opiniuje:

- 1) zgłoszenie oznaczenia geograficznego;
- 3) wniosek o zmianę prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego;
- 3) wniosek o unieważnienie prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego;
- 4) sprzeciw wobec prawomocnej decyzji o udzieleniu prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego.

Art. 464. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość wynagrodzenia przysługującego członkom Rady za udział w pracach Rady,
 - 2) zasady i sposób zwrotu kosztów podróży i noclegów przysługujące członkom Rady w związku z poniesieniem tych kosztów w ramach udziału w pracach Rady
- biorąc pod uwagę zakres dokonywanych przez nich czynności oraz racjonalność ponoszonych kosztów podróży i noclegów.

TYTUŁ XII

Dochodzenie roszczeń w postępowaniu cywilnym

DZIAŁ I

Przepisy wspólne

Art. 465. Sprawy dotyczące roszczeń cywilnoprawnych z zakresu ochrony własności przemysłowej są rozstrzygane w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej, o ile nie przewidziano właściwości innego organu albo innego postępowania.

Art. 466. W postępowaniu w sprawach własności intelektualnej są rozpatrywane sprawy w szczególności o:

- 1) ustalenie autorstwa projektu wynalazczego;

- 2) ustalenie prawa do prawa wyłącznego;
- 3) wynagrodzenie za korzystanie z projektu wynalazczego;
- 4) wynagrodzenie za korzystanie z wynalazku, wzoru użytkowego lub topografii dla celów państwowych;
- 5) odszkodowanie za przejście na Skarb Państwa prawa do patentu na wynalazek tajny oraz prawa z rejestracji na wzór użytkowy tajny;
- 6) naruszenie prawa wyłącznego;
- 7) stwierdzenie prawa korzystania z wynalazku, wzoru użytkowego albo wzoru przemysłowego, w przypadkach określonych w art. 77 i art. 79;
- 8) stwierdzenie prawa używania w ramach lokalnej działalności oznaczenia zarejestrowanego jako znak towarowy na rzecz innej osoby;
- 9) stwierdzenie prawa używania oznaczenia geograficznego;
- 10) stwierdzenie utraty prawa używania oznaczenia geograficznego;
- 11) przeniesienie prawa wyłącznego uzyskanego przez osobę nieuprawnioną;
- 12) przeniesienie prawa ochronnego na znak towarowy, w przypadku określonym w art. 240;
- 13) powództwa szczególne, o których mowa w art. 479¹²² i art. 479¹²⁹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.

Art. 467. Uprawniony z prawa wyłącznego lub osoba, której ustawa na to zezwala, może żądać zaprzestania działań grożących naruszeniem prawa.

Art. 468. Sąd, rozstrzygając o naruszeniu prawa, może orzec, na wniosek uprawnionego, o będących własnością naruszającego bezprawnie wytworzonych lub oznaczonych wytworach oraz środkach i materiałach, które zostały użyte do ich wytworzenia lub oznaczenia. W szczególności sąd może orzec o ich wycofaniu z obrotu, przyznaniu uprawnionemu na poczet zasądzonej na jego rzecz sumy pieniężnej lub zniszczeniu. Orzekając, sąd uwzględnia wagę naruszenia oraz interesy osób trzecich.

Art. 469. 1. W sprawach dotyczących roszczeń cywilnoprawnych z zakresu ochrony własności przemysłowej, sąd rozpoznaje wniosek o:

- 1) zabezpieczenie środka dowodowego;
- 2) wyjawienie lub wydanie środka dowodowego;
- 3) wezwanie do udzielenia informacji.

2. Sprawy, o których mowa w ust. 1, są rozstrzygane w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej.

DZIAŁ II

Roszczenia dotyczące wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych i topografii układów scalonych

Art. 470. 1. Uprawniony z patentu, którego patent został naruszony lub osoba, której ustawa na to zezwala, może żądać od naruszającego patent:

- 1) zaniechania naruszania;
- 2) usunięcia skutków naruszenia;
- 3) naprawienia wyrządzonej szkody:
 - a) na zasadach ogólnych albo
 - b) w przypadku zawinionego naruszenia, przez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej opłacie licencyjnej albo innego stosownego wynagrodzenia, które w chwili dochodzenia roszczenia byłyby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z wynalazku;
- 4) wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści, na zasadach ogólnych.

2. Niezależnie od roszczeń, o których mowa w ust. 1, uprawniony z patentu, którego patent został naruszony, lub osoba, której ustawa na to zezwala, może domagać się:

- 1) jednokrotnego albo wielokrotnego ogłoszenia oświadczenia o odpowiedniej treści i formie lub
- 2) podania do publicznej wiadomości części albo całości orzeczenia lub informacji o orzeczeniu, w sposób i w zakresie określonym przez sąd.

3. Sąd może nakazać osobie, która naruszyła patent, na jej wniosek, w przypadku gdy naruszenie jest niezawinione, zapłatę stosownej sumy pieniężnej na rzecz uprawnionego, jeżeli zaniechanie naruszania lub orzeczenie, o którym mowa w art. 468, byłyby dla osoby naruszającej niewspółmiernie dotkliwe, a zapłata stosownej sumy pieniężnej należycie uwzględnia interesy uprawnionego.

Art. 471. 1. Roszczeń z tytułu naruszenia patentu można dochodzić po uzyskaniu patentu.

2. Roszczenia z tytułu naruszenia patentu, jeżeli sprawca działał w dobrej wierze, mogą być dochodzone za okres rozpoczynający się w dniu, w którym Urząd Patentowy dokonał publikacji zgłoszenia wynalazku, a w przypadku wcześniejszego powiadomienia przez

uprawnionej osoby naruszającej prawo o dokonany zgłoszeniu – od daty tego powiadomienia.

Art. 472. 1. Roszczenia z tytułu naruszenia patentu ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym uprawniony dowiedział się o naruszeniu swego prawa i o osobie, która naruszyła patent, oddzielnie co do każdego naruszenia. Jednakże w każdym przypadku roszczenie przedawnia się z upływem 5 lat od dnia, w którym nastąpiło naruszenie patentu.

2. Bieg przedawnienia ulega zawieszeniu w okresie między zgłoszeniem wynalazku do Urzędu Patentowego a udzieleniem patentu.

Art. 473. Uprawniony, o którym mowa w art. 78, może żądać od osoby, która nie będąc do tego uprawniona, zgłosiła wynalazek lub uzyskała patent, wydania uzyskanych bezpodstawnie korzyści i naprawienia szkody na zasadach ogólnych.

Art. 474. 1. W przypadku unieważnienia patentu, jeżeli strony nie postanowiły inaczej, nabywca, licencjobiorca lub inna osoba, na rzecz której uprawniony dokonał odpłatnego rozporządzenia, może żądać zwrotu wniesionej zapłaty oraz naprawienia szkody na zasadach ogólnych.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, zbywca może potrącić sobie korzyści, jakie nabywca, licencjobiorca lub inna osoba, na rzecz której uprawniony dokonał odpłatnego rozporządzenia, uzyskała przez korzystanie z wynalazku przed unieważnieniem patentu.

3. Jeżeli korzyści są wyższe od wniesionej zapłaty i dochodzonego odszkodowania, zbywca nie ponosi odpowiedzialności.

Art. 475. 1. Do patentu europejskiego walidowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przepisy art. 470–474 stosuje się odpowiednio.

2. Do europejskiego zgłoszenia patentowego przepisy art. 470 i art. 471 stosuje się odpowiednio.

3. W przypadku europejskiego zgłoszenia patentowego, jeżeli roszczenie, o którym mowa w art. 470, jest wywodzone z publikacji zgłoszenia wynalazku, może być ono dochodzone za okres od daty opublikowania informacji o tłumaczeniu na język polski zastrzeżeń patentowych europejskiego zgłoszenia patentowego, złożonym przez zgłaszającego w Urzędzie Patentowym.

Art. 476. Do dodatkowego prawa ochronnego przepisy art. 470–474 stosuje się odpowiednio.

Art. 477. 1. Do wzorów użytkowych oraz wzorów przemysłowych przepisy art. 470–474 stosuje się odpowiednio.

2. W przypadku wystąpienia z wnioskiem o udzielenie zabezpieczenia, wnioskiem o zabezpieczenie środka dowodowego lub z powództwem o naruszenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego do pozwu dołącza się sprawozdanie o stanie techniki albo, w przypadku, o którym mowa w art. 119 ust. 3, informację o niesporządzeniu tego sprawozdania.

3. Uprawniony z prawa z rejestracji wzoru użytkowego lub osoba, której ustawa na to zezwala, może złożyć wniosek o sporządzenie sprawozdania o stanie techniki. Sprawozdanie o stanie techniki Urząd Patentowy sporządza w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia wniosku.

4. Roszczenia z tytułu naruszenia prawa z rejestracji wzoru użytkowego lub wzoru przemysłowego, jeżeli sprawca działał w dobrej wierze, mogą być dochodzone za okres rozpoczynający się w dniu publikacji informacji o udzieleniu prawa, a w przypadku wcześniejszego powiadomienia przez uprawnionego osoby naruszającej prawo o dokonanych zgłoszeniu – od daty tego powiadomienia.

Art. 478. 1. Do roszczeń z tytułu naruszenia prawa z rejestracji topografii przepisy art. 470–474 stosuje się odpowiednio.

2. Jeżeli w okresie 2 lat od pierwszego wykorzystania topografii w celach handlowych uprawniony do uzyskania prawa z rejestracji powiadomi osobę, która korzystała z niej bez jego zgody, o zamiarze zgłoszenia tej topografii do Urzędu Patentowego, przepis art. 477 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 479. 1. Twórca wynalazku może dochodzić roszczenia o wynagrodzenie za korzystanie z jego wynalazku przed sądem okręgowym.

2. W postępowaniu, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, dotyczące postępowania w sprawach własności intelektualnej.

Art. 480. Do wynagrodzeń za korzystanie z wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych i topografii przepis art. 479 stosuje się odpowiednio.

DZIAŁ III

Roszczenia dotyczące znaków towarowych i oznaczeń geograficznych

Art. 481. 1. Do prawa ochronnego na znak towarowy przepisy art. 470 stosuje się odpowiednio.

2. Z roszczeniami, o których mowa w art. 470 ust. 1, można wystąpić również przeciwko osobie, która wyłącznie wprowadza do obrotu oznaczone już znakiem towarowym towary, jeżeli nie pochodzą one od uprawnionego albo osoby, która miała jego zezwolenie na używanie znaku towarowego, jak również przeciwko osobie, z której usług korzystano przy naruszeniu prawa ochronnego na znak towarowy. Przepisu nie stosuje się do osoby, której odpowiedzialność jest wyłączona na podstawie art. 12–15 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344).

3. Licencjodawca, powołując się na udzielone mu prawo ochronne na znak towarowy, może wystąpić z roszczeniami, o których mowa w ust. 1, przeciwko licencjobiorcy, który narusza postanowienia umowy licencyjnej, odnoszące się do okresu i terenu jej obowiązywania, postaci znaku będącego przedmiotem licencji, a także wskazania towarów, dla których znak może być używany, oraz ich jakości. Przepis stosuje się odpowiednio do sublicencji.

4. Uprawniony z prawa ochronnego na znak towarowy może wystąpić z roszczeniami, o których mowa w art. 470 ust. 1, przeciwko licencjobiorcy lub sublicencjobiorcy, w przypadku naruszenia postanowień umowy sublicencyjnej, o których mowa w ust. 3, a także w przypadku, gdy umowa ta została zawarta z naruszeniem przepisu art. 292.

Art. 482. W przypadku, gdy istnieje ryzyko, że opakowania, etykiety, metki, zabezpieczenia, elementy lub urządzenia służące weryfikacji autentyczności lub inne środki, na których jest umieszczony znak towarowy, mogłyby być używane w odniesieniu do towarów, a takie użycie stanowiłoby bezprawne używanie znaku towarowego, o którym mowa w art. 233 ust. 1 i 2, uprawniony z prawa ochronnego lub osoba, której ustawa na to zezwala, może żądać zaniechania:

- 1) umieszczania oznaczenia identycznego ze znakiem towarowym lub do niego podobnego na opakowaniach, etykietach, metkach, zabezpieczeniach, elementach lub urządzeniach służących weryfikacji autentyczności lub innych środkach, na których ten znak może być umieszczony;

- 2) oferowania, wprowadzania do obrotu, importu lub eksportu lub składowania w celu oferowania lub wprowadzania do obrotu, opakowań, etykiet, metek, zabezpieczeń, elementów lub urządzeń służących weryfikacji autentyczności lub innych środków, na których ten znak jest umieszczony.

Art. 483. W przypadku gdy reprodukcja znaku towarowego w słowniku, encyklopedii lub podobnym zbiorze informacji w postaci papierowej lub elektronicznej stwarza wrażenie, że stanowi on nazwę rodzajową towaru, wydawca zapewnia, na żądanie uprawnionego z prawa ochronnego na znak towarowy, aby reprodukcji znaku towarowego bezzwłocznie, a w przypadku zbiorów w postaci papierowej najpóźniej w następnym wydaniu publikacji, towarzyszyło wskazanie, że jest to zarejestrowany znak towarowy.

Art. 484. 1. W postępowaniu w sprawie naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy uprawnionemu nie przysługuje prawo zakazania używania później zarejestrowanego znaku towarowego, jeżeli ten późniejszy znak towarowy nie mógłby zostać unieważniony na podstawie art. 242 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 lub art. 243 ust. 3.

2. W postępowaniu w sprawie naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy uprawnionemu nie przysługuje prawo zakazania używania później zarejestrowanego unijnego znaku towarowego, jeżeli ten późniejszy znak towarowy nie mógłby zostać unieważniony zgodnie z art. 60 ust. 1, 3 lub 4, art. 61 ust. 2 lub art. 64 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej.

3. W przypadku gdy uprawnionemu z prawa ochronnego na znak towarowy nie przysługuje prawo zakazania używania późniejszego znaku towarowego na podstawie ust. 1 lub 2, uprawnionemu do późniejszego znaku towarowego nie przysługuje, w ramach postępowania w sprawie naruszenia prawa ochronnego na ten znak, prawo zakazania używania wcześniejszego znaku towarowego, nawet jeśli nie można już powoływać się na prawo do wcześniejszego znaku towarowego przeciwko późniejszemu znakowi towarowemu.

Art. 485. W przypadku oznaczenia towaru podrobionym znakiem towarowym, sąd orzekając, zgodnie z art. 468, o dalszym rozporządzeniu tym towarem, może tylko w wyjątkowych przypadkach uznać za wystarczające do dopuszczenia towaru do obrotu usunięcie podrobionego znaku towarowego z tego towaru.

Art. 486. Do prawa ochronnego na znak towarowy przepis art. 474 stosuje się odpowiednio.

Art. 487. Roszczenia z tytułu naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy, jeżeli sprawca działał w dobrej wierze, mogą być dochodzone za okres rozpoczynający się w dniu, w którym Urząd Patentowy podał do publicznej wiadomości informacje o zgłoszeniu znaku towarowego, a w przypadku wcześniejszego powiadomienia osoby naruszającej prawo o dokonany zgłoszeniu – od daty powiadomienia. Przepisy art. 471 ust. 1 i art. 472 stosuje się odpowiednio.

Art. 488. 1. Uprawniony do znaku towarowego powszechnie znanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może zakazać osobie trzeciej używania znaku identycznego albo podobnego w zakresie, w jakim ustawa przewiduje takie uprawnienie dla uprawnionego z tytułu prawa ochronnego na znak towarowy.

2. Do roszczeń z tytułu naruszenia prawa do znaku towarowego powszechnie znanego przepisy art. 481–487 stosuje się odpowiednio.

3. Z roszczeniami, o których mowa w ust. 2, nie można wystąpić w przypadku, o którym mowa w art. 242 ust. 1 pkt 3.

Art. 489. 1. Do oznaczeń geograficznych przepisy art. 481, art. 485 i art. 487 stosuje się odpowiednio.

2. Z roszczeniami, o których mowa w art. 481, może wystąpić uprawniony z tytułu prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego, a także osoba ujawniona w rejestrze oznaczeń geograficznych jako uprawniona do jego używania.

TYTUŁ XIII

Przepisy karne.

Art. 490. 1. Kto przypisuje sobie autorstwo albo wprowadza w błąd inną osobę co do autorstwa cudzego projektu wynalazczego, albo w inny sposób narusza prawa twórcy projektu wynalazczego,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

2. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu określonego w ust. 1 w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 491. 1. Kto, nie będąc uprawnionym do uzyskania prawa wyłącznego, zgłasza cudzy wynalazek, wzór użytkowy, wzór przemysłowy albo cudzą topografię w celu uzyskania prawa wyłącznego,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

2. Tej samej karze podlega, kto ujawnia uzyskaną informację o cudzym wynalazku, wzorze użytkowym, wzorze przemysłowym albo cudzej topografii lub w inny sposób uniemożliwia uzyskanie prawa wyłącznego.

3. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 2, będąc zobowiązanym do zachowania w tajemnicy uzyskanej informacji, działa nieumyślnie, podlega grzywnie.

Art. 492. 1. Kto, w celu wprowadzenia do obrotu, oznacza towary podrobionym znakiem towarowym, w tym podrobionym unijnym znakiem towarowym, zarejestrowanym znakiem towarowym lub unijnym znakiem towarowym, którego nie ma prawa używać lub dokonuje obrotu towarami oznaczonymi takimi znakami,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca przestępstwa określonego w ust. 1 podlega grzywnie.

3. Jeżeli sprawca uczynił sobie z popełnienia przestępstwa określonego w ust. 1 stałe źródło dochodu albo dopuszcza się tego przestępstwa w stosunku do towaru o znacznej wartości

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 5.

Art. 493. 1. W przypadku skazania za przestępstwo określone w art. 492 ust. 3, sąd orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa materiałów i narzędzi oraz środków technicznych, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa.

2. Jeżeli materiały, narzędzia oraz środki techniczne nie były własnością sprawcy, sąd może orzec ich przepadek na rzecz Skarbu Państwa.

3. W przypadku skazania za przestępstwo określone w art. 492 ust. 1 i 2, sąd może orzec przepadek na rzecz Skarbu Państwa materiałów, narzędzi oraz środków technicznych, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, chociażby nie były własnością sprawcy.

4. W przypadku orzeczenia przepadku, o którym mowa w ust. 1–3, przepis art. 195 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2021 r. poz. 53, 472, 1236 i 2054 oraz z 2022 r. poz. 22 i 655) stosuje się odpowiednio, niezależnie od wartości materiałów, narzędzi, oraz środków technicznych, których przepadek, orzeczono.

Art. 494. 1. Kto, w celu wprowadzenia do obrotu oznacza przedmioty niechronione patentem, dodatkowym prawem ochronnym, prawem z rejestracji wzoru użytkowego,

prawem z rejestracji wzoru przemysłowego, prawem z rejestracji topografii lub prawem z rejestracji oznaczenia geograficznego, napisami lub rysunkami mającymi wywołać mylne mniemanie, że przedmioty te korzystają z takiej ochrony,

podlega karze grzywny lub aresztu.

2. Tej samej karze podlega, kto przedmioty wymienione w ust. 1, wiedząc o mylnym ich oznaczeniu, wprowadza do obrotu albo do celów obrotu przygotowuje lub przechowuje, albo podaje w ogłoszeniach, zawiadomieniach lub w inny sposób wiadomości mające wywołać mniemanie, że te przedmioty korzystają z ochrony prawnej.

Art. 495. Kto wprowadza do obrotu towary oznaczone znakiem towarowym z wyróżnikiem mającym wywołać mylne mniemanie, że przedmioty te korzystają z takiej ochrony,

podlega karze grzywny.

Art. 496. W jednostkach organizacyjnych odpowiedzialność określoną w art. 490–492, art. 494 i art. 495 ponosi osoba prowadząca jednostkę albo nią kierująca, chyba że z podziału kompetencji wynika odpowiedzialność innej osoby.

Art. 497. 1. Ściganie sprawców przestępstw określonych w art. 490, art. 491 i art. 492 ust. 1 i 2 następuje na wniosek pokrzywdzonego.

2. Orzekanie w sprawach o czyny określone w art. 494 i art. 495 następuje w trybie ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowaniu w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2021 r. poz. 457, 1005, 1595 i 2328 oraz z 2022 r. poz. 655).

TYTUŁ XIV

Przepis końcowy

Art. 498. Ustawa wchodzi w życie w terminie i na zasadach określonych w ustawie z dnia Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo własności przemysłowej.

ZA ZGODNOŚĆ POD WZGLĘDEM PRAWNYM,
LEGISLACYJNYM I REDAKCYJNYM

Aneta Mijał
Zastępca Dyrektora Departamentu Prawnego

/podpisano elektronicznie/